Lublin, dnia 16 września 1937 r.

LUBELSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 18.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

A. Publikacje Władz Centralnych:

poz. str.

209 Obwieszczenie Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu z dnia 11 maja 1936 r. *o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Hrubieszowa* . . . 310

210 Obwieszczenie Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu z dnia 21 maja 1937 r. *o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Krasnegostawu* . . . 312

211 Obwieszczenie Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu z dnia 30 czerwca 1937 r. *o ustaleniu nowego planu oddłużenia Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie* . . . 315

212 Obwieszczenie Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu z dnia 16 lutego 1937 r. *o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Tomaszowa Lubelskiego* . . . 316

213 Obwieszczenie Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu z dnia 16 lutego 1937 r. *o ustaleniu nowego planu oddłużenia Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie* . . . 318

214 Obwieszczenie Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu z dnia 22 grudnia 1936 r. *o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Zamościa* . . . 320

B. Publikacje Wojewody Lubelskiego oraz władz i urzędów podległych:

215 Obwieszczenie Wojewody Lubelskiego z dnia 7 września 1937 r. L. PHE.21/18 *o wpłynięcie podania w sprawie nadania uprawnienia rządowego na zakład elektryczny w Łosicach, pow. siedleckiego* . . . 322

216 Obwieszczenie Wojewody Lubelskiego z dnia 6 września 1937 r. L. PHE. 21/5 *o wpłynięciu podania w sprawie nadania uprawnienia rządowego na zakład elektryczny w Kosowie, pow. sokołowskim* . . . 322

217 Pismo okólne Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego z dnia 8 września 1937 roku L. PBO.13/17/35 r. do Starostw Powiatowych i Starostwa Grodzkiego w Lublinie *w sprawie odebrania debitu pocztowego czasopismu „Biuletten Wsiesojuznoj Akademii S. Ch. Nauk im. W. I. Lenina i innym* . . . 323

218 Pismo okólne Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego z dnia 6 września 1937 roku L. KD.II.7a/20/37 r. do wszystkich P.P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów oraz Wójtów Gmin na terenie województwa lubelskiego *w sprawie instrukcji, dotyczącej wyrobu płyt kamienno-betonowych, oraz układania z nich nawierzchni drogowej* . . . 323

219 Komunikat Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego *o utworzeniu Posterunku Policji Państwowej w Nałęczowie* . . . 324

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Wydawnictwo zalecone: Przepisy o powszechnym obowiązku wojskowym — str. w opr. T. Teligi radcy Min. Spraw Wewn. 324

Czasopisma nadesłane 324

Ogłoszenia: 1) Przetargi, 2) Ogłoszenia Dyrekcji Spółdz. Kasy Poż.-Oszcz. Urzędników Państwowych „Samopomoc" w Lublinie o zmianie § 12 p. 4 statutu kasy, 3) Ogłoszenie Wydziału Hipotecznego Sądu Grodzkiego w Garwolinie o pierwiastkowej regulacji hipoteki osady rolnej wsi Miętne, 4) Postępowania spadkowe, 5) Licytacje majątków ruchomych i nieruchomych, 6) Sprawozdania z kwest, 7) Zagubione wzgl. skradzione dokumenty, 8) Zagubione wzgl. skradzione dowody tożsamości koni.

DZIAŁ URZĘDOWY.

A. Publikacje Władz Centralnych.

poz. 209.

OBWIESZCZENIE

Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej

dla Samorządu

z dnia 11 maja 1937 r.

o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Hrubieszowa.

L. 2770.

Na podstawie §§ 9 ust. 2 i 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 lipca 1936 r. (Dz. U.R.P. Nr 64, poz. 460) podaję do wiadomości, że dla gminy miasta Hrubieszowa został ustalony poniżej podany nowy plan oddłużenia.

Warszawa, dnia 11 maja 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Dr Maurycy Jaroszyński*

w/z. Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

PLAN ODDŁUŻENIA

Gminy miasta Hrubieszowa.

Centralna Komisja Oszczędnościowo-Odłużeniowa dla Samorządu na posiedzeniu w dniu 11 maja 1937 r. w składzie:

Przewodniczący — p. Maurycy Jaroszyński
Członkowie:
p. Dymitr Szarzyński
p. Jerzy Bojańczyk
p. Piotr Sobczyk
p. Antoni Hebrowski — Zastępca przedstawiciela Ministra Spraw Wewnętrznych,
p. Czesław Foryś — Zastępca przedstawiciela Ministra Skarbu,
p. Witalis Michalski — Przedstawiciel Ministra Opieki Społecznej,

rozpatrzywszy sprzeciwy:

1) Firmy Polskie Zakłady Siemens, Spółka Akcyjna w Warszawie,

2) Firmy Aktien Gesellschaft Brown Hoveri Cie w Baden-Aargau, zastąpionej przez pełnomocnika adw. Dra Jana Podkomorskiego w Warszawie i

3) Ch. M. Arensztеina w Lublinie

przeciwko planowi oddłużenia gminy miasta Hrubieszowa, ogłoszonemu w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 30 stycznia 1937 r. Nr 2 oraz zapoznawszy się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy miasta Hrubieszowa i stwierdziwszy, że sytuacja gminy jest wyjątkowo trudna postanowiła po wysłuchaniu przedstawicieli stron na podstawie art. 18 i 20 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI.1935 r. (Dz.U.R.P. Nr 82, poz. 506) zastosować do niżej wymienionych zobowiązań gminy miasta Hrubieszowa powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. następujące ulgi:

I. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Hrubieszowa wobec następujących wierzycieli:

1) **Hrubieszowskiej Ochotniczej Straży Pożarnej w Hrubieszowie** — z tytułu kosztów wycieru kominów—kwota należności zł 1.750,

2) **Okręgowego Związku Straży Pożarnych w Hrubieszowie** — z tytułu zainkasowanych do dnia 31 marca 1934 r., a nieprzekazanych składek za wycier kominów—w kwocie zł 4.071.—,

3) **Szuryna Izydora w Hrubieszowie** — z tytułu reszty ceny kupna nieruchomości—w kwocie zł 4.216.—,

4) **Firmy „Polmin" Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych, Oddział w Lublinie** — w kwocie zł 2.100.—,

5) **Fajl Pesi w Hrubieszowie** w kwocie zł 400.—,

6) **Kiejzmana Josefa w Hrubieszowie** — w kwocie zł 1.579.—,

7) **Fajera Judki w Hrubieszowie**—w kwocie zł 1.395.—,

8) **Firmy „Elektrolux" w Warszawie** — w kwocie zł 548.—,

9) **Antoniego Kunza w Warszawie** — w kwocie zł 450.—,

10) **Warmana Srula w Hrubieszowie** — w kwocie zł 587.—,

11) **Firmy „Karpaty" Sprzedaż Produktów Naftowych Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, Centrala we Lwowie, Oddział w Równem Wołyńskim** w kwocie — zł. 1088.—,

12) **Firmy Galicyjskie Towarzystwo Naftowe „Galicja", Spółka Akcyjna we Lwowie**— w kwocie zł 559.—,

13) **Firmy Polskie Zakłady Impregnacyjne, Spółka Akcyjna w Warszawie**—w kwocie zł 1.932.—,

14) **Włodzimierza Krauzego w Hrubieszowie** — w kwocie zł 1.800.—,

15) **Księgarni Trzaska, Ewert i Michalski Spółka Akcyjna w Warszawie** —

z tytułu dostaw towarowych — w kwocie zł 1.146.—

(Wysokość zobowiązań według zgłoszenia gminy):

a) umorzyć zaległe i należne do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,
b) zmniejszyć o 50% sumę kapitałową należności,
c) rozłożyć spłatę pozostałych należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 4 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania;

II. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Zrzeszenia Spółdzielczego Gospodarczo-Inwestycyjnego Samorządów Powiatowych w Warszawie** —

z tytułu dostaw, suma należności według zgłoszenia gminy w kwocie zł 1.147.—;

rozłożyć spłatę należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 2 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

III. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Gminy Wyznaniowej Żydowskiej w Hrubieszowie** —

z tytułu zaległych kosztów leczenia — suma należności według zgłoszenia gminy, w kwocie zł 1.067.—:

a) umorzyć zaległe i należne do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,
b) zmniejszyć o 75% sumę kapitałową należności,
c) rozłożyć spłatę pozostałej należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 4 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

IV. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Instytutu Radowego im. Marii Skłodowskiej Curie w Warszawie**—

z tytułu zaległych kosztów leczenia — suma należności według zgłoszenia gminy w kwocie zł 640.—:

zmniejszyć należność o 30%;

V. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Hrubieszowa wobec następujących wierzycieli:

1) **Hajduckiego Stanisława w Chełmie Lubelskim** — w kwocie zł 2.888.—

2) **Hajduckiego Stanisława w Chełmie Lubelskim i Bobrowicza Jana w Hrubieszowie** — w kwocie zł 508.—

z tytułu wykonanych robót (sumy należności według zgłoszenia gminy)

a) zmniejszyć należność o 20%,
b) rozłożyć spłatę pozostałych należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 4 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

VI. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Waksmana Judki w Hrubieszowie** —

z tytułu wykonanych robót — suma należności według zgłoszenia gminy, w kwocie zł. 4.645:

a) umorzyć zaległe i należne odsetki,
b) zmniejszyć o 40% sumę kapitałową należności,
c) rozłożyć spłatę pozostałej należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 4 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

VII. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Wydawnictwa „Ratownictwo Sanitarne" w Warszawie** —

z tytułu prenumeraty czasopisma — suma należności w kwocie zł. 105 — zmniejszyć należność o 50%;

VIII. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Hrubieszowa wobec następujących wierzycieli:

1) **Spółki Akcyjnej „Nafta" we Lwowie-Oddział sprzedaży nafty w Lublinie**—w kwocie zł. 210,

2) **Gertela Judki w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 700,

3) **Milsztejna Jankla w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 500, z tytułu dostaw towarowych,

4) **Piekarskiego Stanisława w Chełmie Lubelskim** — w kwocie zł. 605, z tytułu wykonanych robót,

5) **Krakowskiego Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń, Oddział w Warszawie** — w kwocie zł. 403, z tytułu zainkasowanych składek ubezpieczeniowych, wysokość zobowiązań według zgłoszenia gminy:

a) umorzyć zaległe i należne do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,
b) zmniejszyć o 50% sumę kapitałową należności,
c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 2 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

IX. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Kasy „Gemiłas-Hesed w Hrubieszowie** —

z tytułu zaległych subwencji, w kwocie zł. 3000, należność zmiejszyć o 95%,

X. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec następujących wierzycieli:

1) **Kopfa Hersza w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 520,

2) **Gru Szlomy w Hrubieszowie**—w kwocie zł. 135,

3) **Berenszteina Icka w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 150.

4) **Ciesielczuka Józefa w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 100,

5) **Łaszkiewicza Antoniego w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 175,

6) **Polskiego Arona w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 100 —

z tytułu zaległych czynszów dzierżawnych, (wysokość zobowiązań według zgłoszenia gminy):

a) zmniejszyć należności o 20%,

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 2 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

XI. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Hrubieszowa wobec następujących wierzycieli:

1) **Buchtregera Hersza w Hrubieszowie** — w kwocie zł. 6.488,

2) **Firmy Zakłady dla Przemysłu Metalowego J. Zaczkowski i St. Dubiński we Lwowie** — w kwocie zł. 10.540,

3) **Firmy Standard-Nobel w Polsce, Spółka Akcyjna, skład Włodzimierz** — w kwocie zł. 7.705.

4) **Firmy „Vacuum Oil Company" Spółka Akcyjna w Bielsku** — w kwocie zł. 4.719,

5) **Rafinerii Nafty i Olejów Mineralnych Lam i Spółka w Krzeszowicach** — w kwocie zł. 3.000,

6) **Arensztejna M. Ch. w Lublinie** — w kwocie zł. 3.477, z tytułu dostaw towarowych,

7) **Firmy inż. Jan Borman i Spółka, Spółka Budowlana w Chełmie Lubelskim** —

z tytułu kosztów budowy (wysokość zobowiązań według zgłoszenia gminy).

a) umorzyć zaległe i należne po dzień 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) zmniejszyć o 40% sumę kapitałową należności,

c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 10 w równych ratach rocznych, w pierwszym pięcioleciu bez oprocentowania, a od 1 kwietnia 1942 r. przy oprocentowaniu 3% rocnie;

XII. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Firmy Aktien Gesellschaft Brown-Boveri w Baden-Aargau (Szwajcaria)** —

z tytułu dostaw towarowych — należność według wierzyciela w kapitale zł 4.400.—.

a) umorzyć zaległe i należne do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę sumy kapitałowej należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 10 w równych ratach rocznych, w pierwszym pięcioleciu bez oprocentowania, a od 1 kwietnia 1942 r. przy oprocentowaniu 3% rocznie;

XIII. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Firmy Polskie Zakłady Siemens w Warszawie**—

z tytułu dostaw na zł 13.255 (suma należności według zgłoszenia gminy):

a) umorzyć zaległe i należne odsetki,

b) zmniejszyć o 50% sumę kapitałową należności,

c) rozłożyć spłatę pozostałej należności długu, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 4 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

XIV. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Ajzensztadta Mendla w Zamościu** —

suma należności według zgłoszenia gminy w kwocie zł 7.430 zmniejszyć należność o 60%.

XV. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Frymera Mordki i Sznola Lejby w Hrubieszowie** —

z tytułu wykonanych robót — suma należności według zgłoszenia gminy, w kwocie zł 240 — zmniejszyć należność o 20%;

XVI. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Hrubieszowa wobec **Strażackiego Biura Technicznego w Warszawie** —

z tytułu dostaw na zł 1.000 (suma należności według zgłoszenia gminy);

a) zmniejszyć należność o 40%,

b) rozłożyć spłatę pozostałej należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 2 w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

W myśl art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 XI 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506) strony interesowane mogą zgłosić do Centralnej Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej dla Samorządu sprzeciw w terminie do 4-ch tygodni od daty ogłoszenia powyższego planu oddłużenia w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim.

Warszawa, dnia 11 maja 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Dr Maurycy Jaroszyński*

w/z. Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

poz. 210.

OBWIESZCZENIE
Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej
dla Samorządu

z dnia 21 maja 1937 r.

o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Krasnegostswu.

L. 2838.

Na podstawie §§ 9 ust. 2 i 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 lipca 1936 r.

(Dz.U.R.P. Nr 63, poz. 460) podaję do wiadomości, że dla gminy miasta Krasnegostawu został ustalony poniżej podany nowy plan oddłużenia.

Warszawa, dnia 21 maja 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Jan Strzelecki*

w/z. Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

PLAN ODDŁUŻENIA

Gminy miasta Krasnegostawu.

Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu na posiedzeniu w dniu 21 maja 1937 r. w składzie:

Przewodniczący — p. Jan Strzelecki

Członkowie:

p. Jerzy Bojańczyk
p. Edward Dunin-Markiewicz
p. Ludomir Starzyński — Zastępca przedstawiciela Ministra Spraw Wewnętrznych
p. Marian Strumiłło — Zastępca przedstawiciela Ministra Skarbu
p. Jan Szulc — Zastępca przedstawiciela Ministra Opieki Społecznej
p. Adam Smolka — Zastępca przedstawiciela Ministra Przemysłu i Handlu

rozpatrzywszy sprzeciwy:

1) Firmy The International Shipbuilding and Engineering Co Ltd (Stocznia Gdańska) w Gdańsku,

2) Jana Ludwińskiego, zamieszkałego w Lublinie,

3) Szyi Hersza Bryksa, zamieszkałego w Lublinie,

4) Katarzyny Korcikowej, zamieszkałej w Krasnymstawie i

5) Gminy miasta Krasnegostawu —

przeciwko planowi oddłużenia gminy miasta Krasnegostawu ogłoszonemu w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 30 stycznia 1937 r. Nr 2 oraz zapoznawszy się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy miasta Krasnegostawu oraz stwierdziwszy, że sytuacja gminy jest wyjątkowo trudna, postanowiła po wysłuchaniu przedstawicieli stron na podstawie art. 18 i 20 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 X 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta R. P. z dnia 14.XI. 1935 r. (Dz.U.R.P. Nr 82, poz. 506) zastosować do niżej wymienionych zobowiązań gminy miasta Krasnegostawu powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. następujące ulgi:

I. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Krasnegostawu wobec **Firmy The International Shipbuilding and Engineering Co Ltd (Stocznia Gdańska) w Gdańsku** —

z tytułu dostawy towaru — suma należności według zgłoszenia gminy na dzień 1 kwietnia 1936 r. — zł. 23.354:

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę pozostałej należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 20 w równych ratach półrocznych, w pierwszym pięcioleciu bez oprocentowania, a następnie przy oprocentowaniu 3% w stosunku rocznym;

II. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Krasnegostawu wobec **Firmy Brown-Boveri et Cie w Warszawie** —

z tytułu dostawy towaru oraz wobec nabywców tej wierzytelności — suma należności według zgłoszenia gminy na dzień 1 kwietnia 1936 r. — zł. 5.600:

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę pozostałej należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 10 w różnych ratach półrocznych, w pierwszym pięcioleciu bez oprocentowania, a następnie przy oprocentowaniu 3% w stosunku rocznym;

III. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Krasnegostawu wobec następujących wierzycieli:

1) **Centralnej Kasy Spółek Rolniczych w Warszawie** — z tytułu pożyczki — suma należności według zgłoszenia gminy na dzień 1 kwietnia 1936 r. — zł. 57.000 — w kapitale i zł. 9.229 w odsetkach;

2) **Banku Spółdzielczego w Krasnymstawie** — z tytułu udzielonej pożyczki — suma należności według zgłoszenia gminy na dzień 1 kwietnia 1936 r., w kapitale zł. 6.993 — i w odsetkach zł. 6.494:

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 10 w równych ratach amortyzacyjnych przy oprocentowaniu 6% w stosunku rocznym;

IV. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Krasnegostawu wobec **Banku Polskiego, Oddział w Krasnymstawie** —

z tytułu wierzytelności cedowanej przez Bank Spółdzielczy w Krasnymstawie — suma należności według zgłoszenia gminy na dzień 31 marca 1936 r. zł. 60.000:

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę pozostałej należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 20 w półrocznych ratach amortyzacyjnych przy oprocentowaniu 5% w stosunku rocznym;

V. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Krasnegostawu wobec następujących wierzycieli:

1) **Szuszkiewicza Edmunda w Krasnymstawie-Zadworze** — z tytułu pożyczki w kwocie zł. 189,

2) **Firmy Elektrolux Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie** — z tytułu dostawy towaru, w kwocie zł. 110,

3) **Apteki Ławickiego w Krasnymstawie** — kwocie zł. 137,

4) **Wilkońskiego Jana w Krasnymstawie-Górach** — z tytułu wynagrodzenia za pracę w kwocie zł. 100,

5) **Fąfrowicza Włodzimierza architekta w Chełmie** — z tytułu wynagrodzenia za pracę w kwocie zł. 90,

6) **Sztuncajgera Moszka w Krasnymstawie** — z tytułu wynagrodzenia za pracę, w kwocie zł. 70,

7) **inż. Lisikiewicza w Zielonych Grondach — Ruda B.** — z tytułu wynagrodzenia za plany, w kwocie zł. 90,

8) **Zakładu Braci Albertynów w Przemyślu** —

z tytułu kosztów opieki w kwocie zł 100.—

(Sumy należności na dzień 1 kwietnia 1936 r. według zgłoszenia gminy):

umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne;

VI. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Krasnegostawu wobec następujących wierzycieli:

1) **Firmy Piekarski i Kotowie w Chełmie** —

zobowiązanie do zwrotu kaucji, w kwocie zł 250.—,

2) **Zakładu Opiekuńczo-Wychowawczego Św. Wojciecha w Lublinie** —

z tytułu kosztów opieki w kwocie zł 367.—,

3) **Szarugiewicza Stanisława w Krasnymstawie** —

z tytułu czynszu najmu lokalu, w kwocie zł 365.—,

4) **Panasa Aleksandra w Krasnymstawie** —

z tytułu czynszu najmu lokalu w kwocie zł 315.

5) **Firmy Ornack, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie, ul. Polna 74** —

z tytułu dostawy towaru w kwocie zł 515.

6) **Zaremby Tadeusza architekta w Zamościu** - z tytułu wynagrodzenia za pracę, w kwocie zł 534.

7) **Nirenberga Judki w Krasnymstawie** — z tytułu dostawy towaru — w kwocie zł 503.

8) **Firma Karpaty, Oddział w Lublinie**— z tytułu dostawy towaru—w kwocie zł 325.

9) **Spadkobierców Augustyna Rataja w Krasnymstawie** — z tytułu dostawy towaru w kwocie zł 284.

10) **Gorzyczańskiego Jana w Lublinie**— z tytułu dostawy towaru—w kwocie zł 440.

11) **Fabryki Parafiny i Nafty w Nadwórnej** — z tytułu dostawy towaru — w kwocie zł 800.

12) **Muterperela Icka w Krasnymstawie**—z tytułu dostawy towaru—w kwocie zł 1.360.

(Sumy należności na dzień 1 kwietnia 1936 r. według zgłoszenia gminy):

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne;

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 3 w półrocznych ratach bez oprocentowania;

VII. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Krasnegostawu wobec następujących wierzycieli:

1) **Firmy Siemens Spółka Akcyjna w Katowicach** — z tytułu dostawy towaru—w kwocie zł 1.084.

2) **Firmy Vacuum Oil Company w Dziedzicach** — z tytułu dostawy towaru w kwocie zł 3.500.

3) **Ludwińskiego Jana w Lublinie** — z tytułu zaległego czynszu najmu lokalu—w kwocie zł 2.869.

4) **Szpitala Żydowskiego w Warszawie** — z tytułu zaległych kosztów leczenia w kwocie zł 2.003.

5) **Gawłowskiego Teofila w Krasnymstawie** z tytułu zaległego czynszu najmu lokalu w kwocie zł 1.313.

6) **Kozcikowej Katarzyny w Krasnymstawie** — z tytułu pożyczki, w kwocie zł 1.800.

7) **Czuby Jana w Krasnymstawie** w kwocie zł 2.000.

8) **Bryksa Szyi Hersza w Lublinie, Nadstawna 1** — z tytułu należności za wykonane prace budowlane zł 3.653.

9) **Pastuszakowej Katarzyny w Krasnymstawie** — z tytułu pożyczki, w kwocie zł 1.500:

(Sumy należności według zgłoszenia gminy na dzień 31 marca 1936 r.)

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 4, w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania;

W myśl art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI-1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506 (strony interesowane mogą zgłosić do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu sprzeciw w terminie do 4-ch tygodni od daty ogłoszenia powyższego planu oddłużenia w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim.

Warszawa, dnia 21 maja 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Jan Strzelecki*

w/z. Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

poz. 211.

OBWIESZCZENIE
Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej

dla Samorządu

z dnia 30 czerwca 1937 r.

o ustaleniu nowego planu oddłużenia Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie.

L. 2839.

Na podstawie §§ 9 ust. (2) i 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 lipca 1936 r. (Dz.U.R.P. Nr 63, poz. 460) podaję do wiadomości, że dla Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie został ustalony poniżej podany nowy plan oddłużeniowy.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Jan Strzelecki*

w/z. Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

PLAN ODDŁUŻENIA

Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie.

Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący — p. Jan Strzelecki
Członkowie:
p. Jerzy Bojańczyk
p. Kazimierz Światopołk-Mirski
p. Piotr Sobczyk
p. Antoni Hebrowski—Zastępca przedstawiciela Minstra Spraw Wewnętrznych,
p. Marian Strumiłło — Zastępca przedstawiciela Ministra Skarbu,
p. Juliusz Bulanda — Zastępca przedstawiciela Ministra Opieki Społecz.,

rozpatrzywszy sprzeciw Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Radomiu — przeciwko planowi oddłużenia Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie, ogłoszonemu w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 31 grudnia 1936 r. Nr 24 oraz zapoznawszy się ze stanem gospodarczym i finansowym Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie i stwierdziwszy, że sytuacja Powiatowego Związku Samorządowego jest wyjątkowo trudna postanowiła po wysłuchaniu przedstawicieli stron na podstawie art. 18 i 20 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506) zastosować do niżej wymienionych zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. następujące ulgi:

I. W stosunku do zobowiązania Pow. Związku Sam. w Krasnymstawie wobec **Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu** —

z tytułu należnego do dnia 31 marca 1934 r. czynszu za dzierżawę materiałów taboru kolejowego i równowartość utraconego materiału taboru kolejowego, należność według zgłoszenia Wydziału Powiatowego: zł 47.162 gr 42.

zmniejszyć należność wedle stanu z dnia 30 czerwca 1937 r. o 90%.

II. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie wobec **Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie**

z tytułu opłaty za dzierżawę nawierzchni kolejki oraz odszkodowania za brakujący materiał kolejkowy — należności wedle zgłoszenia stron zł. 17.375 gr. 81:

a) zmniejszyć należność w kapitale, odsetkach i należnościach ubocznych o 90%,
b) odroczyć zapłatę tak zmniejszonej należności do dnia 31 marca 1938 r. bez oprocentowania i poczynając od dnia 1 kwietnia 1938 r. rozłożyć spłatę na lat cztery w równych ratach rocznych bez oprocentowania;

III. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego wobec **Banku Spółdzielczego w Krasnymstawie** —

z tytułu udzielonej pożyczki — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego w kapitale zł. 23.040,

rozłożyć spłatę należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 10 w równych ratach półrocznych przy oprocentowaniu 6% w stosunku rocznym.

IV. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie wobec **Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorialnego w Warszawie** —

z tytułu dostawy towarów — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego w kapitale zł. 48.900, w odsetkach obliczonych po dzień 31 marca 1936 r. zł. 3.515. —

rozłożyć spłatę należności wedle stanu z dnia 31 marca 1936 r. poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 10 w równych ratach półrocznych przy oprocentowaniu 6% w stosunku rocznym;

V. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie wobec **Centralnego Zarządu Związku Pracowników Samorządowych w Warszawie** —

z tytułu dostawy towaru — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego w kapitale zł. 8.819:

a) zmniejszyć należność wedle stanu z dnia 31 marca 1937 r. o 30%,
b) odroczyć zapłatę pozostałej należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat dwa bez oprocentowania i następnie poczynając od dnia 1 kwietnia 1939 r. rozłożyć spłatę na lat trzy w równych ratach półrocznych bez oprocentowania;

VI. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie wobec

Warszawskiego Towarzystwa Pomocy Lekarskiej nad psychicznie chorymi w Drewnicy —

z tytułu kosztów leczenia — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego w kapitale zł. 3.162:

a) umorzyć należne i zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki,

b) zmniejszyć sumę kapitałową należności o 50%,

c) odroczyć zapłatę pozostałej należności do dnia 31 marca 1938 r. i następnie poczynanając od dnia 1 kwietnia 1938 r. rozłożyć spłatę na 2 lata w równych ratach półrocznych bez oprocentowania;

VII. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie wobec następujących wierzycieli:

1) **spadkobierców Stanisława Kłockiego** — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego w kapitale zł 1.329,

2) **Pejchera Paula w Strigau** — z tytułu dostawy towaru — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego RM. 336,

odroczyć zapłatę do dnia 31 marca 1939 r. bez oprocentowania.

VIII. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie wobec następujących wierzycieli:

1) **Firmy „Polmin"** — z tytułu dostawy towarów — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego w kapitale zł 769,

2) **Administracji Encyklopedii Prawa Publicznego** — za wydawnictwo — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego zł 286,

3) **Firmy Fiat Polski w Warszawie** — z tytułu dostawy towaru — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego zł 458,

4) **Administracji Nowin Lekarskich** — za ogłoszenia — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego zł 160,

5) **Administracji „Rolnictwa"** — za prenumeratę zł 147,

6) **Administracji „Wiedza w Polsce"** — za wydawnictwo — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego zł 260,

7) **Zakładu Doświadczalnego w Puławach** — za szczepionki — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego zł 215,

a) umorzyć zaległe do dnia 30 czerwca 1937 r., odsetki,

b) zmniejszyć sumy kapitałowe należności o 30%.

IX. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego w Krasnymstawie wobec **adwokata Dunina w Warszawie** —

z tytułu honorarium adwokackiego—suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego zł 300:

zmniejszyć należność o 50%;

X. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego wobec **Krajowego Towarzystwa Melioracyjnego w Warszawie**

z tytułu należności za plany oraz wobec nabywców tej wierzytelności—suma należności na dzień 31 marca 1936 r. według zgłoszenia Wydziału Powiatowego w kapitale zł 31.134, w odsetkach zł 15.366,

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1937 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) zmniejszyć sumę kapitałową należności o 90%.

c) rozłożyć spłatę pozostałej należności poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania.

W myśl art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X-1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI-1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz, 506) strony interesowane mogą zgłosić do Centralnej Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej dla Samorządu sprzeciw w terminie do 4-ch tygodni od daty ogłoszenia powyższego planu oddłużenia w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Jan Strzelecki*

w/z Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

poz. 212.

OBWIESZCZENIE
Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej
dla Samorządu

z dnia 16 lutego 1937 r.

o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Tomaszowa Lubelskiego.

L. 2841.

Na podstawie §§ 9 ust. (2) i 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63 poz. 460) podaję do wiadomości, że dla gminy miasta Tomaszowa Lubelskiego został ustalony poniżej podany nowy plan oddłużenia.

Warszawa, dnia 16 lutego 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Wawrzyniec Kubala*

w/z Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

PLAN ODDŁUŻENIA
Gminy miasta Tomaszów Lubelski

Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa na posiedzeniu w dniu 16 lutego 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: p. Wawrzyniec Kubala
Członkowie:
p. Czesław Klarner
p. Edward Dunin-Markiewicz
p. Piotr Sobczyk
p. Antoni Hebrowski—Zastępca przedstawiciela Ministra Spraw Wewnętrznych
p. Antoni Czopej —Zastępca przedstawiciela Ministra Skarbu
p. Juliusz Bulanda —Zastępca przedstawiciela Ministra Opieki Społecznej

rozpatrzywszy sprzeciwy: 1. Zakładów Mechanicznych „Ursus" S. A. w Warszawie — i 2. Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego przeciwko planowi oddłużenia gminy miasta Tomaszowa Lubelskiego, ogłoszonemu w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 15 kwietnia 1936 r., Nr. 7, oraz zapoznawszy się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy miasta Tomaszowa Lubelskiego i stwierdziwszy, że sytuacja gminy jest wyjątkowo trudna, po wysłuchaniu przedstawicieli stron, postanowiła na podstawie art. 18 i 20 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 X.1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI.1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) zastosować do niżej wymienionych zobowiązań gminy miasta Tomaszowa Lubelskiego powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. następujące ulgi:

I. W stosunku do zobowiązania wobec **Zakładów Mechanicznych „Ursus" S.A. w Warszawie** —

z tytułu reszty ceny kupna za silnik systemu, „Diesla" dla elektrowni miejskiej;

a) zmniejszyć należność w kapitale, odsetkach, odsetkach zwłoki i należnościach ubocznych do kwoty zł. 67.657,
b) zwolnić należność od oprocentowania do dnia 31 marca 1941 r.,
c) rozłożyć spłatę należności, począwszy od 1 kwietnia 1936 r. na raty półroczne, płatne w ciągu lat 1936/37 — 1940/41 po zł. 3.000 a spłatę reszty należności rozłożyć na lat 20, począwszy od dnia 1 kwietnia 1941 r., w półrocznych ratach amortyzacyjnych przy oprocentowaniu 3%;

II. W stosunku do zobowiązania wobec **Firmy Zaczkowski i Dubiński we Lwowie** —

z tytułu reszty należności za budowę sieci elektrycznej — zgłoszonego przez gminę w kwocie zł. 7.128,

zmniejszyć należność w kapitale, odsetkach, odsetkach zwłoki i powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. kosztach i należnościach ubocznych do zł. 1.

III. W stosunku do zobowiązania wobec **A. Floriana w Tomaszowie Lubelskim** —

z tytułu wykonanych robót murarskich—zgłoszonego przez gminę w kapitale w kwocie zł. 6.985:

a) umorzyć należne do dnia 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki,
b) obniżyć kapitał zobowiązania o 25%,
c) rozłożyć spłatę pozostałej należności, począwszy od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania;

IV. W stosunku do zobowiązań wobec następujących wierzycieli za dostarczone towary:

1) Zakłady Elektryczne i Mechaniczne „Ganz" w Warszawie zł. 1.642 — plus odsetki,
2) Firma „Vacuum Oil Company" Dziedzice zł. 541 — plus odsetki,
3) Holzer i Spółka, Kraków zł. 800 — plus odsetki,
4) Firmy Krzywicki (Arensztajn) w Lublinie zł. 400 — plus odsetki,
5) Kopalnia Brzeszcze zł. 1.800—plus odsetki,
6) Straż Pożarna, Tomaszów zł. 2.076 — plus odsetki,

(sumy należności wedle zgłoszenia gminy)

a) umorzyć należne do dnia 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki,
b) zmniejszyć kapitały zobowiązań o 50%,
c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, począwszy od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania.

V. W stosunku do zobowiązań wobec następujących wierzycieli za dostarczone towary:

1. Powszechne Towarzystwo Elektryczne A.E.G., Warszawa Zł 758 plus odsetki,
2. K. Szpotański i S-ka, Warszawa zł 2.927 — plus odsetki,
3. Polskie Zakłady „Siemens", Warszawa zł 3509 — plus odsetki

(sumy należności wedle zgłoszenia gminy),

a) umorzyć należne do dnia 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki,
b) zmniejszyć kapitały zobowiązań o 40%,
c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, począwszy od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania.

VI. W stosunku do zobowiązań wobec następujących wierzycieli za dostarczone towary:

1. A. Fos w Zamościu . . . . . . zł 250
2. T. Chrzęski w Warszawie . . . zł 150
3. T. Jankowska w Tomaszowie Lubelskim . . . . zł 144
4. Spółdzielnia Rolniczo - Handlowa w Hrubieszowie . . . . zł 937

(sumy należności wedle zgłoszenia gminy),

rozłożyć spłatę należności, począwszy od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania.

VII. W stosunku do zobowiązania wobec **Zygmunta Sztajnbricha w Tomaszowie-Lubelskim**

z tytułu należności za roboty — zgłoszonego przez gminę w kwocie zł 1417,

rozłożyć spłatę należności, począwszy od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania.

W myśl art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X-1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI-1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506) strony interesowane mogą zgłosić do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu sprze-

ciw w terminie do 4-ch tygodni od daty ogłoszenia niniejszego planu oddłużenia w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim.

Warszawa, dnia 16 lutego 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Wawrzyniec Kubala*

w/z. Sekretarz Generalny
(—) *Stanisław Zakrzewski*

poz. 213.

OBWIESZCZENIE
Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo - Oddłużeniowej
dla Samorządu
z dnia 16 lutego 1937 r.

o ustalaniu nowego planu oddłużenia Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie.

L. 2832.

Na podstawie §§ 9 ust. (2) i 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 460) podaję do wiadomości, że dla Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie został ustalony poniżej podany nowy plan oddłużenia.

Warszawa, dnia 16 lutego 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Wawrzyniec Kubala*

w/z Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

PLAN ODDŁUŻENIA
Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie.

Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu na posiedzeniu w dniu 16 lutego 1937 r. w składzie:

Przewodniczący — p. Wawrzyniec Kubala
Członkowie:
p. Czesław Klarner
p. Dymitr Szarzyński
p. Piotr Sobczyk
p. Antoni Hebrowski — Zastępca przedstawiciela Ministra Spraw Wewnętrznych
p. Antoni Czopej — Zastępca przedstawiciela Ministra Skarbu
p. Juliusz Bulanda — Zastępca przedstawiciela Ministra Opieki Społecznej

rozpatrzywszy sprzeciwy: 1) Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorialnego, Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie i 2) Henocha Edelmana zamieszkałego we Włodawie — przeciwko planowi oddłużenia Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie, ogłoszonemu w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 15 lipca 1936 r. Nr. 13 oraz zapoznawszy się ze stanem gospodarczym i finansowym Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie i stwierdziwszy, że sytuacja Powiatowego Związku Samorządowego jest wyjątkowo trudna postanowiła na podstawie art. 18 i 20 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X. 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI.1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) zastosować do niżej wymienionych zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. następujące ulgi:

I. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec następujących wierzycieli:

z tytułu dostaw i wykonanych robót:

1) **Pachucego Aleksandra w Uhninie, p. Dębowa-Kłoda** — zł. 2.500.
2) **Warszawskiej Cynkowni w Warszawie** — w kwocie zł 4.000.
3) **Żelaźniewicza Marcelego we Włodawie, ul. Solna** — w kwocie zł 7.000.
4) **Skarbnika Rubina w Białej Podlaskiej** — w kwocie zł 1.327.
5) **Firmy „Piła" w Warszawie, Jerozolimska 35** — w kwocie zł 2.000.
6) **Edelmana Henocha we Włodawie — Czworobok Nr 36** — w kwocie zł zł 2.000.
7) **S-ców Porazińskiego W. we Włodawie, Rynek 13** — w kwocie zł 500.
8) **Reprezentacji Przemysłu Ludowego w Warszawie** — w kwocie zł 1.000.
9) **Krajsztejna Gołdy we Włodawie — Rynek 5** — w kwocie zł 1.000.
10) **Siejewicza Jana** — w kwocie zł 500.
11) **Lanajla Jankla** — w kwocie zł 500.
12) **Firmy Rędziny, Spółka Akcyjna, w Rudnikach—Rędzinach** — w kwocie zł 2 000.

(Sumy należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie):

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,
b) zmniejszyć sumy kapitałowe należności 60%,
c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania;

II. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie

z tytułu dostaw oraz wykonanych robót wobec następujących wierzycieli:

1) **Chorążego Józefa w Hajnówce** — w kwocie zł 1.000.
2) **Grynsztejna Ruwina w Brześciu n/Bugiem** — w kwocie zł 2.000.
3) **Spadkobierców śp. Franciszka Chorążego we Włodawie** — w kwocie zł 1.000.

4) **Borensztejna Abrama we Włodawie** — w kwocie zł 500.

5) **Nowalkowskiego Jana w Nowym Targu** -- w kwocie zł 1.000.

(Sumy należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie):

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) zmniejszyć sumy kapitałowe należności o 60%,

c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania;

Postanowienia powyższe odnoszą się również do zobowiązań wekslowych Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec posiadaczy weksli wydanych wyżej wymienionym wierzycielom na poczet ich należności;

III. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **Spółdzielni Rolnik w Parczewie** —

z tytułu dostawy towaru — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł 4.055.

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) zmniejszyć sumę kapitałową należności o 20%,

c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania;

IV. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **inż. Gruchalskiego u Romualda Timme w Lublinie, Sądowa 6** —

z tytułu należności za wykonane plany—suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł 5.200:

a) umorzyć zaległe do dnia 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) zmniejszyć o 80% sumę kapitałową należności,

c) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania;

V. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **Spółdzielni Rolnik we Włodawie** —

z tytułu dostawy towaru — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł 6.788:

rozłożyć spłatę należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania.

Postanowienie powyższe odnosi się również do zobowiązania wekslowego Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec posiadaczy weksli wydanych Spółdzielni Rolnik we Włodawie na poczet wyżej wymienionej należności.

VI. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorialnego, Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie** —

z tytułu dostawy towaru za czas do dnia 31 marca 1934 r. suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł 22.000:

rozłożyć spłatę należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1937 r. na lat 10 w równych ratach półrocznych przy oprocentowaniu 3% w stosunku rocznym;

VII. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie z tytułu dostaw i wykonanych prac wobec następujących wierzycieli:

1) **Bańkowskiego Jana, lekarza weterynarii w Kole, ul. Nowowiejska Nr 24** — w kwocie zł 300.

2) **Wajngartena Srula w Wisznicach** — w kwocie zł 342.

3) **Księgarni Połonieckiego we Lwowie** — w kwocie zł 260.

4) **inż. Radzikowskiego Zygmunta w Kowlu — Zarząd Miejski** — w kwocie zł 734.

5) **Pachucego Aleksandra w Uhninie, p. Dębowa-Kłoda** — w kwocie zł 1.952.

6) **Przybyszewskiego Józefa w Urszulinie** — w kwocie zł 337.

7) **Nowojowskiego P.** — w kwocie zł 468.

8) **inż. Utgoffa** — w kwocie zł 730.

9) **Łady Stanisława w Ząbkowicach** — w kwocie zł 4.488.

10) **Świderskiego Stanisława w Lublinie, Boczna 9** — w kwocie zł 4.755.

(Sumy należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie):

a) zmniejszyć sumy należności według stanu z dnia 31 marca 1936 r. o 60%,

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania;

VIII. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec następujących wierzycieli z tytułu dostaw towaru:

1) **Radzikowskiego Antoniego w Lublinie, ul. Betonowa 1** — w kwocie zł. 304,

2) **Lederera i Kahana w Tomaszówku, p. Włodawa 2** — w kwocie zł. 349,

3) **Kozłowskiego Franciszka** — w kwocie zł. 630,

4) **Hołubowicza Wincentego** — w kwocie zł. 100:

a) zmniejszyć sumy należności według stanu z dnia 31 marca 1936 r. o 60%.

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na 2 lata w równych ratach rocznych, bez oprocentowania;

IX. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **Ostrowskiego Piotra we Włodawie** —

z tytułu należności za wykonane prace—suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł. 950:

a) zmniejszyć należność według stanu z dnia 31 marca 1936 r. o 50%,

b) rozłożyć spłatę pozostałej należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach rocznych, bez oprocentowania;

X. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec następujących wierzycieli z tytułu dostaw towarowych:

1) **Zabokrzyckiego** — w kwocie zł. 101,

2) **Minca Mojżesza we Włodawie** — w kwocie zł. 152,

3) **Instytut Naukowy w Puławach** — w kwocie zł. 277,

4) **Kaca Rywena w Wisznicach**—w kwocie zł. 100.

(Sumy należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie):

zmniejszyć sumy należności o 60%;

XI. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec następujących wierzycieli:

1) **Wydawnictwa Kuriera Porannego w Warszawie** —

z tytułu należności za ogłoszenia — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł. 500.

2) **Związku Powiatów Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie** —

z tytułu zaległych składek, suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł. 915:

a) zmniejszyć sumy należności według stanu z dnia 31 marca 1936 r. o 50%,

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na dwa lata w równych ratach półrocznych bez oprocentowania;

XII. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec następujących wierzycieli — z tytułu należności za druki, ogłoszenia i składki

1) **Samorządowego Instytutu Wydawniczego w Warszawie** — w kwocie zł. 235,

2) **Wydawnictwa Ilustrowanego Kuriera Codziennego w Krakowie** — w kwocie zł. 105,

3) **Polskiego Instytutu Wydawniczego w Warszawie** — w kwocie zł. 130,

4) **Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Warszawie** — w kwocie zł. 185.

(Sumy należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie):

zmniejszyć sumy należności o 50%,

XIII. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **Wrześniowskiej Bogumiły w Orchówku p. Włodawa** —

z tytułu należności za pracę—suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł. 5.877:

a) zmniejszyć sumę należności według stanu z dnia 31 marca 1936 r. o 20%,

b) rozłożyć spłatę pozostałych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania;

XIV. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **Kopra Marcelego w Chełmie** —

z tytułu należności za pracę—suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł. 2.508:

a) zmniejszyć sumę należności według stanu z dnia 31 marca 1936 r. o 40%,

b) rozłożyć spłatę pozostałej należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania;

XV. W stosunku do zobowiązania Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec **Szkoły Rolniczej w Szafarni** —

za utrzymanie wychowanków — suma należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie zł 800:

rozłożyć spłatę należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 5 w równych ratach półrocznych bez oprocentowania;

XVI. W stosunku do zobowiązań Powiatowego Związku Samorządowego we Włodawie wobec następujących wierzycieli:

1) **Włoskowicza Władysława** w Warszawie w kwocie zł 210.

2) **Szkoły Rolniczej w Dubicy p. Otoki**— z tytułu należności za utrzymanie wychowanków, w kwocie zł 390.

(Sumy należności według zgłoszenia Wydziału Powiatowego we Włodawie):

rozłożyć spłatę należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 3 w równych ratach półrocznych, bez oprocentowania.

W myśl art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X-1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI-1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506) strony interesowane mogą zgłosić do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu sprzeciw w terminie do 4-ch tygodni od daty ogłoszenia powyższego planu oddłużenia w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim.

Warszawa, dnia 16 lutego 1937 r.

Przewodniczący
(—) *Wawrzyniec Kubala.*

w/z. Sekretarza Generalego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

poz. 214.

OBWIESZCZENIE
Przewodniczącego Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej
dla Samorządu
z dnia 22 grudnia 1936 r.

o ustaleniu nowego planu oddłużenia gminy miasta Zamościa.

L. 2833.

Na podstawie §§ 9 ust. (2) i 10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 marca 1935 r. zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 lipca 1936 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 460) podaję do wiadomości, że dla gminy miasta Zamościa został ustalony poniżej podany nowy plan oddłużenia.

Warszawa, dnia 22 grudnia 1936 r.

Przewodniczący
(—) *Wawrzyniec Kubala*

w/z Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

PLAN ODDŁUŻENIA

Gminy miasta Zamościa.

Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu na posiedzeniu w dniu 22 grudnia 1936 r. w składzie:

Przewodniczący—p. Wawrzyniec Kubala
Członkowie:
p. Tadeusz Garbusiński
p. Edward Dunin-Markiewicz
p. Dymitr Szarzyński
p. Antoni Hebrowski—Zastępca przedstawiciela Ministra Spraw Wewnętrznych
p. Antoni Czopej —Zastępca przedstawiciela Ministra Skarbu
p. Juliusz Bulanda —Zastępca przedstawiciela Ministra Opieki Społecznej

rozpatrzywszy sprzeciwy: 1) Firmy Zjednoczone Fabryki Maszyn, Kotłów i Wagonów L. Zieleniewski i Fitzner Gamper, Spółka Akcyjna w Krakowie, 2) Jankla Goldgrabera, kupca w Zamościu, 3) Ignacego Serafina, rolnika w Zamościu, 4) Szai Finkelszteina, krawca w Zamościu, 5) Icka Frydlinga, właściciela sklepu z żelazem w Zamościu, 6) Samuela Dichtera w Zamościu, 7) Rywki Cwirn w Zamościu, Rynek N. O., 8) Naftala Marguliesa w Zamościu, 9) Wojciecha Malowanego, rolnika w Zamościu, ul. Nadrzeczna, 10) Nadziei Perec w Warszawie, ul. Królewska 49, 11) Rywki Majman w Hrubieszowie, ul. Podzamcze, 12) Eliasza Epsteina, kupca w Zamościu, 13) Eleonory Epstein w Zamościu, 14) Szulima Borensztajna, ekspedytora kolejowego w Zamościu, 15) Jakuba Holca w Zamościu, 16) Spółdzielni Kredytowej w Zamościu — przeciwko planowi oddłużenia gminy miasta Zamościa, ogłoszonemu w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim z dnia 15 kwietnia 1936 r. Nr. 7 oraz zapoznawszy się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy miasta Zamościa i stwierdziwszy, że sytuacja gminy jest bardzo trudna postanowiła po wysłuchaniu przedstawicieli stron na podstawie art. 18 i 20 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X. 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI.1935 r. (Dz.U.R.P. Nr. 82, poz. 506) zastosować do niżej wymienionych zobowiązań gminy miasta Zamościa, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. następujące ulgi:

I. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Zamościa wobec następujących wierzycieli—z tytułu dostaw towarowych:

1) **Icka Frydlinga, kupca w Zamościu,** w kwocie zł 2.200.

2) **Naftala Marguliesa, w Zamościu,** w kwocie zł. 950.

3) **Leonarda Czernickiego, w Zamościu,** w kwocie zł 1.000.

4) **Firmy H. Cegielskiego, Spółka Akcyjna, w Toruniu,** w kwocie zł 3.000.

5) **Samuela Dichtera, w Zamościu,** w kwocie zł 1.450.

6) **Nadziei Perec, w Warszawie, ul. Królewska 49,** w kwocie zł 6.079.

7) **Krajowego Towarzystwa Elektrotechnicznego, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, w Warszawie,** w kwocie zł 1.400.

8) **Firmy „Autocar" we Lwowie,** w kwocie zł 1.878.

9) **Jana Gawrońskiego, w Warszawie,** w kwocie zł 6.790.

10) **Braci Stefana i Piotra Bergmanów w Warszawie,** w kwocie zł 4.935.

11) **Firmy „Siemens" w Warszawie,** w kwocie zł 23.780.

12) **Firmy Zjednoczone Fabryki Maszyn, Kotłów i Wagonów, L. Zieleniewski i Fitzner-Gamper w Krakowie,** w kwocie zł 85.000.

II. W stosunku do zobowiązania gminy miasta Zamościa wobec **Jadwigi Leonowicz** w Zamościu — z tytułu czynszu najmu lokalu, w kwocie zł 2.700;

III. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Zamościa wobec następujących wierzycieli—z tytułu zaległych kosztów leczenia:

1) **Szpitala Starozakonnych w Radomiu,** w kwocie zł 392.

2) **Szpitala Ewangelickiego w Warszawie,** w kwocie zł 229.

3) **Głównego Domu Schroniskowego Starozakonnych w Warszawie,** w kwocie zł 433.

4) **Domu Wychowawczego im. ks. Baudouina w Warszawie,** w kwocie zł 2.843.

5) **Instytutu Oftalmicznego im. ks. Lubomirskiego w Krakowie,** w kwocie zł 735.

IV. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Zamościa wobec następujących wierzycieli—z tytułu należności za sprzedane place:

1) **Wojciecha Malowanego, rolnika w Zamościu,** w kwocie zł 6.000.

2) **Ignacego Serafina, rolnika w Zamościu,** w kwocie zł 3.937 gr 74.

(Sumy wyżej wymienionych należności według zgłoszenia gminy):

a) umorzyć należne i zaległe po dzień 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki, oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę sum kapitałowych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 10 w równych ratach półrocznych, w pierwszym pięcioleciu bez oprocentowania, a począwszy od dnia 1 kwietnia 1941 r. przy oprocentowaniu $4\frac{1}{2}\%$ w stosunku rocznym;

V. W stosunku do zobowiazań gminy miasta Zamościa wobec następujących wierzycieli:

1) **Spółdzielni Kredytowej w Zamościu,** w kwocie zł 5.500.

2) **Centralnej Kasy Spółdzielczej w Zamościu,** w kwocie zł 34.302 gr 31.

(Sumy należności według zgłoszenia gminy):

rozłożyć spłatę należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 10 w równych ratach półrocznych, przy oprocentowaniu 5% w stosunku rocznym;

VI. W stosunku do zobowiązań gminy miasta Zamościa wobec następujących wierzycieli—z tytułu pożyczek wekslowych:

1) **Jakuba Holca w Zamościu,** w kwocie zł 30 700.

2) **Szulima Borensztajna, ekspedytora kolejowego w Zamościu,** w kwocie zł 12.000.

(Sumy należności według zgłoszenia gminy):

a) umorzyć należne i zaległe po dzień 31 marca 1936 r. odsetki i odsetki zwłoki oraz powstałe przed dniem 1 kwietnia 1934 r. koszty i należności uboczne,

b) rozłożyć spłatę sum kapitałowych należności, poczynając od dnia 1 kwietnia 1936 r. na lat 10 w równych ratach półrocznych, w pierwszym pięcioleciu bez oprocentowania, a począwszy od dnia 1 kwietnia 1941 r. przy oprocentowaniu $4\frac{1}{2}\%$ w stosunku rocznym.

Postanowienie powyższe stosuje się również do zobowiązań wekslowych gminy miasta Zamościa wobec obecnych posiadaczy weksli, wystawionych przez gminę Jakubowi Holcowi w Zamościu i Szulimowi Borensztajnowi, ekspedytorowi kolejowemu w Zamościu.

W myśl art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X. 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14.XI 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 506) strony interesowane mogą zgłosić do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu sprzeciw w terminie do 4-ch tygodni od daty ogłoszenia powyższego planu oddłużenia w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim.

Warszawa, dnia 22 grudnia 1936 r.

Przewodniczący
(—) *Wawrzyniec Kubala*

w/z Sekretarza Generalnego
(—) *Stanisław Zakrzewski*

B. Publikacje Wojewody Lubelskiego oraz władz i urzędów podległych.

poz. 215.

OBWIESZCZENIE
Wojewody Lubelskiego

z dnia 7 września 1937 r.

o wpłynięciu podania w sprawie nadania uprawnienia rządowego na zakład elektryczny w Łosicach, pow. siedleckiego.

L. PHE/21/18.

Stosownie do art. 11 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 928) podaję do publicznej wiadomości, że w dniu 12 kwietnia 1937 r. wpłynęło do Ministerstwa Przemysłu i Handlu podanie M. Rosenbauma, N. Rosenbauma i M. Bursztyna zamieszkałych w Sarnakach, pow. siedleckiego o nadanie im uprawnienia rządowego na zakład elektryczny, stosownie do art. 1 ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 98 z 1935 r).

Celem projektywanego zakładu elektrycznego ma być wytwarzanie i rozdzielanie energii elektrycznej na obszarze miasta Łosic, pow. siedleckiego oraz gromad Szańków, Rudnik, Biernaty Stare i Średnie, Zakrze, Nowosielce, Świniarów, Chotycze i Toporów, gminy Świniarów, pow. siedleckiego.

Czas trwania uprawnienia miałby wynosić 30 (trzydzieści) lat, licząc od dnia nadania uprawnienia.

W terminie jednomiesięcznym od dnia ogłoszenia niniejszego w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim interesowani mogą przeglądać treść podania wraz z załącznikami w Urzędzie Wojewódzkim Lubelskim, Wydział Przemysłowy, Plac Litewski Nr 5, pokój Nr 14, w godzinach urzędowych oraz składać swoje zarzuty, zastrzeżenia i żądania.

Zaznaczam przy tym, że do każdego pisma, zawierającego zarzuty, zastrzeżenia i żądania, należy dołączyć odpis tego pisma.

Zarzuty, zastrzeżenia i żądania, wniesione po upływie wyżej wymienionego terminu, rozpatrywane nie będą.

Lublin, dnia 7 września 1937 r.

Wojewoda
(—) *Dr J. B. Rożniecki*

poz. 216.

OBWIESZCZENIE
Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego

z dnia 6 września 1937 r.

o wpłynięciu podania o nadanie uprawnienia rządowego na zakład elektryczny w Kosowie pow. sokołowskiego.

L: PHE./21/5.

Stosownie do art. 11 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31.X.34 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 928) podaję do publicznej wiadomości, że w dniu 1 lipca 1936 r. wpłynęło do Urzędu Wojewódzkiego podanie Wolnowicza Majera i Zręcznego Lejby zamieszkałych w Kosowie-Lackim, powiatu sokołowskiego o nadanie im uprawnienia rządowego na zakład elektryczny, stosownie do art. 1 ustawy elektrycznej z dnia 21.III.22 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17 poz. 98 z 1935 r.).

Celem projektowanego zakładu elektrycznego ma być wytwarzanie i rozdzielanie energii elektrycznej na obszarze gminy Kosów-Lacki, Kosów-Ruski, Kosów-Holidów oraz stacji kolejowej Kosów-Lacki.

Czas trwania uprawnienia miałby wynosić 20 (dwadzieścia) lat, licząc od dnia nadania uprawnienia.

W terminie jednomiesięcznym od dnia ogłoszenia niniejszego w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim, interesowani mogą przeglądać treść po-

dania wraz z załącznikami w Urzędzie Wojewódzkim, Wydział Przemysłowy, Plac Litewski Nr. 5, pokój Nr. 14 w godzinach urzędowych oraz składać swoje zarzuty, zastrzeżenia i żądania.

Zaznaczam przy tym, że do każdego pisma, zawierającego zarzuty, zastrzeżenia i żądania, należy dołączyć odpis tego pisma.

Zarzuty, zastrzeżenia i żądania wniesione po upływie wyżej wymienionego terminu, rozpatrywane nie będą.

Lublin, dnia 6 września 1937 r.

Wojewoda
(—) *Dr. J. B. Rożniecki*

poz. 217.

PISMO OKÓLNE
Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego
do Starostw Powiatowych Województwa Lubelskiego i Starostwa Grodzkiego w Lublinie
w sprawie odebrania debitu pocztowego czasopismu „Biuletten Wsiesojuznoj Akademii S. Ch. Nauk im. W. I. Lenina“ i innym.

L. PBO.13/17/35.

Urząd Wojewódzki komunikuje, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych decyzją z dnia 28.VIII 1937 r. L. AA.17-9-153/1 odebrało debit pocztowy niżej wymienionym drukom, ponieważ te druki zawierają w swej treści cechy przestępstw przewidzianych w Kodeksie Karnym, a mianowicie:

czasopismu „Biulleten Wsiesojuznoj Akademii S. Ch. Nauk im. W. I. Lenina“, wydawanemu w języku rosyjskim w Moskwie;

czasopismu „Inferma Bultene“, wydawanemu w języku esperanckim w Barcelonie;

broszurze p. t. „Hiszpania wzywa pomocy — Hiszpania woła o jedność akcji“ wydanej w języku polskim w Brukseli;

broszurze p. t. „Polacy w walce o wolność ludu hiszpańskiego“ wydanej w języku polskim w Moskwie.

Lublin, dnia 8 września 1937 r.

Za Wojewodę
(—) *Z. Krüger*
p. o. Kierownika Oddziału.

poz. 218.

PISMO OKÓLNE
Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego
do wszystkich P.P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów i Wójtów Gmin na terenie województwa lubelskiego:
w sprawie tymczasowej instrukcji, dotyczącej wyrobu płyt kamienno-betonowych, oraz układania z nich nawierzchni drogowej.

L: KD. II-7a/20/37.

Wobec coraz bardziej rozpowszechniającego się użycia do budowy dróg i ulic płyt kamienno-betonowych (t.zw. popularnie trylinek), na co wpływa w wysokim stopniu tak możność wykonania tych płyt w wytwórniach położonych blisko a nawet na miejscu budowy jak i łatwość ich wykonania, Urząd Wojewódzki uważa za niezbędne zwrócić uwagę samorządów na konieczność należytego wykonania płyt przy stosowaniu tej nawierzchni.

Łatwość ich wykonania jest pozorną, a praktyka wykazała, że trwałość nawierzchni płytowej zależna jest całkowicie od jakości wykonania płyt i odpowiedniego doboru materiału, przy czym źle i nie fachowo wykonane płyty bardzo prędko niszczeją.

W związku z powyższym Urząd Wojewódzki podaje poniżej do wiadomości zarządzenie Pana Ministra Komunikacji z 12.IV. b. r. Nr. DB-4d/4 i równocześnie wyjaśnia, że pod nazwą drogi należy rozumieć również ulice w miastach i osadach.

Ponadto zainteresowane urzędy otrzymują jako załącznik do niniejszego okólnika wydaną przez Ministerstwo Komunikacji tymczasową instrukcję, dotyczącą wyrobu płyt kamienno-betonowych oraz układania z nich nawierzchni drogowej.

Urząd Wojewódzki zaznacza, że ponieważ omawiane w instrukcji rysunki mogły być wykonane ze względu na koszty w ograniczonej ilości egzemplarzy i rozesłane tylko do Wydziałów Powiatowych i miast wydzielonych, przeto samorządy reflektujące na ich otrzymanie winny zwracać się do właściwych wydziałów powiatowych skąd mogą je otrzymać po wykonaniu odbitek ewentualnie za zwrotem kosztów.

Za Wojewodę
(—) *Inż. K. Jankowski*
Naczelnik Wydziału Kom.-Bud.

zał. do L. KD. II-7a/20/37

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament VII
Nr. DB-4d/4
Określenie sprawy: Stosowanie płytek betonowych do budowy nawierzchni drogowej.

Odpis

Warszawa, dn. 12 kwietnia 1937 r.

Do
wszystkich Urzędów Wojewódzkich oprócz Śląskiego.

Na podstawie obserwacyj nad zachowaniem się wykonanych dotychczas odcinków nawierzchni drogowych z płyt kamienno-betonowych, Ministerstwo Komunikacji zarządza przestrzeganie następujących zasad przy stosowaniu tego rodzaju nawierzchni na drogach państwowych:

1 Ulepszone nawierzchnie z płyt kamienno-betonowych mogą być stosowane:

a) Przy budowie nowych dróg z niezbyt silnym ruchem tam, gdzie na miejscu brak jest taniego kamienia. W tym przypadku nawierzchnia z płyt betonowych grubości 15 cm. może być układana bezpośrednio na podłożu ziemnym z zastosowaniem w gruntach nieprzepuszczalnych warstwy filtracyjnej,

b) Przy budowie jezdni ulicznych w miastach i osiedlach tam, gdzie ruch jest niezbyt silny.

2) Stosowanie płyt betonowych na drogach, posiadających nawierzchnię tłuczniową, nie zawsze

jest racjonalne i może być dopuszczone tylko wówczas, gdy szczegółowa analiza kosztów wykaże, że tego typu nawierzchnia jest w danych warunkach miejscowych ekonomiczniejsza od innych nawierzchni.

3) Z poczynionych obserwacyj wynika, że nie ma różnicy w zachowaniu się nawierzchni z płyt sześciokątnych, a nawierzchni z płyt czworokątnych i że zarówno jedne, jak i drugie, będąc należycie wykonane są odpowiednie przy średnim ruchu. Ponieważ płyty sześciokątne podlegają zastrzeżeniom patentowym, więc przystępując do wyrobu płyt betonowych, lub rozszerzając produkcję już rozpoczętą, należy stosować płyty czworokątne, nie podlegające zastrzeżeniom patentowym. Tam zaś, gdzie produkcja płyt sześciokątnych systemu inż. Trylińskiego, została rozpoczęta na szerszą skalę, płyty sześciokątne mogą być nadal stosowane po uzyskaniu obniżenia opłaty licencyjnej do wysokości nie przewyższającej 10 gr. za 1 m^2, przy czym jednak ilość posiadanych form sześciokątnych nie powinna być powiększana.

4) W związku z powyższym przy zamawianiu nowych form należy brać pod uwagę tylko formy **czworokątne.** Ministerstwo Komunikacji w najbliższej przyszłości opracuje nowy typ tych form, który zostanie podany urzędom wojewódzkim do wiadomości.

5) Zarządzenie z dn. 10.X.1936 r. Nr. DB-22d/1/231 w sprawie konieczności każdorazowego uzyskiwania zgody Ministerstwa Komunikacji na stosowanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych zachowuje nadal swą moc w stosunku do dróg państwowych, w stosunku zaś do dróg samorządowych powinna być każdorazowo uzyskana zgoda wydziału komunikacyjno-budowlanego właściwego urzędu wojewódzkiego.

6) Wydziały komunikacyjno-budowlane i kierownicy powiatowych zarządów drogowych powinni roztoczyć ścisłą kontrolę nad bardzo starannym wykonaniem płyt (dobór tłucznia, należyte ułożenie go w formie, dokładne ubicie betonu i t. p.) i nad użyciem właściwych materiałów w odpowiednim stosunku (kamień, żwir, piasek, cement, woda).

7) Zgoda na wykonywanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych może być udzielana tylko tym zarządom dróg państwowych lub miejskich, które będą dawały gwarancję starannego i dokładnego wykonania robót pod względem technicznym.

W końcu Ministerstwo Komunikacji nadmienia, że wymienione zasady stosowania płyt betonowych do budowy ulepszonych nawierzchni na drogach państwowych należy zalecić również do stosowania przy budowie takich nawierzchni na drogach samorządowych.

Za Ministra
(—) *Inż. J. Piasecki*
Podsekretarz Stanu

poz. 219.

KOMUNIKAT
Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego
o utworzeniu Posterunku Policji Państwowej w Nałęczowie.

L. PBB. 1/12/37.

Na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 6 marca 1928 r. o policji państwowej (Dz.U.R.P. Nr. 5/31, poz. 27) Wojewoda Lubelski, po porozumieniu się z Dowódcą O. K. I., decyzją z dn. 13 września 1937 r. L. PBB. 1/12/37, zarządził utworzenie Posterunku Policji Państwowej w Nałęczowie, pow. puławskiego.

Granicą wymienionego posterunku będzie dotychczasowa granica gminy Nałęczów.

Lublin, dnia 13 września 1937 r.

Za Wojewodę
(—) *Mgr. J. Szymański*
Kierownik Oddziału

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Wydawnictwa zalecone.

Przepisy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Związek Zawodowy Pracowników Samorządu Terytorialnego wydał opracowany przez T. Teligę, radcę Ministerstwa Spraw Wewnętrznych podręcznik dla referentów wojskowych starostw i gmin p. t. **„Przepisy o powszechnym obowiązku wojskowym“.**

Wymieniona praca zawiera między innymi w szerokim zakresie źródła prawne, dotyczące przedmiotu wraz z komentarzami, objaśnieniami i tezami N. T. A., szereg załączników wyjaśniających i wzorów druków oraz alfabetyczny skorowidz rzeczowy.

Logiczny i przejrzysty układ ułatwia orientowanie się w aktualnym stanie prawnym zagadnienia i odszukanie materiału przez co stosowanie podręcznika przyczyni się do usprawnienia pracy referatów wojskowych.

W powyższy podręcznik powinni zaopatrzyć się wszystkie starostwa, referaty zarządów miejskich i zarządy gmin wiejskich.

Cena 1 egz. w broszurze wynosi zł 7.50, w oprawie w płótno angielskie zł 9 —plus 1 zł kosztów przesyłki.

Zamówienia przyjmuje Związek Zawodowy Pracowników Sam. Teryt. w Warszawie, al. Jerozolimskie Nr 85 po wpłaceniu na konto w P.K.O. Nr 4601 — zł 8.50 lub 10 zł łącznie z kosztami przesyłki.

Czasopisma nadesłane.

Gazeta Administracji Nr 17 z 1.IX b. r. Rewizja przepisów o organizacji urzędów wojewódzkich i starostw — *R. Hausner.* Obowiązki wicestarostów jako referentów organizacyjnych — *Dr R. Müller.* Barwa małych miast — *Dr W. Łabęcki.* Postępowanie administracyjne w świetle orzecznictwa N. T. A.—dokończenie — *J. Grzymała Pokrzywnicki*

Oszczędność Nr 17 z 5.IX br. Lokaty z bezpieczeństwem prawnym oraz lokaty instytucyj publicznych w K.K.O. — *St. Sakłak.* Aktywność w prowadzeniu K. K. O. — *E. Kazimirski.* Komunalne kasy oszczędności woj. centralnych i wschodnich w I półroczu br. Kronika krajowa i zagraniczna.

Polska Niepodległa Nr 6, 7 8 z br. zawiera między innymi nast. artykuły: Przemówienie marszałka Smigłego-Rydza na XIV Ogólnym Zjeździe Legionistów w Krakowie. W siedmnastą rocznicę zwycięstwa nad Wisłą—*J. Lachowski.* Współdziałanie szkoły i domu rodzicielskiego w wychowaniu państwowym — *E. Grab-Kamiński.* Polskie tradycje wychowawcze — *St. Sreniowski.* Rola i zadanie czynnika obywatelskiego w sądach pracy — *mgr. J. Piotrowski.* Międzynarodowe targi wschodnie na tle ekonomiczno-gospodarczych potrzeb Państwa.

Polska Gosp. Nr 36 z 4 IX br. Reforma rolna w latach 1935 i 1936 — *A. Okołowicz.* Koniunktura i jej perspektywy w morskiej żegludze handlowej — *T. Ocioszyński.* Za-

gadnienie rozwoju produkcji krajowej kotoniny — *St. Walas.* Rynki kolonialne — *K. Jeziorański.*

Polska Gosp. Nr 37 z 11.IX br. Przemówienie P. Ministra Przemysłu i Handlu A. Romana na otwarciu XVII targów wschodnich. W sprawie rozbudowy polskiej marynarki handlowej — *T. Ocioszyński.* Piętnastolecie ustawy elektrycznej — *L. Nowicki.* Kredyty dla rolnictwa w ważniejszych instytucjach finansowych w roku 1936 — *H. O.* Wywóz trzody chlewnej i przetworów mięsnych w I półroczu 1937 — *St.* Działalność P. Z. U. W. w 1936 roku.

Samorząd Nr 36 z 5.IX br. W sprawie uzdrowienia wsi — *F. Branny.* Karpaty jako region letniskowy — *Dr St. Leszczycki.* Pośrednictwo w gminach wiejskich — *E. Kopczyński.*

Samorząd Nr 37 z 12.IX br. Przesunięcie punktu ciężkości pracy w samorządzie ziemskim — *J. Stamirowski.* Ile i za co inwestują samorządy — *St. Zakrzewski.* Zagadnienie wydatków osobowych i rzeczowych na popieranie rolnictwa — *mgr. J. Przetocki.*

Samorząd Miejski Nr 16—17 z 1.IX br. Opłaty komunalne—*St. Pastuszyński.* Degradacja społeczna a polityka społeczna — *I. Surmacka.* Środki prawne i postępowanie w sprawach o podatki i opłaty komunalne na obszarze woj. poznańskiego i pomorskiego.

Życie rolnicze Nr 35 z 23.VIII br. Nowa sytuacja w rolnictwie — *Z. Rusinek.* Zagadnienie podniesienia produkcji zbóż w Polsce — *E. Rylski.* Rynek jajczarski w lipcu br. Degeneracja ustrojów zwierząt domowych, przyczyny i skutki — *R. Prawocheński.* Kronika zagraniczna z zakresu rolnictwa.

Życie rolnicze Nr 36 z 4.IX br. Akcja owczarska z funduszów wojskowych w okresie 1935/36 i 1936/37—*J. Śliwa.* Degeneracja ustrojów zwierząt domowych, jej przyczyny i skutki—ciąg dalszy. Stosowanie orki przy uprawach łąkowych— *J. Prończuk.* Technika sprzętu ziemniaków — *J. Święcicki* Kronika.

OGŁOSZENIA.

1) Przetargi.

Ogłoszenie Zarządu gm. Wiszniewice o przetargu na budowę budynku murowanego.

Zarząd gminny Wiszniewice w Cycowie pow. chełmskiego ogłasza nieograniczony przetarg pisemny na budowę jednopiętrowego murowanego budynku Zarządu Gminnego w Cycowie i dwuklasowej murowanej parterowej szkoły w Stawku.

Ogólna ilość robót przewidziana do wykonania w roku bieżącym, objęta niniejszym przetargiem, wykazana została w załączniku ofertowym w ślepym kosztorysie.

Przetarg tak na budowę budynku gminnego jak i szkolnego odbędzie się w dniu 23 września 1937 roku — pierwszy o godzinie 12, drugi zaś o godzinie 15 w lokalu Zarządu gminnego w Cycowie.

Pisemne oferty należy składać najpóźniej do godziny 12-ej dnia 23 września r. b. w kancelarii Zarządu gminnego w Cycowie.

Oferty winny zawierać:

1) Wypełniony podług pozycji ślepy kosztorys, z wykazaniem końcowej ogólnej sumy oferowanej za całość robót.

2) Deklarację oferenta, iż znane mu są warunki dostaw i robót, ogłoszone w Dzienniku Wojew. Lubel. Nr 21 z dnia 23.VI 1930 r.

3) Dowód na wpłacenie na ręce wójta gminy wadium w wysokości 5 proc. oferowanych robót.

W roku bieżącym obydwa budynki mają być doprowadzone pod dach w terminie do 1 listopada 1937 roku.

Wszelkich informacyj udziela Zarząd gminny w Cycowie w godzinach urzędowych, gdzie nabyć można ślepe kosztorysy w cenie po 5 złotych za egzemplarz.

Jedną i drugą budowę należy traktować oddzielnie.

Zarząd gminny zastrzega sobie prawo powierzenia oferentowi całości robót lub ich części, prawo dowolnego wyboru oferenta, niezależnie od wysokości oferowanej ceny, dopuszczenie do przetargu ustnego, względnie nie przyjęcie żadnej oferty i unieważnienie przetargu.

Dodatkowo Zarząd gminny nakłada na oferenta obowiązek przyjęcia przygotowanych na placu budowy materiałów budowlanych, dostarczonych przez Zarząd gminny, a mianowicie:

Na budowę budynku gminnego

1) wapna gaszonego zadołowanego 20.000 kg
2) cegły czerwonej 200 000 sztuk
3) drzewa tartego w potrzebnej ilości, jakie gmina uzyska z przydziału z lasów państwowych.

Na budowę szkoły

1) wapna gaszonego zadołowanego 20.000 kg
2) cegły czerwonej 100.000 sztuk
3) drzewa tartego w potrzebnej ilości, jakie gmina uzyska z przydziału z lasów państwowych.

Ślepe kosztorysy nabywać można w tutejszym Zarządzie gminnym po 16 września rb.

Kosztorysy mają obejmować całość robót.

W razie nie przyjęcia oferty wpłacone wadium będzie zwrócone po zakończeniu przetargu.

Cyców, dnia 7 września 1937 r.

Członek Zarządu: (—) *W. Zambrzycki*

Wójt Gminy: (—) *A. Końcowy*

Przetarg na dostawę artykułów żywnościowych dla Więzienia w Janowie Lub.

Więzienie w Janowie Lub. nabędzie w drodze nieograniczonego przetargu ofertowego różne artykuły żywnościowe na okres październik—grudzień 1937 r. wraz z dostawą loco magazyn więzienia w Janowie Lubelskim.

Przetarg odbędzie się w dniu 28 września 1937 r. godz. 12 w południe.

Bliższych informacyj dotyczących dostawy udziela Naczelnik Więzienia w godzinach urzędowych za wyjątkiem niedziel i świąt.

W/z Naczelnika Więzienia
(—) *Al. Piskorski*
asp. S. W.

Przetarg publiczny na wykonanie montażu gotowej konstrukcji stalowej mostu drogowego na Wieprzu w Szczebrzeszynie.

Państwowy Fundusz Drogowy ogłasza niniejszym nieograniczony przetarg publiczny na wykonanie montażu gotowej konstrukcji stalowej mostu drogowego: na Wieprzu w Szczebrzeszynie, ciężar konstrukcji 47,5 t. Rozprawa przetargowa odbędzie sie w Warszawie, dnia 27 września b. r. o godzinie 11-ej, w Departamencie Dróg Kołowych (przy ul. Chałubińskiego 4).

Do ofert dołączyć należy dowód na złożone do dyspozycji Państwowego Funduszu Drogowego wadium w wysokości 5% sumy oferowanej.

Oferty w zapieczętowanych lakowymi pieczęciami kopertach z napisem „Oferta do przetargu na wykonanie montażu konstrukcji stalowej mostu drogowego na Wieprzu w Szczebrzeszynie w dniu 27 września 1936 r. odbyć się mającego winny być wniesione do Ministerstwa Komunikacji, Departament dróg Kołowych, w Warszawie przy ul. Chałubińskiego 4 do dnia 27 września 1937 r. do godziny 10-ej. Oferty winny podawać ogólną cenę jednostkową, obliczoną w stosunku do 1 tony konstrukcji.

Cena ta rozumieć się będzie za wyładowanie konstrukcji z wagonów kolejowych dostarczonych do najbliższej od miejsca budowy stacji kolejowej, przewiezienie jej na miejsce budowy, montaż wraz z ustawieniem na podporach, dwukrotne pomalowanie farbą kryjącą i przeprowadzenie próbnego obciążenia.

Szczegółowe warunki przetargu, projekt szczegółowy konstrukcji, „Przepisy o oddawaniu państwowych dostaw i robót" oraz „Ogólne warunki budowy" przeglądać można w Ministerstwie Komunikacji, w Departamencie Dróg Kołowych (w Warszawie, przy ul. Chałubińskiego 4, pokój 208) we wtorki i czwartki w godz. od 10-tej do 12-ej.

Państwowy Fundusz Drogowy zastrzega sobie prawo swobodnego wyboru oferenta bez względu na wysokość ceny ofertowej oraz unieważnienia przetargu bez podania powodów,

(—) *Inż. E. Nowakiewicz*
p. o. Dyrektora Departamentu.

2) Ogłoszenie Dyrekcji Spółdzielczej Kasy Pożyczkowo - Oszczędnościowej Urzędników Państwowych „Samopomoc“ z o. o. w Lublinie o zmianie § 12 p. 4 statutu.

Po raz pierwszy.

Stosownie do postanowienia art. 73 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz.U.R.P. Nr 55, poz. 495 z r. 1934) Dyrekcja Spółdzielczej Kasy Pożyczkowo Oszczędnościowej Urzędników Państwowych „Samopomoc“ z ograniczoną odpowiedzialnością w Lublinie podaje do wiadomości, że Walne Zgromadzenie członków tejże Spółdzielni uchwałą z dn. 30 kwietnia 1937 r. postanowiła zmienić § 12 p. 4 statutu Spółdzielni w ten sposób, że członkowie za zobowiązania Spółdzielni odpowiadają jedynie do wysokości jednego udziału (120 zł).

Dyrekcja Spółdzielni ogłasza, że gotowa jest na żądanie zaspokoić wszystkich swoich wierzycieli, których wierzytelności istnieć będą w dniu ostatniego ogłoszenia względnie złożyć do depozytu sądowego kwoty, potrzebne na zabezpieczenie wierzytelności niepłatnych lub spornych.

Wierzycieli, którzy nie zgłoszą się do Spółdzielni w przeciągu trzech miesięcy od dnia niniejszego ogłoszenia, uważać się będzie za zgadzających się na zamierzoną zmianę statutu.

Dyrekcja.

3) Ogłoszenie Wydziału Hipotecznego Sądu Grodzkiego w Garwolinie o pierwiastkowej regulacji hipoteki osady rolnej wsi Miętne — gm. Wola Rębkowska pow. garwolińskiego.

Wydział Hipoteczny Sądu Grodzkiego w Garwolinie obwieszcza, że na dzień 15 grudnia 1937 roku wyznaczony został termin pierwiastkowej regulacji hipoteki dla ukazowej osady rolnej wsi Miętne, gminy Wola-Rębkowska, powiatu garwolińskiego, zapisanej w tabeli likwidacyjnej tejże wsi pod Nr 32/23 zawierającej powierzchni 5 ha 8908 mtr kw. ze znajdującymi się na niej budynkami: domem mieszkalnym, stodołą i oborą pod jednym dachem i chlewami, krytymi słomą, stanowiącej własność Stanisława Gadosia, w którym osoby interesowane winny zgłosić się w kancelarii hipotecznej w Garwolinie dla udowodnienia swych praw pod skutkami prekluzji, z art. 154 i 160 ust. hipot. 1818 r. wypływającymi.

Garwolin, dnia 30 sierpnia 1937 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Grodzkim w Garwolinie

4) Postępowania spadkowe.

Po raz pierwszy.

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Grodzkim w Siedlcach obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłym Srulu-Icku Rozenbandzie wierzycielu sumy 700 (siedmiuset) rubli, zabezpieczonej na Łosickiej miejskiej nieruchomości, oznaczonej Nr hipotecznym 55.

Termin do zamknięcia tego postępowania spadkowego wyznaczony został na dzień 18 marca 1938 r. w kancelarii hipotecznej w Siedlcach dokąd strony interesowane winny się stawić dla zgłoszenia swych praw pod skutkami prekluzji.

Pisarz Hipoteczny
(—) *A. Zuchmantowicz.*

Po raz drugi.

Wydział Hipoteczny Sądu Grodzkiego w Garwolinie obwieszcza, że po zmarłym w dniu 8 kwietnia 1929 roku Grzegorzu Jakubaszku (Jakubasiku) synu Józefa, właścicielu kolonii rolnej wsi Wylezin, gm. Kłoczew, powiatu garwolińskiego, oznaczonej hipotecznym Nr 19, repert. ksiąg. hipotecznych nieruchomości ziemskich Nr 475, otwarte zostało postępowanie spadkowe, termin zamknięcia którego wyznaczony został na dzień 22 grudnia 1937 roku, w którym zainteresowani winni zgłosić swoje prawa osobiście lub przez należycie upoważnionych pełnomocników w kancelarii hipotecznej w Garwolinie pod skutkami prekluzji z art. 154 i 160 ustawy hipotecznej z 1818 roku.

m. Garwolin, dnia 9 czerwca 1937 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Grodzkim w Garwolinie.

Po raz drugi.

Wydział Hipoteczny powiatowy przy Sądzie Grodzkim w Sokołowie-Podlaskim obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłym Bolesławie Osipiaku, współwłaścicielu nieruchomości miejskiej w Sokołowie, oznaczonej hipotecznym Nr 115.

Termin zamknięcia tego postępowania spadkowego wyznaczony został na dzień 18 grudnia 1937 roku, w którym to terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji tegoż Wydziału Hipotecznego pod skutkami prekluzji.

Pisarz Wydziału Hipotecznego
Sądu Grodzkiego w Sokołowie-Podlaskim
(—) *J. Bieliński*

Po raz drugi.

Wydział Hipoteczny Sądu Grodzkiego w Hrubieszowie, obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe:

1) po zmarłym dnia 21 kwietnia 1921 roku Mordce, synu Kopla, Rochmanie, wierzycielu zabezpieczonej na nieruchomości w mieście Hrubieszowie pod hipotecznym Nr 328 sumy rubli 200 z procentami, ewikcją w wysokości 50 rubli i rygorami i

2) po zmarłym dnia 21 kwietnia 1921 roku Mordce-Joelu, synu Kopla, Rochmanie, wierzycielu zabezpieczonej na nieruchomości w Hrubieszowie pod hipotecznym Nr 61 sumy rubli 300 z kaucją w wysokości 50 rubli i przywiązanymi do tej wierzytelności rygorami.

Termin zamknięcia powyższych postępowań spadkowych i regulacyj spadków wyznaczono na dzień 29 grudnia 1937 roku, w którym to terminie zainteresowani winni zgłosić swoje prawa w kancelarji hipotecznej w Hrubieszowie pod skutkami prekluzji.

Pisarz Hipoteczny
(—) *J. Dzięciołowski.*

5) Licytacje majątków ruchomych i nieruchomych.

Km. 514/37.

Komornik Sądu Grodzkiego w Kraśniku, Zygmunt Machnowski, zamieszkały w Kraśniku, przy ul. Marszałka Piłsudskiego pod Nr 19 na zasadzie art. 602 Kod. Post. Cyw. podaje do wiadomości publicznej, że dnia 6 października 1937 r. od godz. 9 z rana w folw. Mikulin gminy Trzydnik, na miejscu zajęcia w pierwszym terminie odbywać się będzie publiczna licytacja ruchomości należących do Marii i Mariana Kowalewskich, składających się z sterty żyta, prostokątnej a oszacowanych na ogólną sumę 1575 zł na zaspokojenie pretensji Banku Polskiego Oddział w Lublinie.

Spis rzeczy i ich szacunek można oglądać w dniu wyżej oznaczonym i na miejscu sprzedaży.

Kraśnik, dnia 23 sierpnia 1937 r.

Komornik (—) *Z. Machnowski.*

Km. 491/37.

Komornik Sądu Grodzkiego w Kraśniku, Zygmunt Machnowski, zamieszkały w Kraśniku, przy ul. Marszałka Piłsudskiego pod Nr 19 na zasadzie art. 602 Kod. Post. Cyw. podaje do wiadomości publicznej, że dnia 13 października 1937 r. od godz. 12-tej z rana w maj. Kłodnica Dolna gminy Wilkolaz na miejscu zajęcia w pierwszym terminie odbywać się będzie

publiczna licytacja ruchomości należących do Stanisława Bańkowskiego składających się z młocarni f. Moritza w stanie zniszczonym, motoru f. Ursus ropnego, obsypnika Osterlanda starego, i trzech żniwiarek a oszacowanych na ogólną sumę 1.550 zł, na zaspokojenie pretensji Kazimierza Russnanowskiego.

Spis rzeczy i ich szacunek można oglądać w dniu wyżej oznaczonym i na miejscu sprzedaży.

Kraśnik, dnia 4 września 1937 r.

Komornik (—) *Z. Machnowski.*

Km. 859/36.

Komornik Sądu Grodzkiego w Kraśniku, Zygmunt Machnowski, zamieszkały w Kraśniku, przy ul. Marszałka Piłsudskiego pod Nr 19 na zasadzie art. 602 Kod. Post. Cyw. podaje do wiadomości publicznej, że dnia 13 października 1937 r. od godz. 12-tej z rana w maj. Kłodnica Dolna gminy Wilkołaz na miejscu zajęcia w pierwszym terminie odbywać się będzie publiczna licytacja ruchomości należących do Stanisława Bańkowskiego, składających się z dziesięciu sztuk koni, a oszacowanych na ogólną sumę 435 zł na zaspokojenie pretensji Państwowego Banku Rolnego w Lublinie i innych.

Spis rzeczy i ich szacunek można oglądać w dniu wyżej oznaczonym i na miejscu sprzedaży.

Kraśnik, dnia 1 września 1937 r.

Komornik (—) *Z. Machnowski.*

Km. 855/36.

Komornik Sądu Grodzkiego w Kraśniku, Zygmunt Machnowski, mający kancelarię w Kraśniku, przy ulicy Marszałka Piłsudskiego pod Nr 19 na podstawie art. 676 i 679 k. p. c. podaje do publicznej wiadomości, że na zaspokojenie pretensji Fajgi Wolmanowej i Sary Wolmanowej w łącznej kwocie 3.637 zł 50 gr kapitału tudzież odsetek i kosztów w dniu 29 października 1937 r. o godz. 10 w sali posiedzeń Sądu Grodzkiego w Kraśniku w drugim terminie odbędzie się sprzedaż z publicznej licytacji należącej do dłużnika Ludwika Kapronia i Marianny Kaproń nieruchomości składającej się z hipotecznej działki gruntu oznaczonej Nr 30 w kolonii Studzianki A. B. Nr 4, zawierającej powierzchni 19 morgów 221 prętów ziemi ornej.

Wyżej wskazana nieruchomość posiada urządzoną księgę hipoteczną przy Wydziale Hipotecznym Sądu Okręgowego w Lublinie, w dzierżawie lub zastawie nie znajduje się i podlega sprzedaży w całości według opisu dokonanego w dniu 7 kwietnia 1937 r.

Nieruchomość ta oszacowana została na sumę zł 7.000, sprzedaż zaś rozpocznie się od ceny wywołania t.j. od kwoty zł 7.000.

Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rękojmię w wysokości zł 700.

Rękojmię należy złożyć w gotowiźnie albo w takich papierach wartościowych bądź książeczkach wkładkowych instytucyj, w których wolno umieszczać fundusze małoletnich. Papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowym publicznym obwieszczeniem nie będą podane do wiadomości warunki odmienne.

Prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przysądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwo o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji i że uzyskały postanowienie właściwego sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji.

W ciągu ostatnich dwóch tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomość w dni powszednie od godziny 8-ej do 18-ej, akta zaś postępowania egzekucyjnego można przeglądać w Sądzie Grodzkim w Kraśniku.

Kraśnik, dnia 8 września 1937 r.

Komornik (—) *Z. Machnowski.*

Km. 685/36.

Komornik Sądu Grodzkiego w Kraśniku, Zygmunt Machnowski, mający kancelarję w Kraśniku, przy ul. Marszałka Piłsudskiego pod Nr 19 na podstawie art. 676 i 679 k. p. c. podaje do publicznej wiadomości, w celu wyjścia z niepodzielności stosownie do wyroku Sądu Grodzkiego w Potoku z dnia 30.X—11 listopada 1918 r. za Nr C 564/18 i na żądanie Józefa Jachury w dniu 29 października 1937 r. o godz. 10-tej w sali posiedzeń Sądu Grodzkiego w Kraśniku w pierwszym terminie odbedzie się sprzedaż z publicznej licytacji nieruchomości składającej się z osady włościańskiej, zapisanej w tabeli likwidacyjnej wsi Wojciechów pod Nr 12, zawierającej powierzchni 11 morgów 127½ pręta ziemi bez budynków, pozostałej w spadku po zmarłym Marcinie Jachurze.

Wyżej wskazana nieruchomość nie posiada urządzonej księgi hipotecznej w dzierżawie lub zastawie nie znajduje się i podlega sprzedaży w całości według opisu dokonanego w dniu 11 sierpnia 1937 r.

Nieruchomość ta oszacowana została na sumę zł 9.711 sprzedaż zaś rozpocznie się od ceny wywołania t j. od kwoty zł 7 283 gr 25.

Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rękojmię w wysokości zł 972.

Rękojmię należy złożyć w gotowiźnie albo w takich papierach wartościowych bądź książeczkach wkładkowych instytucyj, w których wolno umieszczać fundusze małoletnich. Papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile dodatkowym publicznym obwieszczeniem nie będą podane do wiadomości warunki odmienne.

Prawa osob trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przysądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwo o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji i że uzyskały postanowienie właściwego sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji.

W ciągu ostatnich dwóch tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomość w dni powszednie od godz. 8-ej do 18-ej, akta zaś postępowania egzekucyjnego można przeglądać w sądzie grodzkim w Kraśniku.

Kraśnik, dnia 9 września 1937 r.

Komornik (—) *Z. Machnowski.*

Km. 495/37.

Komornik Sądu Grodzkiego w Węgrowie, Stefan Niedźwiedzki, mający kancelarję w Węgrowie, ul. Rucheńska Nr 4, na podstawie art. 602 k. p. c. podaje do publicznej wiadomości, że dnia 6 października 1937 r. o godz. 12 w Wólce-Proszewskiej gm. Wyszków odbędzie się 1-sza licytacja ruchomości, należących do Jana Kownackiego, składających się z 1-ej sterty bobiku i 1-ej sterty owsa, oszacowanych na łączną sumę zł 2 500.

Ruchomości można oglądać w dniu licytacji w miejscu i czasie wyżej oznaczonym.

Węgrów, dnia 6 września 1937 r.

Komornik (—) *St. Niedźwiedzki.*

Km. 569/37.

Komornik Sądu Grodzkiego we Włodawie, Bolesław Sankowski, zamieszkały we Włodawie, przy ul. Rynek Nr 13, na mocy art. 602, 603, 604 K. P. C. ogłasza, że w dniu 5 października 1937 r. o godz 12-tej (nie później jednak niż w dwie godz.) w majątku Sosnowica, powiatu włodawskiego, odbędzie się sprzedaż z przetargu publicznego ruchomości należących do Teodora Libiszowskiego i składających się z trzech wałachów, ogiera, czterech klaczy, trzech klaczy 3-ch letn., ogierka, czterech jałowic, pięciu jałóweczek, karety i bryczki, oszacowanych na łączną sumę zł 5.480 (pięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt) na zaspokojenie wierzytelności Państwowego Banku Rolnego Oddział Główny w Warszawie.

Powyższe ruchomości można oglądać pod wskazanym adresem w dniu licytacji.

Włodawa, dn. 10 września 1937 r.

Komornik (—) *B. Sankowski.*

Km. 1075/37.

Komornik Sądu Grodzkiego w Zamośriu, Wiktor Klaude, mający kancelarję w Zamościu, ul. Bazyliańska Nr 2, na podstawie art. 602 k. p. c. podaje do publicznej wiadomości, że dnia 11 października 1937 r. o godz. 11-ej w Zamościu przy ul. Piłsudskiego, odbędzie się 1-sza licytacj ruchomości, należących do Bolesława i Janusza Badzianom, składających się z 285 metrów drzewa mieszanego, wałacha, powozu jednokonnego, kompletu zaprzęgów, dwóch krów, jałówki, oszacowanych na łączną sumę zł 2.700.

Ruchomości można oglądać w dniu licytacji w miejscu i czasie wyżej oznaczonym.

Zamość, dnia 9 września 1937 r,

Komornik (—) *W. Klaude.*

6) Sprawozdania z kwest.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 29.VIII-1937 r. przez Ochotniczą Straż Pożarną w Osiecku, na podstawie zezwolenia Starostwa Powiatowego w Garwolinie L. BP. 10/38/Rej zebrano kwotę 71 zł 24 gr, którą przeznaczono na cele Straży.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 15.VIII-37 r. przez Okręgowy Sekietarjat A. K. Hrubieszów, na podstawie zezwolenia Starostwa Powiatowego w Hrubieszowie z dnia 12 VIII L. BP. 10/24/37 zebrano kwotę zł 100 gr 11, wydatki wyniosły zł 5 gr 75, resztę w kwocie zł 94 gr 36 przeznaczono na cel Towarzystwa.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 8.VIII 37 r. przez Ochotniczą Straż Pożarną w Grębkowie, pow. węgrowski, na podstawie zezwolenia Starostwa Powiatowego w Węgrowie, zebrano kwotę zł 33 gr 21 którą przeznaczono na cele Straży.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 6.VIII-37 r. przez Ochotniczą Straż Pożarną w Żarnówce gm. Grębków, pow. węgrowskiego na podstawie zezwolenia Starostwa Powiatowego w Węgrowie zebrano kwotę zł 12 gr 41 którą przeznaczono na cele Straży.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 6.VIII-37 r. przez Ochotniczą Straż Pożarną w Garbowie, na podstawie zezwolenia Starostwa Powiatowego w Puławach B P. 10/13/37 zebrano kwotę zł 17 gr 83 którą przeznaczono na cele Straży.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 23.VIII-37 r. przez Stow. Pań Św. Wincentego a Paulo w Lublinie, na podstawie zezwolenia Starostwa Grodzkiego w Lublinie, L. B. P. 10/96, zebrano kwotę zł 158 gr 61, wydatki wyniosły zł 21, resztę w kwocie zł 137 gr 61, przeznaczono na cele Towarzystwa.

7) Zagubione wzgl. skradzione dokumenty

Biały Dawid, rocznik 1901, zamieszkały we Włodawie, przy ul. Plac Dolny 8, zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U, Biała Podlaska.

Bieniek Kazimierz, zamieszkały w Lublinie, przy ul. Gromadzkiej 14, zagubił legitymację Nr 5091387, wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Lublinie w 1935 r.

Cukier Małys, rocznik 1914, syn Abrahama, zamieszkały w Józefowie, gm. Aleksandrów. pow. biłgorajskiego, zagubił zaświadczenie wojskowe Nr 251 wydane przez P. K. U. Lwów—Miasto dnia 20.V 1935 r.

Dudziak Stanisław, zamieszkały w folw. Abramowice gm. Zemborzyce pow. lubelskiego, zagubił książeczkę wojskową.

Dziurze Janowi, rocznik 1907, syn. Józefa, zamieszkały we wsi Lipa, gm. Zaklików, pow. janowskiego, skradziono zaświadczenie wojskowe wydane przez P.K.U. Kraśnik.

Glince Edmundowi, rocz. 1909, zamieszkałemu w Zamościu skradziono zaświadczenie wojskowe, wydane przez P. K. U. Zamość.

Głusiec Władysław, zamieszkały w osadzie i gminie Dzierzkowice pow. janowskiego zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kraśnik.

Gontarz Bazyli, syn Wawrzyńca i Katarzyny, urodzony w 1903 r., zamieszkały we wsi Bondyrz, gminy Suchowola, pow. zamojski, zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U, Zamość.

Goldszlagier Abram, zamieszkały w osadzie i gm. Bełżyce pow. lubelskiego zagubił dowód osobisty Nr 44, wydany przez Zarząd Gminy w Bełżycach.

Grula Stanisław, syn Ignacego, zamieszkały we wsi Swaty, gm. Ryki, pow. garwolińskiego, zagubił książeczkę wojskową i kartę Mob., które unieważnia.

Grzebuła Henryk, zamieszkały w Lublinie ul. Rusałka Nr 6 m. 2 zagubił świadectwo szkolne z 6 oddziału, wydane przez Dyrekcję Szkoły Powszechnej Nr 8 w Lublinie.

Grzywaczewski Paweł, syn Mateusza, rocznik 1911, zamieszkały we wsi Pieszowola, gminy Wołoskowola, powiatu włodawskiego w dniu 28 maja 1936 roku zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Biała Podlaska.

Kelnerowi Szyji, zamieszkałemu w Tomaszowie Lub przy ul. Piłsudskiego Nr 16, skradziono dowód osobisty, wydany przez Zarząd Miejski w Tomaszowie Lub.

Kowalec Stanisław, zam. we wsi Jaźwiny, gminy Osieck, pow. garwolińskiego; zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Puławy.

Kisielnicka Kamilla, zamieszkała w maj. Kozice gm. Piaski pow. lubelskiego, zagubiła dowód osobisty Nr 132 wydany przez Zarząd Gminy w Piaskach dnia 11 lipca 1937 r.

Kuldys Stefan, rocznik 1913, syn Michała i Franciszki zamieszkały w Radomiu przy ul. Nowospacerowej Nr 5, zagubił w dniu 13 lipca 1937 r. w Irenie pow. puławskiego książeczkę wojskową i kartę mob., które unieważnia.

Kupferszmidt Zygmunt, rocznik 1896, syn Majera i Cetli, zamieszkały w Lublinie, zagubił książeczkę stanu służby oficerskiej wydaną przez P. K. U. Lublin,

Kwieciński Wacław, zamieszkały w Łukowie, przy ul. Chęcińskiego 8, zagubił książeczkę wojskową, którą unieważnia.

Landau Izrael Lejb, zamieszkały w Lublinie, przy ul. Szerokiej Nr 22, zagubił legitymację Nr 4973835, wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Lublinie w d. 28 IX 1935 r.

Lidman Nuta, zamieszkały w osadzie i gm. Łomazy, pow. bialskiego, zagubił kartę rzemieślniczą L. A.P.H.3/1332.KR. wydaną przez Starostwo Pow. w Białej Podl. w d. 13.XI 1930 r.

Lejzerzohn Mojżesz, zamieszkały w Lublinie, przy ul. Lubartowskiej Nr 21, zagubił kartę rzemieślniczą Nr 1640 na prowadzenie rzemiosła złotniczego, wydaną przez Starostwo w Lublinie w dniu 31.V. 1929 roku.

Luterek Joanna, zamieszkała w osadzie i gminie Bychawa pow. lubelskiego, zagubiła dowód osobisty Nr 55, wydany przez Zarząd Gminy w Bychawie w d. 31.XII 1929 r.

Łuciukowi Grzegorzowi, rocznik 1891, ze wsi Krzywólka gminy Tuczna, pow. Biała Podlaska w dniu 7 grudnia 1936 r. skradziono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Biała Podlaska.

Malimon Paweł, zamieszkały w kol. Wronowice, gm. Miętkie pow. hrubieszowskiego, zagubił dowód osobisty Seria A Nr 931775. wydany mu przez Zarząd Gminy Miętkie, pow. hrubieszowskiego w dniu 14 czerwca 1934 r. za L. 5/34.

Malinowski Wacław, rocznik 1902, syn Tomasza, zamieszkały we wsi Olszyc Szlachecki, gm. Domanice, pow. siedleckiego, zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Siedlce.

Maszkowskiej Janinie, zamieszkałej we wsi Nadzieja gm. Siemień pow. radzyński, skradziono legitymację urzędniczą wydaną przez Inspektorat Szkolny w Białej Podl. z ważnością na rok 1937/38.

Melman Iechok, rocznik 1911, syn Jankla i Gołdy, zamieszkały w Puławach przy ul. Kołłątaja Nr 21-a, zagubił dowód osobisty wydany przez Zarząd Miejski w Puławach.

Mika Paweł, rocznik 1905, syn Jana i Katarzyny, zamieszkały w kol. Cyganka gm. Jaszczów, pow. lubelskiego, zagubił książeczkę wojskową i kartę Mob. wydaną przez P. K. U. Lublin—Powiat L. gł. ks: ew. 532/L.

Mieleszczuk Piotr, syn Klima i Marii, rocznik 1903, mieszkaniec wsi Szostaki, gm. Zabłocie, pow. bialskiego, zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P.K.U. Biała Podl.

Nowosad Stefan, zamieszkały we wsi Strupin Duży, gm. Krzywiczki pow. chełmskiego, zagubił dowód osobisty Nr D-41/37/Seria C. Nr 210665, wydany przez Zarząd Gminy Krzywiczki.

Oliński Tadeusz, zamieszkały w Lublinie, przy ulicy Kąpielowej Nr 18, zagubił świadectwo szkolne z ukończenia 7 oddziałów szkoły powszechnej Nr 3 w Lublinie, wydane przez Kierownictwo Szkoły w r. 1930.

Osiej Franciszek, zamieszkały w Chotyczach, gm. Swiniarów, pow. siedleckiego, zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Siedlce, Nr gł. ks. ew. 537.

Poznańskiemu Stanisławowi, zam. w Lublinie, przy ul. Szopena, skradziono 10 sierpnia 1937 r. na stacji Chyrów dowód osobisty wydany w 1925 r. przez Komisariat m. st. Warszawy, legitymację sędziowską Nr 1619/37 r. wydaną przez Sąd Apelacyjny w Lublinie; legitymację żony Józefy Poznańskiej wydaną za Nr 834/37 przez tenże Sąd.

Swieboda Stanisław, rocznik 1908, syn Józefa, zam. w Wymysłowie, gm. Kosin, pow. janowskiego, zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kraśnik.

Sobolewski Marian, zam. we wsi Swaty. gm. Ryki, pow. garwolińskiego zagubił dowód osobisty Nr 355 wydany przez Zarząd gm. Ryki.

Wiśniewski Józef, rocznik 1904, zamieszkały w Lublinie przy ul. Dolnej Panny Marii Nr 46, zagubił kartę Mob. wydaną przez P. K. U. Lublin oraz legitymację wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Lublinie w 1935 r.

Woliński Józef, zamieszkały w Lublinie przy ulicy 1 Maja Nr 23, zagubił świadectwo szkolne z ukończenia 5 oddziałów szkoły powszechnej Nr 8 w Lublinie. wydane przez Kierownictwo Szkoły w roku 1932/33.

Woźniak Kazimierz, rocznik 1909, syn Antoniego i Marianny, zamieszkały we wsi Strzyżewice, gm. Piotrowice, zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lublin—Powiat.

Zawiślak Jan, rocznik 1910, syn Franciszka i Rozalii' zamieszkały w Chełmie, zagubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Chełm.

Po raz drugi.

Sobelman Cywii, córce Mejłacha i Sury, ur. w roku 1897 w Wolczynie skradziono dowód osobisty Nr D./S-14 z dnia 7 maja 1936 r.

Po raz trzeci.

Marczukowi Władysławowi, zam. w Białej Podl. ul. Dokudowska Nr 11, w dniu 12 lipca 1937 r. skradziono:

1) Pozwolenie na broń myśliwską L. BP. 12/1102 Seria Nr 280852 wydane przez Starostwo powiatowe bialskie dnia 20 marca 1936 r. ostatnio prolongowane na rok 1937 w dniu 30 kwietnia 1937 r.

2) kartę łowiecką L. BP. 13/41, Seria Nr 56491 wydaną przez Starostwo powiatowe bialskie dnia 29 maja 1937 r. z ważnością do 1 marca 1938 r.

3) Legitymację Polskiego Związku Łowieckiego (koloru zielonego) wydaną przez Prezesa Oddziału Polskiego Związku Łowieckiego w Lublinie. Dokumenty powyższe unieważnia się.

8) Zagubione wzgl. skradzione dowody tożsamości koni.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 988771, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni w Lublinie, na nazwisko właściciela **Bąka Andrzeja,** zamieszkałego we wsi Gościeradów, gminy Gościeradów, pow. janowski.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 988622, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni w Lublinie, na nazwisko właściciela **Dacy Marcina,** zamieszkałego we wsi Wólka Szczecka, gminy Gościeradów. pow. janowskiego.

Skradziono dowód tożsamości konia Seria F Nr 696959, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Glinki Edwarda,** zamieszkałego w Zamościu.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 737288, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni w Białej Podl. na nazwisko właścicielki **Gremplewskiej Franciszki,** zamieszkałej w Łysobykach, pow. łukowskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria F Nr 158814, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni w Zamościu, na nazwisko właściciela **Jachtoma Michała,** zamieszkałego we wsi Barchaczów, gm. Łabunie, pow. zamojskiego.

Skradziono dowód tożsamości konia Seria B Nr 810918, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Komonia Karola,** zamieszkałego we wsi Lipniaki, gm. Kąkolewnica pow. radzyńskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 838990, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Krzyszczuka Andrzeja,** zamieszkałego we wsi i gm. Grabowiec, pow. hrubieszowskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 896128, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Matejczuka Aleksandra,** zamieszkałego we wsi Głuchów, gm. Stok-Ruski, pow. siedleckiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 810870, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Mazura Józefa,** zamieszkałego we wsi Żakowola Stara, gm. Kąkolewnica, pow. radzyńskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 834915, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni w Zamościu, na nazwisko właścicielki **Marczewskiej Agnieszki,** zamieszkałej we wsi Małochwiej gm. i pow. krasnystawskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria D Nr 297549, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Mikulskiego Pawła,** zamieszkałego we wsi Unin, gm. Górzno, pow. garwolińskiego.

Zagubiono dowody tożsamości koni Seria E Nr. 574501 wystawiony przez Rajonowego Inspektora Koni w Lublinie i Seria C Nr 10384, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni w Chełmie na nazwisko właściciela **Niewiadomskiego Walentego,** zamieszkałego we wsi i gm. Wólka, pow. lubelskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria F Nr 151356, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Otrockiego Piotra,** zamieszkałego we wsi i gm. Grabowiec, pow. hrubieszowskiego,

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria C Nr 274705, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Palucha Stanisława,** zamieszkałego w Soli, pow. biłgorajskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria C Nr 54175, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni w Lublinie, na nazwisko właściciela **Surmy Stanisława,** zamieszkałego w kol. Krzczonów cz. II gm. Krzczonów, pow. lubelskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 766402, wystawiony pruz Rejonowego Inspektora Koni w Lublinie, na nazwisko właściciela **Szterna Wigdora,** zamieszkałego w Lublinie przy ul. Szerokiej Nr 39.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria C Nr 561660, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Wawrzysiuka Jana,** zamieszkałego w kol. Jagodno gm. Staw, pow. chełmskiego.

Zagubiono dowód tożsamości konia Seria B Nr 811297, wystawiony przez Rejonowego Inspektora Koni, na nazwisko właściciela **Zgorzałka Aleksandra,** zamieszkałego w kol. Brzozowica gm. Kąkolewnica, pow. radzyńskiego.

Redakcję zakończono 15 września 1937 roku.

Cena niniejszego numeru wynosi 1 zł 50 gr, zaś cena załącznika z instrukcją — 2 zł 50 gr

Prenumerata Lubelskiego Dziennika Wojewódzkiego wynosi w bieżącym roku 24 zł., kwartalnie 6 zł.
Adres **Redakcji i Administracji:** Urząd Wojew. w Lublinie, ul. Niecała 14 parter, pokój Nr. 8. Tel. 21-86. Konto w PKO. Nr. 100,200
Administracja przyjmuje ogłoszenia do Lubelskiego Dziennika Wojewódzkiego instytucyj społecznych i użyteczności publicznej. zaś od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. Cena za wiersz jednoszpaltowy lub jego miejsce wynosi 50 gr., 1 szpaltę—22 zł. 50 gr., 1 stronę—45 zł. Ogłoszenie o licytacji ruchomości wynosi 8 zł. a nieruchomości 25 zł. Jednokrotne ogłoszenie o zagubieniu dokumentu wynosi 2 zł. 50 gr., trzykrotne 7 zł. 50 gr. Ogłoszenie o zagubieniu względnie skradzeniu dowodu tożsamości konia wynosi 1 zł.

Drukarnia „Popularna"—Lublin, Żmigrod 1.

Zał. do Lub. Dz. Woj. Nr 18 poz. 218 z dn. 16.IX 1937 r.

TYMCZASOWA INSTRUKCJA
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI
(DEPARTAMENT VII)

dotycząca wyrobu płyt kamienno-betonowych, oraz układania z nich nawierzchni drogowej.

WYDAWNICTWO ADMINISTRACJI LUBELSKIEGO DZIENNIKA WOJEWÓDZKIEGO

LUBLIN 1937

PISMO OKÓLNE
Urzędu Wojewódzkiego Lubelskiego

do wszystkich P.P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów i Wójtów Gmin na terenie województwa lubelskiego:

w sprawie tymczasowej instrukcji, dotyczącej wyrobu płyt kamienno-betonowych, oraz układania z nich nawierzchni drogowej.

L: KD. II-7a/20/37.

Wobec coraz bardziej rozpowszechniającego się użycia do budowy dróg i ulic płyt kamienno-betonowych (t.zw. popularnie trylinek), na co wpływa w wysokim stopniu tak możność wykonania tych płyt w wytwórniach położonych blisko a nawet na miejscu budowy jak i łatwość ich wykonania, Urząd Wojewódzki uważa za niezbędne zwrócić uwagę samorządów na konieczność należytego wykonania płyt przy stosowaniu tej nawierzchni.

Łatwość ich wykonania jest pozorną, a praktyka wykazała, że trwałość nawierzchni płytowej zależna jest całkowicie od jakości wykonania płyt i odpowiedniego doboru materiału, przy czym źle i nie fachowo wykonane płyty bardzo prędko niszczeją.

W związku z powyższym Urząd Wojewódzki podaje poniżej do wiadomości zarządzenie Pana Ministra Komunikacji z 12.IV. b. r. Nr. DB-4d/4 i równocześnie wyjaśnia, że pod nazwą drogi należy rozumieć również ulice w miastach i osadach.

Ponadto zainteresowane urzędy otrzymują jako załącznik do niniejszego okólnika wydaną przez Ministerstwo Komunikacji tymczasową instrukcję, dotyczącą wyrobu płyt kamienno-betonowych oraz układania z nich nawierzchni drogowej.

Urząd Wojewódzki zaznacza, że ponieważ omawiane w instrukcji rysunki mogły być wykonane ze względu na koszty w ograniczonej ilości egzemplarzy i rozesłane tylko do Wydziałów Powiatowych i miast wydzielonych, przeto samorządy reflektujące na ich otrzymanie winny zwracać się do właściwych wydziałów powiatowych skąd mogą je otrzymać po wykonaniu odbitek ewentualnie za zwrotem kosztów.

Za Wojewodę
(—) *Inż. K. Jankowski*
Naczelnik Wydziału Kom.-Bud.

zał. do L. KD. II-7a/20/37

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament VII
Nr. DB-4d/4
Określenie sprawy: Stosowanie płytek betonowych do budowy nawierzchni drogowej.

Odpis

Warszawa, dn. 12 kwietnia 1937 r.

Do

wszystkich Urzędów Wojewódzkich oprócz Śląskiego.

Na podstawie obserwacyj nad zachowaniem się wykonanych dotychczas odcinków nawierzchni drogowych z płyt kamienno-betonowych, Ministerstwo Komunikacji zarządza przestrzeganie następujących zasad przy stosowaniu tego rodzaju nawierzchni na drogach państwowych:

1 Ulepszone nawierzchnie z płyt kamienno-betonowych mogą być stosowane:

a) Przy budowie nowych dróg z niezbyt silnym ruchem tam, gdzie na miejscu brak jest taniego kamienia. W tym przypadku nawierzchnia z płyt betonowych grubości 15 cm. może być układana bezpośrednio na podłożu ziemnym z zastosowaniem w gruntach nieprzepuszczalnych warstwy filtracyjnej,

b) Przy budowie jezdni ulicznych w miastach i osiedlach tam, gdzie ruch jest niezbyt silny.

2) Stosowanie płyt betonowych na drogach, posiadających nawierzchnię tłuczniową, nie zawsze jest racjonalne i może być dopuszczone tylko wówczas, gdy szczegółowa analiza kosztów wykaże, że tego typu nawierzchnia jest w danych warunkach miejscowych ekonomiczniejsza od innych nawierzchni.

3) Z poczynionych obserwacyj wynika, że nie ma różnicy w zachowaniu się nawierzchni z płyt sześciokątnych, a nawierzchni z płyt czworokątnych i że zarówno jedne, jak i drugie, będąc należycie wykonane są odpowiednie przy średnim ruchu. Ponieważ płyty sześciokątne podlegają zastrzeżeniom patentowym, więc przystępując do wyrobu płyt betonowych, lub rozszerzając produkcję już rozpoczętą, należy stosować płyty czworokątne, nie podlegające zastrzeżeniom patentowym. Tam zaś, gdzie produkcja płyt sześciokątnych systemu inż. Trylińskiego, została rozpoczęta na szerszą skalę, płyty sześciokątne mogą być nadal stosowane po uzyskaniu obniżenia opłaty licencyjnej do wysokości nie przewyższającej 10 gr. za 1 m^2, przy czym jednak ilość posiadanych form sześciokątnych nie powinna być powiększana.

4) W związku z powyższym przy zamawianiu nowych form należy brać pod uwagę tylko formy **czworokątne.** Ministerstwo Komunikacji w najbliższej przyszłości opracuje nowy typ tych form, który zostanie podany urzędom wojewódzkim do wiadomości.

5) Zarządzenie z dn. 10.X.1936 r. Nr. DB-22d/1/231 w sprawie konieczności każdorazowego uzyskiwania zgody Ministerstwa Komunikacji na stosowanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych zachowuje nadal swą moc w stosunku do dróg państwowych, w stosunku zaś do dróg samorządowych powinna być każdorazowo uzyskana zgoda wydziału komunikacyjno-budowlanego właściwego urzędu wojewódzkiego.

6) Wydziały komunikacyjno-budowlane i kierownicy powiatowych zarządów drogowych powinni roztoczyć ścisłą kontrolę nad bardzo starannym wykonaniem płyt (dobór tłucznia, należyte ułożenie go w formie, dokładne ubicie betonu i t. p.) i nad użyciem właściwych materiałów w odpowiednim stosunku (kamień, żwir, piasek, cement, woda).

7) Zgoda na wykonywanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych może być udzielana tylko tym zarządom dróg państwowych lub miejskich, które będą dawały gwarancję starannego i dokładnego wykonania robót pod względem technicznym.

W końcu Ministerstwo Komunikacji nadmienia, że wymienione zasady stosowania płyt betonowych do budowy ulepszonych nawierzchni na drogach państwowych należy zalecić również do stosowania przy budowie takich nawierzchni na drogach samorządowych.

Za Ministra
(—) *Inż. J. Piasecki*
Podsekretarz Stanu

TYMCZASOWA INSTRUKCJA
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI
(DEPARTAMENT VII)

dotycząca wyrobu płyt kamienno-betonowych, oraz układania z nich nawierzchni drogowej.

CZĘŚĆ I.

WSTĘP.

§ 1.

Wiadomości ogólne.

1. Nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych składa się z płyt kwadratowych 30 × 30 cm i wysokości h = 15 cm (wzgl. h =12 cm), ułożonych na podłożu ziemnym, lub starej nawierzchni tłuczniowej wzgl. brukowanej. Spoiny pomiędzy płytami zalewa się masą bitumiczną i tylko w wyjątkowych wypadkach zaprawą cementową.

Zaletą nawierzchni kamienno-betonowej w porównaniu z nawierzchnią brukowaną kamieniem łamanym, lub nawierzchnią tłuczniową jest jej większa od tamtych gładkość, nie tak wszakże wielka, jak gładkość nawierzchni betonowej, lub nawierzchni bitumicznych. Przy wyborze rodzaju nawierzchni należy mieć na uwadze, że nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych jest stosowana w Polsce od niedawna, wobec czego narazie nie da się ustalić okres czasu, po którym ta nawierzchnia staje się niezdatna do użytku.

2. Nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych może się nadać w następujących wypadkach:

a) przy wykonywaniu nowych dróg, gdzie nawierzchnia z płyt może być układana bez podbudowy;
b) na odcinkach, wymagających znacznej szorstkości nawierzchni (np. na odcinkach o dużym spadku profilu podłużnego);
c) na odcinkach, podlegających częstemu zawilgoceniu;
d) na odcinkach, gdzie urządzenie objazdu jest utrudnione, bowiem nawierzchnię płytową można układać połową szerokości jezdni.

Jak widać—nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych może być zastosowana tam, gdzie dotychczas koniecznym było stosowanie bruku z kamienia łamanego. Wobec tego należy przeanalizować każdorazowo w wymienionych wypadkach, która nawierzchnia będzie tańsza: bruk, czy nawierzchnia z płyt, przyjmując przytym pod uwagę, że okres czasu pracy nawierzchni płytowej i koszt jej konserwacji nie są dostatecznie określone i wobec tego muszą być szacowane ostrożnie.

3. Nawierzchnię z płyt kamienno-betonowych w zasadzie można stosować na drogach o intensywności ruchu do 1000 tonn na dobę, przyczym w wypadku układania tej nawierzchni na przestrzeni osiedli, należy mieć na uwadze, iż z powodu swej szorstkości nawierzchnia płytowa jest trudna do utrzymania w stanie czystym.

4. Nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych może być układana;

a) bezpośrednio na odpowiednio przygotowanym podłożu ziemnym;
b) na wyrównanej starej nawierzchni tłuczniowej lub brukowanej.

Grubość nawierzchni płytowej wynosi 15 cm, przy czym w wypadkach wyjątkowo małego natężenia ruchu może być obniżona do 12 cm; należy jednak tego unikać.

Płyty o wysokości 12 cm winny być układane na uprzednio sprofilowanej starej nawierzchni tłuczniowej lub brukowanej.

5. Wykonanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych na drogach państwowych wymaga zgody Ministerstwa Komunikacji. Co się zaś tyczy dróg samorządowych, to na zastosowanie na nich nawierzchni płytowej powinna być uzyskana każdorazowo zgoda wydziału komunikacyjno-budowlanego właściwego urzędu wojewódzkiego.

W obu powyższych wypadkach wniosek o zastowaniu nawierzchni z płyt kamienno-betonowych winien być szczegółowo uzasadniony pod względem technicznym i ekonomicznym.

6. Zgoda na wykonywanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych może być udzielana tylko tym zarządom dróg powiatowym (lub miejskim), które będą dawały gwarancję starannego dokładnego wykonania robót pod względem technicznym.

§ 2.

Nawierzchnia płytowa w planie i przekroju.

1. Nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych na odcinku drogi prostym ma wygląd podany na rys. 1.

2. Ilość płyt „n", jaka mieści się na szerokości „B" nawierzchni oblicza się z dokładnością do pół płyty. Na rys. 1 podano wypadek, gdy na szerokości nawierzchni mieści się $n = 16^1/_2$ płyt, zaś na rys. 2 — wypadek, gdy na szerokości nawierzchni mieści się $n = 16$ płyt.

3. Na łukach nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych układa się odcinkami prostymi, będącymi cięciwami łuku drogi.

Kąt, jaki tworzą dwa proste odcinki nawierzchni na łuku wynosi 2^0. W miejscach skrętu drogi należy dać rząd płyt specjalnych (rys. 3). Inaczej mówiąc—przez ułożenie jednego rzędu płyt specjalnych uzyskujemy skręt drogi o 2^0.

Jeżeli kąt wierzchołkowy wynosi α, to ilość rzędów płyt specjalnych na całym łuku (rys. 4) wynosi

$$s = \frac{\alpha}{2} \quad \dots (3)$$

O ile „s" z równania (3) jest liczbą ułamkową, to należy ją zaokrąglić do najbliższej liczby całkowitej, zaś nieścisłość stąd wynikłą wyrównać przy pomocy odpowiedniego poszerzenia szczelin poprzecznych.

4. Pomiędzy każdymi dwoma rzędami płyt specjalnych znajduje się prosty odcinek nawierzchni (rys. 3), którego długość jest zależna od wielkości promienia, jaki przyjmujemy dla danego łuku. Na tym odcinku prostym układa się płyty normalne tj. kwadratowe.

Odległość pomiędzy środkami dwuch sąsiednich rzędów płyt specjalnych wynosi, licząc po prostej (rys. 3)

$$L = 0{,}0349\ R \quad \dots (4)$$

gdzie R — przyjęty promień w metrach. L — również w metrach.

Z tego wynika, że przy płytach o wymiarze boku równym 30 cm, oraz przy szczelinach pomiędzy płytami równych 0,5 cm ilość rzędów płyt normalnych pomiędzy dwoma sąsiednimi rzędami płyt specjalnych wynosi:

$$z = \frac{L}{0{,}305} - 1 = \frac{0{,}0349}{0{,}305} R - 1 = 0{,}11442\ R - 1 \quad \dots (5)$$

Jasnem jest, że „z" należy zaokrąglić do najbliższej liczby całkowitej.

Największy promień łuku, przy którym stosuje się jeszcze rzędy płyt specjalnych wynosi R max = 300 m. Jeżeli promień łuku jest większy od 300 m., to cały zakręt daje się ułożyć przy pomocy płyt normalnych przez zwiększenie szczeliny poprzecznej do szerokości 1,25 cm po stronie zewnętrznej łuku.

5. Poszerzenie nawierzchni z płyt na łukach, w wypadkach, gdy tego wymagają przepisy Ministerstwa Komunikacji, wykonuje się skokami, jak to widać na rys. 5. Opaska jednak w tym miejscu tak musi być wykonana, aby jej krawędź zewnętrzna była krzywą ciągłą.

6. Rozgałęzienie dwuch dròg o nawierzchni z płyt kamienno-betonowych wykonuje się tak, jak to wskazuje rys. 6, gdzie miejsca zakreskowane należy zabrukować kostką na podłożu żwirkowym, zalewając jej szczeliny masą bitumiczną.

7. Wyżej (§ 1 p. 4) wspomniano, że nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych może być ułożona na podłożu ziemnym, lub na starej nawierzchni tłuczniowej, albo brukowanej. Przekrój nawierzchni we wszystkich tych wypadkach podany jest na rys. 7.

8. Opaski przy nawierzchni z płyt kamienno-betonowych wykonuje się z **kamienia łamanego, przyjmując ich szerokość do 0,60 m.**

§ 3.

Kształt, wielkość i struktura płyt.

1. Normalna grubość płyt kamienno-betonowych wynosi $h = 15$ cm. W wypadku wyjątkowo małego natężenia ruchu — mogą być zastosowane płyty o grubości $h = 12$ cm. lecz wówczas należy je **układać na starej odpowiednio sprofilowanej nawierzchni tłuczniowej, lub brukowanej.**

2. Normalna płyta posiada w planie kształt kwadratu o wymiarze boku $b = 30$ cm. Ciężar objętościowy płyty normalnej wynosi od 2,35 do 2,45 $tonn/m^3$ zależnie od stanu wilgotności płyty. Wobec tego ciężar jednej płyty normalnej wynosi średnio:

przy $h = 15$ cm $G_{15} = 0{,}3^2 \times 0{,}15 \times 2{,}4 = 0{,}032$ tonn $= 32$ kg.

przy $h = 12$ cm $G_{12} = 0{,}3^2 \times 0{,}12 \times 2{,}4 = 0{,}026$ tonn $= 26$ kg.

3. Na odcinkach prostych stosuje się prócz płyt normalnych również płyty t. zw. „połówki" (rys. 1), dzięki którym osiąga się przekrycie szwów nawierzchni wzdłuż drogi.

Grubość połówki jest taka sama, jak grubość płyty normalnej, zaś wymiary w planie — 15x30 cm.

4. Na łukach (rys. 3) stosuje się wstawki z rzędów płyt specjalnych co kilka rzędów płyt normalnych.

Płyta specjalna tym różni się od płyty normalnej, że nie jest kwadratowa, lecz posiada wymiary boków, równoległych do osi drogi, różniące się między sobą o 10,5 m/m (rys. 8). przy czym wymiar „X" dla poszczególnych płyt wzrasta w miarę oddalania się od strony wewnętrznej.

W ten sposób powstaje w płycie zbieżność boków prostopadłych do osi drogi wynosząca 2^0.

Szerokość płyty specjalnej w poprzek drogi wynosi 30 cm.

Grubość płyty specjalnej — taka jak płyt normalnych na danym odcinku nawierzchni.

Rzędy płyt specjalnych posiadają również płyty „połówki".

5. Co się tyczy wewnętrznej struktury płyty, to jest ona następująca (rys. 9):

Wierzch płyty jest wykonany z grubego tłucznia tak ułożonego, aby dobrze przylegał do ścian płyty, oraz aby szczeliny pomiędzy kamieniami były możliwie najmniejsze. Szczeliny te zalewa się na głębokość do 5 cm zaprawą cementowo-piaskową. Spód płyty stanowi warstwa wyrównawcza betonu, w której zakotwione są poszczególne kamienie tłucznia.

CZĘŚĆ II.

ORGANIZACJA WYTWÓRNI.

§ 4.

Wielkość placu wytwórni.

1. Plac wytwórni składa się z czterech części zasadniczych:

a) Skład materiałów do wyrobu płyt;
b) Plac do wyrobu betonu i zaprawy;
c) Warsztat do wyrobu płyt i
d) Skład płyt gotowych

2. Za podstawę obliczenia wielkości poszczególnych części placu, przeznaczonego pod wytwórnię, przyjęto dzienną wydajność w stosunku do jednego robotnika, zatrudnionego w wytwórni przy pracy na jedną zmianę. Wydajność ta wynosi 27 szt. płyt, czyli wystarcza do pokrycia 2,36 m^2 nawierzchni.

3. Do obliczenia wielkości placu na skład materiałów do wyrobu płyt należy przyjmować następujące dane, obliczone w stosunku do jednego robotnika, zatrudnionego w wytwórni przy pracy na jedną zmianę:

plac pod tłuczeń	7,8 m^2
plac pod skład cementu	0,7 m^2
plac pod żwir i piasek	1,4 m^2

W składzie cementu należy przewidzieć pomieszczenie na kancelarię i laboratorium około 30 m^2 oraz pomieszczenie na narzędzia i materiały pędne około 60 m^2.

4. Plac przeznaczony do wyrobu betonu i zaprawy powinien mieć powierzchnię około 60 m^2. Nadto na budynki gospodarcze jak warsztat kowalski, studnia, klozety itp. należy przeznaczyć około 50 m^2.

5. Przy obliczaniu wielkości placu pod warsztat do wyrobu płyt należy przyjąć, iż powierzchnia przypadająca w tym wypadku na jednego robotnika zatrudnionego w wytwórni przy pracy na jedną zmianę wynosi 16,5 m^2.

6. Powierzchnia placu, przeznaczonego na skład płyt gotowych wynosi 6,9 m^2 na jednego robotnika, zatrudnionego w wytwórni przy pracy na jedną zmianę.

7. Wobec powyższego, wielkość placu, przeznaczonego pod wytwórnię płyt wynosi

$$7{,}8 + 0{,}7 + 1{,}4 + 16{,}5 + 6{,}9 = 33{,}3 \text{ m}^2$$

a doliczając około 25% powierzchni na drogi i przejścia otrzymamy ostatecznie

$$33{,}3 \times 1{,}25 = 41{,}5 \text{ m}^2$$

na jednego robotnika, zatrudnionego w wytwórni przy pracy na jedną zmianę.

Do tego należy dodać ogółem około 200 m^2 na wyrób betonu i zaprawy, oraz na budynki gospodarcze.

Np. chcąc wyrabiać dziennie 3000 szt płyt należy zatrudnić 3000 : 27 = 111 robotników, zaś wielkość wytwórni przyjąć równą:

$$41{,}5 \times 111 + 200 = 4.800 \text{ m}^2$$

Taka wytwórnia dostarczy płyt do ułożenia

$$2{,}36 \times 111 = 260 \text{ m}^2 \text{ nawierzchni dziennie.}$$

8. Rysunek 10 podaje tytułem przykładu schemat wytwórni płyt, zdolnej wyprodukować około 3000 szt. płyt dziennie. Na tym rysunku ogólna powierzchnia placu:

$$150 \times 32 = 4800 \text{ m}^2$$

Oznaczenia: K — kancelaria i laboratorium; N — narzędziownia i skład materiałów pędnych; B—wyrób betonu i zaprawy; S—studnie; W—warsztat kowalski; P—pryzma piasku; Z—pryzma żwiru.

§ 5.

Budynki wytwórni.

1. Plac, przeznaczony do wyrobu betonu, zaprawy oraz płyt winien być przykryty dachem. Przykład takiego dachu oraz składu na cement uwidoczniony jest na rys. 11.

2. W małych betoniarniach, wyrabiających do 1000 szt. płyt dziennie można ograniczyć się do dowożenia wody beczkowozem.

W wytwórniach większych należy wykonać instalację wodociągową. W tym celu należy wykopać na placu studnię, z której przy pomocy pompy motorowej woda będzie dostarczana na wieżę ciśnień wysokości do 10 metrów, zależnie od długości warsztatu.

Zbiornik na wieży oblicza się, przyjmując 0,035 m^3 wody na jednego robotnika, zatrudnionego w betoniarni.

Przy pracy na 2 lub 3 zmiany wielkość zbiornika pozostanie taka, jak przy pracy na jedną zmianę.

Wydajność pompy winna wynosić 3·5 m^3/godz.

Wodę ze zbiornika należy rozprowadzić wzdłuż całego warsztatu, dając po jednym kranie na każdych 10 robotników.

3. Warsztat kowalski winien być zaopatrzony w następujące narzędzia:

Kuźnia polowa	szt.	1
Kowadło	„	1
Imadło	„	1
Przecinaki (mesle)	„	4
Klucze kowalskie	kompl.	1
Pilniki różne	szt.	6
Klucz francuski	„	1
Klucz „żabka“	„	1
Cęgi do gwoździ	„	1
Cęgi uniwersalne	„	3
Wiertarka ręczna	„	1
Wiertła	„	17
Oprawka do piłek metal.	„	1
Kolba do lutowania	„	1
Siekiera	„	1
Swider ciesielski 1/2”	„	1
Piła poprzeczna	„	1
Szablon do toru	„	1
Młoty płytowniki	„	2
Drągi żelazne	„	2

oraz pewien zapas poniższych materiałów:

Koksu do kuźni
Gwoździ różnych długości
Nitów różnych średnic
Łubek do toru
Śrub do łubek
Kostyli

Cyny do lutowania
Pakuł
Minii
Pokostu

4. Należy zainstalować kuchenkę do podgrzewania strawy robotników, oraz kociołek do gotowania wody dla robotników. Można w tej wodzie zaparzać miętę.

§ 6.

Formy do wyrobu płyt.

1. Formy do wyrobu płyt winne być wykonane z żeliwa. Każda forma składa się z 2 połówek i 2 klinów (rys. 12).

2. Odlewanie modeli i form może być wykonywane w dwóch pozycjach:
a) W pozycji stojącej t. j. wierzchołkiem „A" do góry lub
b) W pozycji leżącej t. j. tak jak to pokazano w planie na rys. 13.

Pierwszy sposób daje lepszy odlew, gdyż wielkość „h" podlega w tym wypadku mniejszemu skurczowi; zato przy odlewaniu w pozycji leżącej potrzeba mniej miejsca na wykonanie odlewów, gdyż w tym wypadku, w skrzynce w której odlewa się formę można jednocześnie odlewać i kliny.

Przy odlewaniu w pozycji stojącej—model posiada dokładnie te same kształty co i forma (z uwzględnieniem skurczu), zaś przy odlewaniu w pozycji leżącej model nie może posiadać dolnego zgrubienia ścianki. To zgrubienie uzyskuje się przez przyłożenie do modelu oddzielnej listewki, jak to wyjaśnia rys. 14.

3. Model do wykonania odlewów form może być drewniany, lub żeliwny. Jednakże model drewniany może być użyty do wyrobu tylko kilku do kilkunastu form bez obawy rozchylenia się boków, tj. zmiany kąta „A" (rys. 13).

Przy zamówieniach większej ilości form—bezwzględnie należy żądać wykonania modelu żeliwnego.

4. Ze swej strony — model żeliwny będzie również odlewany, do czego potrzeba wykonać model drewniany tego modelu.

Ponieważ żeliwo podczas stygnięcia kurczy się, przy czym skurcz wynosi około 1% — należy przy wykonywaniu modeli uwzględnić to zmniejszenie wymiarów. Tak za tym—wykonując model drewniany modelu żeliwnego—należy uwzględnić skurcz podwójny, czyli zwiększyć wszystkie wymiary formy o 2%. Wówczas odlany przy pomocy drewnianego modelu model żeliwny będzie miał dzięki skurczeniu się wymiary o 1% większe od formy, która będzie przy jego pomocy odlana. Wreszcie forma odlana przy pomocy modelu żeliwnego będzie miała wymiary przewidziane projektem dzięki kurczeniu się swego materiału podczas zastygania.

Gdyby formę odlewać przy pomocy tylko drewnianego modelu, to w wymiarach tego modelu należałoby uwzględnić skurcz tylko pojedyńczy tj. model musiałby mieć wymiary o 1% większe od wymiaru formy.

5. W wypadku potrzeby wykonania tylko kilku form oszczędniej będzie wykonać formy kute z blachy żelaznej, a to ze względu na kosztowność modeli do odlewów.

6. Po odlaniu żeliwnego modelu formy, należy niektóre jego płaszczyzny obrobić przy pomocy piłki i pilnika, względnie zheblować maszynowo. Płaszczyzny te zaznaczono grubą linią na rys. 13. Modele klinów nie wymagają obróbki.

7. Tolerancja w wymiarach modelu żeliwnego wynosi: wzdłuż przekątnej $\pm$ 1 m/m, oraz w wysokości „h" — $\pm$ 1 m/m.

8. Wszystkie części formy muszą być wymienne, to znaczy, że dowolne dwie połówki formy i dowolne dwa kliny z zamówionej partii muszą należycie do siebie pasować z uwzględnieniem niezbędnych luzów w zamkach. Z tego powodu należy formy pasować pod odpowiednie szablony blaszane, które odlewnia winna dostarczyć zamawiającemu celem umożliwienia kontroli wykonania.

9. Po odlaniu formy należy ją obrobić przy pomocy piłki i pilnika. Płaszczyzny do obrobienia w tym wypadku oznaczone są literami M. i N przy czym płaszczyzny oznaczone literą M muszą być obrobione bezwzględnie, co zaś do płaszczyzn, oznaczonych literą N, to te mogą być nieobrobione o ile odlew będzie czysty. Odlewy klinów nie wymagają obróbki (oznaczenia — patrz rys. 13).

10. Potrzebna ilość form normalnych wynosi 1,36—1.50 szt. na każdego robotnika zatrudnionego w wytwórni. W wypadku pracy na 2 lub 3 zmiany, ilość form pozostanie taka, jak przy pracy na jedną zmianę.

11. Do wyrobu połówek płyt normalnych używa się tych samych form co do wyrobu całych płyt, wstawiając wkładkę, która jest oznaczona numerem 3 na rys. 12.

Przekrój przez formę przystosowaną do wyrobu połówek podany jest na rys. 15. Widać na nim po lewej stronie wykonaną połówkę płyty.

12. Ilość wkładek do wyrobu połówek jest zależna od szerokości nawierzchni.

Tak np. przy szerokości nawierzchni, w której mieści się 16 ½ płyt należy na każdych 17 form normalnych dać jedną wkładkę na połówki.

Wkładki te można odlewać przy pomocy modelu drewnianego, a więc z uwzględnieniem pojedyńczego skurczu. Obróbka odlewu nie jest potrzebna.

13. Do wyrobu płyt specjalnych służą formy, których dwa boki są wzajemnie równoległe, pozostałe zaś dwa boki tworzą między sobą kąt 2° (rys. 16).

Przy pomocy jednej formy takiej wykonuje się płyty specjalne na całą szerokość nawierzchni, a mianowicie:

Forma, składająca się z 2 połówek i 2 klinów służy do wykonania płyty o wymiarach największych;

Płytę o jeden numer mniejszą wykonamy w tejże formie, przykładając wkładkę z blachy grub. 10,5 m/m do jednego z nierównoległych boków formy.

Płytę następną wykonuje się w powyższej formie po włożeniu t. zw. „zakładki" szer. 10,5 m/m pomiędzy wkładkę a bok formy.

Stosując zakładki coraz to szersze otrzymujemy płyty coraz to węższe. Szerokości zakładek będą za tym:

10,5 m/m — 21, 0 m/m 31,5 m/m — 42 m/m i t. d.

Dla odróżnienia, który bok płyty specjalnej ma być ułożony od strony zewnętrznej łuku, umieszczono w środku boku najdłuższego w formie występ, dzięki któremu otrzymujemy wgłębienie w płycie.

14. Ilość form do wyrobu płyt specjalnych musi być określana dla każdego poszczególnego zastosowania nawierzchni oddzielnie, zależy bowiem od ilości i wielkości łuków na danym odcinku drogi.

Należy za tym obliczyć przy pomocy wzoru (3) ilość rzędów płyt specjalnych łącznie dla wszystkich łuków odcinka, przeznaczonego do pokrycia nawierzchnią z płyt i znając ilość płyt w rzędzie określić ilość płyt specjalnych, jaka ma być wykonana dla całego odcinka. Z drugiej strony—łatwo obliczyć ilość płyt normalnych i ich połówek dla danego odcinka nawierzchni.

Stosunek ilości form specjalnych do ilości form normalnych będzie oczywiście równy stosunkowi ilości płyt specjalnych do ilości płyt normalnych i ich połówek.

15. Obróbka modeli do form specjalnych, oraz obróbka samych form musi być taka, jak to podano dla modeli i form normalnych (§ 6 p. 6 i 9) tolerancja w wymiarach podana jest w § 6 p. 7.

16. Wkładki do wyrobu połówek płyt specjalnych mogą być wykonane w postaci wypełnienia odpowiedniej połowy formy twardym drzewem. Wykonania wkładek żeliwnych jest w danym wypadku niecelowe, gdyż połówek płyt specjalnych będziemy musieli wykonać zawsze bardzo niewiele.

§ 7.

Podkładki pod formy.

1. Płyty kamienno-betonowe wykonuje się w formach ustawianych na drewnianych podkładkach.

2. Podkładki te wykonuje się z desek nieheblowanych grub. 2,5 cm połączonych pomiędzy sobą od spodu listewkami szerok. 6 cm. i grub. 2,5 cm (rys. 17).

Szerokość desek powinna zawierać się w granicach od 12 do 15 cm. Tolerancja grubości desek ± 1 m/m.

Dla płyt normalnych wykonuje się podkładki o wymiarach 40x40 cm, zaś dla płyt specjalnych—40x50 cm.

Dla łączenia desek podkładki z listewkami używa się gwoździ $3^1/_2$" w ilości 12 szt. na podkładkę, zaginając ich końce w listewkę, jak to widać na przekroju podkładki (rys. 17).

3. Rozchód materiałów na 1000 szt. podkładek pod formy normalne:

drzewa $1000 \times 0{,}40^2 \times 0{,}025 + 2000 \times 0{,}06 \times 0{,}025 \times 0{,}40 = 5{,}2\ m^3$

gwoździ $3^1/_2$"—$1000 \times 12 = 12000$ szt. tj. około 96 kg.

4. Ilość podkładek pod formy płyt normalnych oblicza się w stosunku 91 szt. na jednego robotnika, zatrudnionego w wytwórni przy pracy na jedną zmianę.

§ 8.

Inwentarz wytwórni.

1. Prócz form, podkładek oraz instalacji wodociągowej, o których mową w poprzednich paragrafach, inwentarz wytwórni do wyrobu płyt składa się z narzędzi, maszyn i przedmiotów wyszczególnionych niżej.

2. Betoniarka

Ilość kruszywa (żwir + piasek), przypadająca na jednego robotnika, zatrudnionego w wytwórni w ciągu 8 godzin, wynosi około 320 litrów (0,32 m^3) dziennie.

Przyjmując czas jednego mieszania w betoniarce równy 1,75 min. otrzymujemy na 8 godzin,

$$\frac{60 \times 8}{1{,}75} = 274 \text{ mieszania.}$$

Stąd widać, że do wyznaczenia tej objętości kruszywa (żwir + piasek), jaka winna być jednorazowo wymieszana w betoniarce, tj. do obliczenia potrzebnej roboczej pojemności betoniarki należy przyjąć, licząc na jednego robotnika wytwórni,

$$\frac{320}{274} = 1{,}17 \text{ litra na 1 mieszankę.}$$

Przykład. Wytwórnia ma wykonywać dziennie 1500 szt. płyt, za tym potrzebna ilość robotników wynosi 1500 : 27 = 36 ludzi. Robocza pojemność betoniarki winna być

$$1{,}17 \times 56 = 65 \text{ litrów kruszywa.}$$

Powyższy przykład wskazuje, że przy produkcji dziennej mniejszej niż 1500 szt. płyt, tylko bardzo mała betoniarka może być wykorzystana. Ponieważ najczęściej zarządy drogowe rozporządzają betoniarkami większymi, niż podana w przytoczonym przykładzie, produkcję 1500 szt. płyt dziennie należy uważać za minimum, przy którym może być zastosowane maszynowe przygotowanie betonu.

Jeżeli przywidywana produkcja płyt wynosi od 1500 do 2000 szt. dziennie — należy przeanalizować, który ze sposobów mieszania — ręczny czy maszynowy — wypadnie w danych warunkach tańszy, przy czym jednak, przy ustalaniu sposobu mieszania należy pamiętać, iż mieszanie maszynowe jest technicznie lepsze od ręcznego.

W wytwórni, obliczonej na więcej niż 2000 szt. płyt dziennie, zastosowanie betoniarki jest konieczne.

3. Środki przewozowe.

Celem przewożenia do wytwórni materiałów do wyrobu płyt racjonalnym może się okazać ułożenie kolejki roboczej, zaopatrzonej w odpowiednią ilość zwrotnic lub tarcz obrotowych.

Co się tyczy taboru, to wielkość jego jest zależna od ilości materiałów, jakie mamy przewieźć do wytwórni. Tytułem przykładu można podać, że w wytwórni obliczonej na 3000 szt. płyt dziennie, jaką podaje rys. 10, gdzie dowozić potrzeba tylko żwir i piasek, wystarczy 4 — 5 wywrotek o pojemności 0,75 m^3 każda, oraz jedna platforma $1{,}5 \times 2{,}0$ m. do przewożenia cementu z wagonu do składu.

4. Narzędzia do wyrobu płyt.

Na każdy tysiąc płyt dziennej produkcji, potrzebne są następujące drobne narzędzia do wyrobu płyt:

Taczek	szt.	20
Łopat (szufli)	„	7
Wideł	„	5
Konewek z sitkiem . . .	„	4
Ubijaków (rys. 18) . . .	„	4
Strychówek (rys. 18) . .	„	4
Młotków wagi 0,8 — 1,0 kg.	„	8
Wiąder	„	5
Kielni	„	4
Szpadli	„	8
Grabi żelaznych	„	1

Wszystkie te narzędzia za wyjątkiem wiader, kielni i szpadli wystarczają zazwyczaj na przeciąg całego sezonu pracy wytwórni nie wymagając większych napraw.

Co się tyczy wiader, kielni i szpadli, to te zużywają się bardzo prędko. Należy przyjąć, iż po wykonaniu płyt dla 2 — 3 km. nawierzchni — narzędzia te ulegną całkowitemu zużyciu.

Do polewania sztabli płyt gotowych w wypadku, gdy wytwórnia nie posiada wieży ciśnień— należy używać konewek z sitkiem.

W wytwórni, posiadającej wieżę ciśnień, należy polewać płyty przy pomocy wężów gumowych. Długość węża zależy od wielkości placu, na którym złożone są gotowe płyty i od gęstości rozstawu punktów pobierania wody. Należy jednak dążyć do tego, aby długość węża nie przekraczała 25 m.

Wreszcie, celem ułatwienia przewozu w taczkach materiałów oraz płyt gotowych — należy zaopatrzyć wytwórnię w tory do taczek, wykonane z desek grub. 40 m/m i szerokości 20 — 25 cm. Obicie tych desek cienką blachą bardzo przyczyni się do zwiększenia okresu ich pracy. Można również do desek przymocować tory z pasów stalowych.

§ 9.

Materiały do wyrobu płyt.

1. Do wyrobu płyt kamienno-betonowych potrzebne są następujące materiały:

tłuczeń, cement, żwir, piasek i woda.

2. Przybliżony rozchód materiałów do wyrobu płyt dla 1 m² nawierzchni podany jest w tablicy poniższej:

Tablica zapotrzebowania materiałów do wyrobu płyt na 1 m² nawierzchni.

Materiał	Jedn.	Wysokość płyt	
		h=15	h=12
Tłuczeń	kg	160	135*)
Cement	kg	37	30
Żwir	m³	0,09	0,060
Piasek	m³	0,065	0,050
Woda	litr	80	75

*) Podano wagę tłucznia bazaltowego z Janowej Doliny

Powyższe liczby mają znaczenie orientacyjne zwłaszcza dla piasku i żwiru, których wzajemny stosunek objętościowy waha się w betonie w granicach od 1 : 4 do 1 : 2, o czym mowa niżej.

3. Tłuczeń.

Do wyrobu płyt kamienno-betonowych używa się tłuczeń normalny, jednak pożądanym jest aby kształt tych kamieni znajdował się pomiędzy tetraedrem (czworościanem foremnym) a sześcianem.

Wielkość kamieni tłucznia winna wynosić 7 — 12 cm dla płyt o grubości h = 15 cm, zaś 6 — 10 cm dla płyt o grubości h = 12 cm. Kamienie mniejszych wymiarów nie powinny być używane, gdyż łatwo wybijają się z nawierzchni, zapoczątkowując jej zniszczenie.

Materiał powinien być drobnoziarnisty i niezwietrzały, poszczególne zaś kamienie powinny posiadać czoła możliwie gładkie.

Tym warunkom najbardziej odpowiada bazalt wołyński.

Nie mniej przeto również inne gatunki kamienia twardego mogą być z powodzeniem stosowane.

Przy zamawianiu tłucznia należy mieć na uwadze, że kamieniołomy częstokroć nie posiadają na składzie materiału o wymiarach wyżej podanych. Wobec tego należy zamawiać tłuczeń conajmniej na 3 — 4 tygodnie przed rozpoczęciem produkcji płyt.

Co się tyczy kosztów przewozu kolejowego, to należy żądać wysyłki tłucznia w ładunkach 300-tonnowych, o ile to jest możliwe ze względu na wyładunek na stacji przeznaczenia, przewoźne bowiem dla ładunków 300-tonnowych jest znacznie niższe od przewoźnego, obliczonego dla ładunków mniejszych.

4. Cement.

Do wyrobu płyt należy używać zwykłego cementu portlandzkiego, powoli wiążącego, odpowiadającego Polskim normom (P.N.B-196).

Cement winien być magazynowany w składzie, zabezpieczającym go od opadów atmosferycznych i posiadającym podłogę na legarach wystających ponad powierzchnię gruntu.

Zużywanie cementu powinno następować w kolejności jego przybywania na budowę. Używanie cementu zleżałego lub zamokłego jest niedopuszczalne.

Jeżeli cement był przechowywany na budowie dłużej niż 6 miesięcy, to przed użyciem zdatność jego winna być skontrolowana przy pomocy zwykłych prób wytrzymałości cementu, o czym będzie powiedziane niżej.

5. Żwir.

Żwir do wyrobu płyt kamienno-betonowych może być rzeczny, lub kopany bez muszli, kawałków drzewa, zanieczyszczeń organicznych itp.

Domieszka pyłów i gliny w stanie luźnym nie może być większa od 1%.

Największa średnica ziaren do 20 m/m.

6. Piasek.

Piasek do wyrobu płyt może być rzeczny, lub kopany o średnicy ziaren do 2 m/m. Zanieczyszczenie pyłami i gliną w stanie luźnym nie może przekraczać 3%.

Piasek nie może zawierać części organicznych.

7. Woda.

Woda winna być wolna od domieszek źle wpływających na wytrzymałość betonu.

W razie wątpliwości czy woda może być użyta do betonu, należy przeprowadzić badanie chemiczne na wykrycie siarki, lub jej pochodnych. Jeżeli analiza chemiczna nie wykryje tych domieszek— o zdatności wody decyduje próba wytrzymałości betonu, zarobionego tą wodą.

8. Opis wykonania prób laboratoryjnych dotyczących badania ilości pyłów w kruszywie, oraz badania obecności domieszek organicznych w piasku podają PNB.-196. O wykonywaniu tych prób będzie mowa przy opisie laboratorium wytwórni.

CZĘŚĆ III.

PRODUKCJA PŁYT KAMIENNO-BETONOWYCH.

§ 10.

Przygotowanie betonu.

1. Beton w płytach kamienno-betonowych służy, jako warstwa wyrównawcza, w której są zakotwione kamienie tłucznia, stanowiące czoło płyty.

2. Zawartość cementu w betonie płyt kamienno-betonowych wynosić winna 250 kg na 1 m^3 ubitego betonu.

3. Uziarnienie kruszywa winno być dobrane według korzystnej krzywej przesiewu.

Pole korzystnych krzywych przesiewu podaje rys. 19 zgodnie z P. N. B. — 196. W polu tym winna mieścić się krzywa przesiewu kruszywa, przeznaczonego do wyrobu betonu. Nie wyklucza to jednak wypadku, iż kruszywo, którego krzywa przesiewu leży poczęści poza tym polem, da równie dobre wyniki wytrzymałościowe betonu, jak i kruszywo, którego krzywa przesiewu w całości mieści się w omawianym polu.

4. Celem uzyskania należytego uziarnienia kruszywa—należy zmieszać w odpowiedniej proporcji żwir i piasek.

Dla ustalenia tej proporcji należy wykonać przesiew oddzielnie dla żwiru i oddzielnie dla piasku.

Przed przesiewaniem należy wysuszyć kruszywo do stałej wagi.

Do przesiewu należy brać próbkę o wadze:

dla żwiru . . . 5 kg
dla piasku . . . 0,5 kg

5. Przesiew dokonuje się przy pomocy kompletu sit normalnych. Otwory sit:

prostokątne: $^1/_2$; 1; 2; 4 mm
okrągłe 10; 20; 40 mm

6. Przesiew materiału kamiennego winien być wykonany przez wszystkie kolejno sita, począwszy od sita przez które przechodzą wszystkie ziarna kruszywa. Przesiew przez dane sito można uważać za zakończony, gdy nie więcej niż 1% całej próbki przechodzi przez to sito w ciągu 1 minuty.

Poszczególne frakcje kruszywa, t. j. pozostałości na każdym z sit należy zważyć z dokładnością do 1 grama.

7. Rzędne krzywej przesiewu otrzymuje się z wyliczenia w tabliczce, jak to widać z poniższego przykładu.

Przykład dla przesiewu żwiru: Wykonano przesiew próbki żwiru o wadze 5 kg w stanie suchym. Zważone pozostałości na każdym z sit podane są w rubryce 2 tabliczki. Mnożąc te wielkości przez 20, otrzymujemy w rubryce 3 pozostałości

Nr sita	Pozostałości na sitach		Rzędne krzywej przesiewu
	kg	%	
1	2	3	4
⊘ 40	—	—	—
⊘ 20	0,750	15,0	15,0
⊘ 10	1,525	30,5	45,5
⊞ 4	1,340	26,8	72,3
⊞ 2	0,610	12,2	84,5
⊞ 1	0,310	6,2	90,7
⊞ 0,5	0,240	4,8	95,5
miał	0,225	4,5	100,—
	5,000	100,0	

na każdym z sit, wyrażone w procentach ogólnej wagi próbki.

Rubrykę 4 otrzymujemy sumując pozostałość kruszywa na sicie danym z pozostałościami kruszywa na wszystkich sitach o otworach większych, niż otwory sita danego. Jest to nic innego, jak tylko określenie drogą rachunku — jaka część próbki pozostałaby na sicie danym, gdybyśmy nie przesiewali uprzednio kruszywa przez sita o otworach większych.

Liczby te są rzędnymi wykresu krzywej przesiewu, przy czym należy je odkładać na wykresie od góry. Otrzymana w ten sposób krzywa przesiewu podana jest na rys. 20 linią ciągłą grubą. Liniami przerywanymi narysowano tu granice pola korzystnych krzywych przesiewu.

Jak widać krzywa przesiewu danego kruszywa opada zbyt nisko na przestrzeni sit od 0 do 4. Wynika to stąd, że w kruszywie brak ziaren najdrobniejszych, czyli piasku.

Na rys. 20 odcięte wykresu odpowiadają wymiarom boków otworów prostokątnych. Przyjęto przy tym uważać, że sito o otworach prostokątnych jest równoważne z sitem o otworach okrągłych, których średnica jest o 20 % większa od długości krawędzi otworów prostokątnych. Tak więc sito ⊞ 8 jest równoważne z sitem ⊘ 10; sito ⊞ 16 — jest równoważne z sitem ⊘ 20 i t.d.

Przykład dla przesiewu piasku: Wykonano przesiew próbki piasku o wadze 0,5 kg. w stanie suchym. Zważone pozostałości na każdym z sit podane są w rubryce 2 poniższej tabliczki. Mnożąc te wielkości przez 200, otrzymujemy w rubryce 3 pozostałości na każdym z sit, wyrażone w procentach ogólnej wagi próbki.

Rzędne krzywej przesiewu (rubryka 4) oblicza się identycznie, jak dla żwiru. Krzywa przesiewu piasku została podana na rys. 20 cienką linią ciągłą.

Nr. sita	Pozostałości na sitach		Rzędne krzywej przesiewu
	kg.	%	
1	2	3	4
⊞ 4	—	—	—
⊞ 2	0,055	11,0	11,0
⊞ 1	0,093	18,6	29,6
⊞ 0,5	0,218	43,6	73,2
miał	0,134	26,8	100.—
	0,500	100,0	

8. Znając przesiewy żwiru i piasku — należy drogą prób wyznaczyć taki stosunek wagowy piasku do żwiru, przy którym krzywa przesiewu zmieszanych kruszyw będzie przebiegać w polu korzystnych krzywych przesiewu.

Tak np. dla piasku i żwiru, których krzywe przesiewu znajdują się na rys. 21, dochodzimy drogą prób do stosunku wagowego

piasek : żwir = 1 : 4

co oznacza, że z ogólnej wagi obu tych kruszyw (w stanie wysuszonym) 20% przypaść ma na piasek, a 80% — na żwir.

Obliczenie rzędnych krzywej przesiewu powyższej mieszanki znajduje się w poniższej tablicy, sama zaś krzywa jest podana na rys. 21.

Nr sita	Pozostałości na sitach w %		Przyjęto do mieszanki		Łączne pozostałości na sitach w %	Rzędne krzywej przesiewu mieszaniny
	żwiru	piasku	żwiru 80%	piasku 20%		
1	2	3	4	5	6	7
⊘ 40	—	—	—	—	—	—
⊘ 20	15,0	—	12,00	—	12,00	12,00
⊘ 10	30,5	—	24,40	—	24,40	36,40
⊞ 4	26,8	—	21,44	—	21,44	57,84
⊞ 2	12,2	11,0	9,76	2,20	11,96	69,80
⊞ 1	6,2	18,6	4,96	3,72	8,68	78,48
⊞ 1/2	4,8	43,6	3,84	8,72	12,56	91,04
miał	4,5	26,8	3,60	5,36	8 96	100,—
	100,—	100,—	80,—	20,—	100,—	—

Liczby rubryki 4 powstały z liczb rubryki 2 przez wymnożenie tych ostatnich w danym wypadku przez 0,8. Liczby rubryki 5 powstały z liczb rubryki 3 przez wymnożenie tych ostatnich w danym wypadku przez 0,2. Liczby rubryki 6 są sumami odpowiednich liczb rubryki 4 i 5. Wreszcie liczby rubryki 7 otrzymuje się z kolejnego dodawania liczb rubryki 6 t. j. identycznie tak, jak w poprzednich tablicach otrzymywaliśmy liczby rubryki 4. Są to właśnie rzędne krzywej przesiewu mieszaniny piasku i żwiru.

9. Wyznaczona wyżej krzywa przesiewu odpowiada przyjętemu stosunkowi wagowemu piasku do żwiru, przy czym oba te kruszywa są wysuszone. Na budowie jednak tak piasek, jak i żwir dozuje się na objętość, a nie na wagę, przy czym oba kruszywa są mniej lub więcej wilgotne.

Aby przejść od stosunku wagowego do stosunku objętościowego kruszyw należałoby uwzględnić ich ciężary objętościowe, oraz wprowadzić poprawkę, zależną od wilgotności kruszyw. Sposób ten — wymagany przy wykonywaniu nawierzchni betonowej — przy wyrobie płyt kamienno-betonowych może nie być stosowany.

Przy wykonywaniu betonu dla płyt kamienno-betonowych wystarczy sposób uproszczony, polegający na tym, iż zakładamy, że stosunek wagowy i objętościowy dla żwiru i piasku są identyczne. Nadto nie uwzględniamy wpływu wilgoci na objętość kruszywa.

Ostatecznie zatem przyjmujemy stosunek objętościowy piasku do żwiru w mieszance taki, jaki przyjęliśmy stosunek wagowy dla wykreślenia krzywej przesiewu.

Tak np. w przytoczonym wyżej przykładzie przyjmiemy stosunek objętościowy piasku do żwiru równy 1:4, czyli mieszanina będzie zawierała 20% piasku i 80% żwiru.

Tak mała ilość piasku tłumaczy się tym, iż w samym żwirze w rozpatrywanym przypadku mamy 22,16% ziaren wielkości 0-2 mm (rubryka 4).

10. Dla ustalenia ilości kruszywa, jaka jest potrzebna do otrzymania 1 m^3 ubitego betonu, należy w pierwszym przybliżeniu przyjąć, iż suma objętości kruszyw (żwir + piasek) potrzebna w tym celu wynosi 1300 litrów.

Ilość tę należy każdorazowo przy zmianie stosunku piasku do żwiru, lub przy zmianie ilości cementu, sprawdzić wykonując mieszankę z cementu, piasku i żwiru dla 0,2 m^3 ubitego betonu t. j. biorąc ogólną objętość kruszyw (piasek + żwir) równą $\frac{1300}{5} = 260$ litrów oraz piątą część cementu przewidzianego dla 1 m^3 betonu (w danym wypadku $\frac{250}{5} = 50$ kg cementu).

Materiały te należy wymieszać ręcznie na szczelnym stole, dodając odpowiednią ilość wody, po czym ubić warstwami po 8 — 10 cm grubymi w skrzynce o wymiarach $1{,}0 \times 1{,}0 \times 0{,}25$. Jeżeli założenie co do ilości kruszywa było słuszne, to ogólna grubość ubitego betonu będzie wynosiła 0,20 m.

Jeśli grubość warstwy betonu w skrzynce wypadnie większa od 0,20 m, będzie to oznaką, że kruszywa wzięto za dużo. Jeśli grubość warstwy betonu w skrzynce wypadnie mniejsza od 0,20 m — będzie to oznaczać, iż kruszywa wzięto za mało. W obu wypadkach należy skorygować dozowanie

kruszywa, zmniejszając odpowiednio jego ilość w pierwszym wypadku, a zwiększając—w drugim, po czym wykonać próbę ponownie.

Dokładność próby będzie tym większa im skrzynka będzie wykonana staranniej, im boki jej i dno będą mniej odkształcały się podczas ubijania betonu oraz im równiejsza będzie powierzchnia betonu w skrzynce.

Beton wykonany do powyższych prób może być użyty do wyrobu płyt, o ile nie upłynie 1 godz. od chwili jego wykonania do chwili ubicia w formach płyt.

11. Założoną ogólną objętość kruszywa należy podzielić na objętości żwiru i piasku według przyjętego stosunku objętości tych kruszyw. Np. w rozpatrywanym przykładzie wypadnie

żwiru 1300 × 0,8 = 1040 litrów
piasku 1300 × 0 2 = 260 „

Ten sam stosunek należy utrzymać i przy próbach następnych.

12. Po ostatecznym dobraniu ilości piasku i żwiru należy ustalić cyfrowo stosunek:

cement : piasek : żwir

przyjmując ciężar objętościowy cementu równy 1,2 kg/litr.

Kartka z podaniem tego stosunku winna być wywieszona w widocznym miejscu obok miejsca wyrobu betonu.

Niech np. ostatnia próba ubijania betonu, w naszym przykładzie da, iż do otrzymania jednego metra^3 ubitego betonu,potrzeba wziąć ogólnie 1350 litrów kruszywa. W danym wypadku z tej ilości przypadnie:

na piasek 1350 × 0,2 = 270 litrów
na żwir 1350 × 0,8 = 1080 litrów

Na 1 m^3 ubitego betonu należy dać 250 kg cementu t. j. 250 : 1,2 = 208,33 litry.

Za tym w danym wypadku, dla otrzymania 1 m^3 ubitego betonu, należy wziąć cementu 208,33 litry; piasku 270 litrów; żwiru 1080 litrów, co odpowiada stosunkowi 1 : 1,296 : 5,184 czyli okrągło 1 : 1,3 : 5,2.

Wielkość jednego zarobu betonu jest zależna od roboczej pojemności betoniarki, zaś przy mieszaniu ręcznym musi być tak dobrana, aby wymieszany beton mógł być użyty do wyrobu płyt nie później jak w jedną godzinę po wymieszaniu. Nadto w każdym wypadku ilość kruszyw w mieszance winna odpowiadać całym workom cementu, lub prostym ich częściom ($^1/_2$, $^1/_3$, $^1/_4$).

Np. robocza pojemność betoniarki 150 litrów. Zawartość cementu w betonie 250 kg/m^3. Stosunek objętościowy piasku do żwiru wynosi 1 : 4 (jak w poprzednich przykładach). Należy za tym przyjąć mieszankę:

cementu . . . 25 kg. ($^1/_2$ worka)
piasku . . . . 27 litrów
żwiru . . . . 108 litrów

(Suma objętości kruszyw 27 + 108 = 135 litrów t. j. nieco mniejsza od roboczej pojemności betoniarki).

14. Cement dozuje się na wagę, zaś kruszywa — na objętość.

Kruszywa należy mierzyć w skrzynkach. Wielkość skrzynki powinna być tak dobrana, aby dwóch ludzi mogło unieść ją wraz z kruszywem. Przyjmując ciężar kruszywa, jaki może unieść 2 ludzi równy około 60 kg., zaś ciężar objętościowy kruszywa około 1,7 kg/litr, otrzymujemy objętość skrzynki nie większą od 60 : 1,7 = 35 litrów. Wewnętrzne wymiary skrzynki mogą być np. 33 × 33 × 35 cm.

Chcąc skorzystać z takiej skrzynki np. w wypadku podanym w punkcie 13 niniejszego paragrafu postępujemy, jak niżej:

Powierzchnia dna skrzynki wynosi:

3,3 × 3,3 = 10,89 dm^2.

Dla otrzymania 27 litrów piasku należy nasypać tego kruszywa do wysokości:

27 : 10,89 = 2,48 dm t.j. około 25 cm.

Dla otrzymania 108 litrów żwiru, należy napełniać skrzynkę 3-krotnie, biorąc za każdy raz 108 : 3 = 36 litrów.

W tym celu należy napełniać skrzynkę do wysokości

36 : 10,89 = 3.3 dm tj. 33 cm.

Na ściankach skrzynki należy zaznaczyć, do jakiej wysokości ma być sypane w nią kruszywo.

Należy bezwzględnie przestrzegać mierzenia kruszywa skrzynką i nie dopuszczać bezpośredniego ładowania na taczki, do czego robotnicy mają zawsze skłonność.

15. Stół do ręcznego wyrobu betonu wykonuje się szczelnie z desek co najmniej grubości $1^1/_2$ cala spoczywających na legarach wkopanych w grunt i rozłożonych co 1,0—1,2 m, chodzi bowiem o to, aby deski stołu nie uginały się podczas mieszania betonu.

Wielkość stołu wynosić winna od 5,0 × 5,0 m do 8,0 × zależnie od zapotrzebowania betonu. Długością stołu będziemy nadal nazywali ten kierunek, wzdłuż którego są ułożone deski.

Mieszanie betonu odbywać się winno w kolejności następującej:

a) w poprzek stołu rozłożyć warstwę żwiru grub. do 20 cm i szerokości do 60 cm;
b) na warstwę żwiru położyć odpowiednią ilość piasku;
c) zmieszać żwir z piaskiem przez przerzucanie tych kruszyw w poprzek stołu szpadlami i zagrabianie grabiami, przy czym większe ziarna żwiru, który podczas przerzucania odtoczą się na bok — winny być ponownie wtłoczone do zarabianego kruszywa. Robotnicy winni tak się ustawić, aby mogli pracować szpadlami wzdłuż desek stołu (rys. 22);
d) po dokładnym wymieszaniu kruszyw — należy dodać cement i ponownie wymieszać całość na „sucho“ w sposób podany wyżej aż do stanu jednorodnie szarej mieszaniny;
e) do otrzymanej mieszaniny należy dodać wody, używając konewki z sitkiem, przy czym polewać należy tak ostrożnie, aby woda nie zmywała cementu.

Najlepiej wodę nalać do wytworzonego w mieszance korytka i zasypywać to korytko materiałem, znajdującym się na bokach, jak to widać na rys. 23, gdzie strzałki podają kierunki przerzucania materiału. Po zasypaniu wody — należy przystąpić do mieszania materiału w sposób widoczny na rys. 22.

Mieszanie należy przerwać z chwilą, gdy materiał będzie w całości jednakowo wilgotny.

O potrzebnej ilości wody do betonu — mowa w punkcie 17 niniejszego paragrafu.

16. Przy mieszaniu maszynowym należy do betoniarki (względnie jej kosza — zależnie od konstrukcji betoniarki) zasypać kolejno: żwir, piasek i cement, a następnie — po kilku obrotach bębna dodać odpowiednią ilość wody ze zbiornika betoniarki albo też przy pomocy konewki bez sitka.

Czas mieszania jednego zarobu w betoniarce winien wynosić od 1 do $1^1/_2$ minuty. Przy krótszym mieszaniu — masa nie zdąży się dostatecznie wymieszać, przy dłuższym zaś — zachodzi obawa odsegregowania ziaren grubych.

17. Ilość wody, jaką winna zawierać mieszanka betonowa do wyrobu płyt kamienno-betonowych nie powinna przekraczać normy, niezbędnej do związania cementu. Mowa tu o wodzie, stanowiącej zawilgocenie kruszywa, łącznie z wodą dodawaną do mieszanki.

Stąd wniosek, że przy ścisłym dozowaniu wody należałoby parę razy dziennie określać wilgotność kruszywa, zaś konieczny dodatek wody obliczać, jako różnicę pomiędzy całą potrzebną ilością wody a wilgotnością kruszywa. Metoda ta — niezbędna przy wykonywaniu nawierzchni betonowej — może być poniechana dla uproszczenia przy wyrobie płyt kamienno-betonowych.

W danym wypadku wystarcza określenie wilgotności mieszanki „na oko" w sposób następujący:

Obu rękami wykonujemy gałkę betonu przez niezbyt silne jego ugniecenie. Jeżeli beton jest dostatecznie wilgotny to gałka, pozostawiona swobodnie na jednej dłoni—rozpadnie się powoli na parę części. Gdy beton jest za suchy, to gałka rozsypie się odrazu, gdy zaś beton jest zbyt wilgotny, to gałka wcale nie rozpadnie się.

18. Beton nie użyty do wyrobu płyt w ciągu jednej godziny od chwili wykonania — nie nadaje się do produkcji. Dlatego też przed każdą przerwą pracy (obiad, koniec dnia) należy całkowicie wyrobić przygotowany beton.

Stoły do wyrobu betonu i zaprawy oraz betoniarka winny być codziennie oczyszczone dokładnie z pozostałości betonu, zaś co najmniej raz na dwa tygodnie należy poodbijać od płaszcza i skrzydeł betoniarki ten beton, jaki podczas pracy do nich przywarł.

W pomieszczeniu, gdzie wyrabia się beton i zaprawę należy dbać o czystość i nie dopuszczać do tego, by materiał był rozdeptywany nogami pracujących robotników.

§ 11.

Przygotowanie zaprawy.

1. Zaprawa cementowo-piaskowa służy do zapełnienia szczelin pomiędzy kamieniami tłucznia. Zwykle zaprawa będzie zajmowała szczeliny pomiędzy kamieniami na głębokość około 5—7 cm, licząc od wierzchu płyty.

2. Zaprawę cementowo-piaskową przygotowuje się „na sucho", t. j. bez dodatku wody. Wodę dodaje się do zaprawy bezpośrednio przed nanoszeniem jej w formy, o czym mowa w § 12 punkt 1, d i pkt 3 c.

3. Stosunek objętościowy cementu do piasku w zaprawie winien wynosić $1 : 2^1/_2$, zaś przy bardzo drobnym piasku (piasek kopany) winien być zwiększony do wartości 1 : 2.

4. Przyjmując ciężar objętościowy cementu równy 1,2 t/m³ znajdziemy, że objętość jednego worka cementu wynosi

$$50 : 1{,}2 = 41{,}7 \text{ litrów.}$$

Zatem przy stosunku cementu do piasku równym $1 : 2^1/_2$ na jeden worek cementu należy dać piasku

$$41{,}7 \times 2{,}5 = 105 \text{ litrów.}$$

Jeżeli do odmierzania piasku w tym wypadku będziemy korzystali z takiej samej skrzynki, jaką podano w § 10 pkt 14, to na jeden worek cementu trzeba będzie dać 3 skrzynki po 105 : 3 = 35 litrów piasku, czyli napełnienie skrzynki wynosić będzie

$$35 : 10{,}89 = 3{,}2 \text{ dcm t.j. } 32 \text{ cm.}$$

5. Zaprawa cementowo-piaskowa winna być dokładnie wymieszana ręcznie, aż do otrzymania jednorodnego koloru szarego.

6. Ponieważ zaprawę przygotowuje się „na sucho" zatem od chwili jej wykonania do chwili użycia można dopuścić większy przeciąg czasu, niż dla betonu, zwłaszcza w porze rzadkich deszczów. Nie mniej przeto — pozostawianie do drugiego dnia zaprawy nawet w stanie „suchym" jest niedopuszczalne.

7. Ilość robotników, jaką należy zatrudnić przy wyrobie betonu i zaprawy do wyrobu płyt kamienno-betonowych, oblicza się w założeniu, iż do wykonania betonu i zaprawy dla 300 szt. płyt na jedną 8-godzinną zmianę potrzebny jest jeden robotnik, gdy dzienna produkcja płyt w wytwórni wynosi około 2.000 szt.

Im większą jest produkcja wytwórni, tym stosunkowo mniej potrzeba robotników do wyrobu betonu i zaprawy. Np. przy 3000 szt. dziennej produkcji wystarczy nie 10 lecz 8 — 9 robotników, łącznie z mechanikiem przy betoniarce.

Do partii, wyrabiającej beton i zaprawę, należą następujące czynności:

a) przy mechanicznym mieszaniu betonu:

Mechanik	1.	Dozór nad motorami, dozowanie wody, nadzór nad robotnikami.
Robotników	3—6.	Dowóz materiałów t.j. żwiru, piasku i cementu oraz odbieranie betonu z betoniarki.
Robotników	2.	Dowóz piasku i cementu do zaprawy i mieszania zaprawy na sucho.
Razem	6—9	ludzi.

W miarę potrzeby — robotnicy winni wewnątrz partii wzajemnie sobie pomagać.

b) przy mieszaniu ręcznym partia składa się z 6 — 7 robotników, którzy sami dla siebie winni dostarczyć potrzebne materiały i zamieszać tak beton, jak i zaprawę.

Sprawa płac robotniczych będzie omówiona w § 13 łącznie z płacami robotników przy wyrobie płyt.

Narzędzia potrzebne do wyrobu betonu i zaprawy są następujące:

taczek	szt.	4—6
łopat (szufli)	„	4—6
skrzynek do mierzenia kruszywa	„	3
konewka bez sitka	„	1
wiadro	„	1

Nadto w wytwórniach większych winna być zainstalowana betoniarka. Należy dla niej skompletować narzędzia do motoru a więc klucze, oliwiarki i t. p.

§ 12.

Wykonanie płyt kamienno-betonowych.

1. Płyty kamienno-betonowe należy wykonywać w sposób następujący:

a) Na dokładnie oczyszczonej drewnianej podkładce ustawić i zaklinować formę żeliwną, jak to widać na rys. 24.

b) Na spód formy ułożyć kamienie tłucznia czołami do podkładki, przy czym pierwsze kamienie układać należy w narożach, potem wzdłuż ścianek formy, wreszcie wypełnić pozostałą powierzchnię podkładki. Porządek układania kamieni uwidoczniony jest na rys. 25.

Przy układaniu tłucznia należy dążyć do tego, aby kamienie posiadały czoła możliwie płaskie, aby kamienie, leżące na obwodzie płyty zwłaszcza w narożach, przylegały do ścianek formy, wreszcie, aby szczeliny pomiędzy kamieniami nie były z jednej strony zbyt szerokie, gdyż wtedy hacele podków wybijałyby zaprawę pomiędzy kamieniami, z drugiej zaś strony — by nie były zbyt wąskie, gdyż wówczas zaprawa nie mogłaby się dostać pomiędzy kamienie. Najdogodniejsza szerokość szczelin zawiera się w granicach od 5 do 10 m/m.

Układanie kamieni małych t. j. o wysokości poniżej 6 cm oraz na płask jest niedopuszczalne.

c) Po ułożeniu kamieni w formie należy je obficie polać wodą celem obmycia kamieni z zanieczyszczeń oraz celem zmoczenia tak kamieni, jak i podkładki przed zabetonowaniem.

d) Pomiędzy kamienie tłucznia należy nanieść przy pomocy kielni murarskiej zaprawę cementowo-piaskową, wypełniając nią szczeliny na głębokość 5—7 cm. Zaprawa winna być zarobiona wodą do konsystencji zwykłej zaprawy murarskiej bezpośrednio przed użyciem.

e) Bezpośrednio po zalaniu szczelin zaprawą— należy wypełnić pozostałą część formy betonem, przy czym należy dążyć do tego, aby ilość naniesionego betonu była odrazu dostateczna, t. j. aby po ubiciu nie trzeba było dosypywać betonu. Jeżeli jednak zajdzie taki wypadek, to przed dosypaniem betonu należy ubitą już powierzchnię zrychlić, aby świeżo naniesiony beton mógł dobrze związać się z betonem ubitym.

f) Beton należy ubijać w formie aż do „spocenia“ przy pomocy ubijaka wagi 6—8 kg (rys. 18 b), po czym górną jego powierzchnię należy wyrównać przy pomocy strychówki (rys. 18 a).

g) Po upływie 15—20 minut od chwili wykonania płyty należy rozklinować i ostrożnie usunąć formę, wykonaną zaś płytę pozostawić na podkładce na przeciąg przynajmniej jednej doby.

2. Wyżej opisane sposoby i kolejność wykonywania czynności przy wyrobie płyt obowiązują tak dla płyt normalnych, jak i dla płyt specjalnych z tą tylko różnicą, że płyty specjalne, których krawędzie równoległe do osi drogi są dłuższe od 35 cm muszą być zbrojone. Ilość i rozkład zbrojenia uwidoczniono na rys. 26.

3. Partia do wyrobu płyt składa się z 8 robotników. Zgodnie z opisem wykonania płyt, robotnicy ci winni:

a) rozłożyć podkładki pod formy i układać na nich wraz z zaklinowaniem formy do wyrobu płyt;

b) przewieźć taczką z pryzmy potrzebną ilość tłucznia, ułożyć go w formach i zmyć wodą;

c) przewieźć taczką suchą zaprawę z miejsca jej wykonania, zarabiać ją w taczce wodą w miarę potrzeby i zapełniać nią szczeliny pomiędzy kamieniami tłucznia.

d) przewieźć taczką beton z miejsca jego wykonania, nanieść do formy, ubić i wyrównać górną powierzchnię.

e) rozklinować i zdjąć z płyty formę, umyć ją i przenieść na następną podkładkę.

4. Tak zorganizowana partia wykonać może, pracując akordowo lub na premię, średnio około 300 szt. płyt w ciągu 8 godz. pracy.

5. Do każdej partii, wyrabiającej płyty należy przydzielić dwóch robotników, t. zw. „placowych“. Robotnicy ci winni zdjąć gotowe płyty z podkładek (nie wcześniej jednak, niż po jednej dobie tężenia betonu), znieść te płyty w sztabel, oraz oczyścić z betonu podkładki.

Przy zdejmowaniu płyty z podkładki należy podkładkę wraz z płytą obrócić o kąt około 90° dookoła jednej z krawędzi podkładki i uderzyć parokrotnie młotkiem po podkładce od strony płyty. Te uderzenia powodują łatwe oddzielenie się płyty od podkładki.

Beton, jaki przylgnie do podkładki, należy po zdjęciu płyty usunąć przez rozdrobnienie go młotkiem lub szpadlem.

Oczyszczenie podkładek winno być dokonane w dniu zdjęcia z nich płyt. Zwlekanie z tym jest szkodliwe dla podkładek, gdyż im beton, jaki do nich przywarł jest starszy, tym trudniej go oderwać od podkładki.

6. Narzędzia, w jakie winna być zaopatrzona, partia, wyrabiająca płyty wraz z robotnikami placowymi, są następujące:

podkładek drewnianych . .	szt.	1.000
form żeliwnych	„	15
wideł do tłucznia	„	1
taczek	„	5
konewka z sitkiem	„	1
łopata (szufla)	„	1
kielnia murarska	„	1
ubijak (rys. 18 b)	„	1
strychówka (rys. 18 a) . . .	„	1
młotków wagi 0,8—1,0 kg .	„	2
wiadro	„	1
szpadli	„	2

§ 13.

Normy płac robotniczych w wytwórni.

Celem zwiększenia wydajności pracy robotników, należy wprowadzić premię za wykonane ponad normę płyty, lub też wyrabiać płyty na akord. Zwiększenie wydajności pracy robotników nie może jednak być przyczyną pogorszenia jakości wykonywanych płyt. Przeciętnie, przy dostatecznej wprawie, partia 8 robotników może wykonać dziennie do 350 szt. płyt bez obniżenia jakości wykonania. Tytułem przykładu podaje się niżej system premiowania wyrobu płyt, gdy dniówka niewykwalifikowanego robotnika wynosi A zł.

a) Wykonanie płyt:

Partia 8 robotników winna wykonać w ciągu 8 godz. pracy minimum 180 szt. płyt. Za tę pracę każdy z robotników pobiera A zł. dziennie. Za każdą płytę wykonaną ponad powyższą normę cała partia otrzymuje po 0.0285 A zł.

Np. jeżeli płaca dniówkowa wynosi A=2,00 zł, to za każdą płytę, wyrobioną ponad normę przypadnie dla całej partii po 0,0285 × 2,00 = 0,057 t.j. około 0,05 zł.

Ze względów organizacyjnych celowym jest wyznaczenie jednego z tych robotników, jako starszego w partii. Robotnik ten odpowiadałby za sprawność pracy partii i dobroć wykonanych płyt. Za sumienne wykonanie powyższych obowiązków temu robotnikowi może być przyznana dodatkowa premia w postaci 25% dniówki normalnej t. j. ten robotnik otrzymywałby dziennie po 1,25 A plus premia taka, jak dla zwykłych robotników.

b) Robotnicy placowi:

Robotnicy ci w liczbie 2 na partię wyrobu płyt mogą mieć wyznaczony t.zw. akord dniówkowy, to znaczy za płacę dzienną 1,15 A zł. winni zdjąć z podkładek i przenieść na sztabel wszystkie płyty wyrobione przez partię w dniu poprzednim, oraz oczyścić wszystkie uwolnione od płyt podkładki. Po ukończeniu pracy mogą opuścić wytwórnię nawet przed końcem dnia roboczego.

c) Wyrób betonu i zaprawy:

Partia wyrabiająca beton i zaprawę winna przygotować te materiały w ilości niezbędnej do wykonania po 180 szt. płyt dziennie przez każdą partię wyrobu płyt. Za tę pracę każdy z robotników (prócz mechanika) otrzymuje po A zł dziennie. Za wyrobienie betonu i zaprawy dla każdej płyty wykonanej ponad powyższą normę — cała partia łącznie z mechanikiem otrzymuje po 0,00357 A zł.

Np. jeżeli płaca dniówkowa wynosi A=2,00 zł dziennie, to premia partii zatrudnionej przy wyrobie betonu i zaprawy wynosi:

0,00357 × 2,00 = 0,007 t.j. około 0,005 zł.

Przy zestawianiu listy płacy należy uważać za dzienny zarobek robotnika wartość średnią z jego zarobków dziennych w poszczególnych dniach okresu odpowiadającego liście płacy.

Przykład:

a) Partia w przeciągu 12 dni roboczych (2 tygodnie) przepracowała 10 × 8 ∔ 2 × 7 = 94 dniówki, gdyż dwóch robotników pracowało tylko po 11 dni. W ciągu tego czasu partia wykonała 3.336 szt. płyt czyli nadróbka ponad normę wynosi:
3336 — 180 × 12 = 1.176 szt. płyt.

Płaca dzienna za jedną robotniko-dniówkę wynosi:

$$A \dotplus \frac{(3336 - 180 \times 12) \times 0{,}0285\ A}{94}$$

co przy A = 2,00 zł wyniesie:

$$2{,}00 \dotplus \frac{1176 \times 0{,}05}{94} = 2{,}62 \text{ zł}$$

b) W ciągu 12 dni roboczych wykonano 33360 szt. płyt, pracując na 10 partii, a więc wykonano ponad normę:
33360 — 10 × 12 × 180 = 11760 szt. płyt.

Przy wyrobie betonu i zaprawy przepracowano w tym czasie 12 × 9 = 108 dniówek.

Płaca dzienna za jedną robotniko-dniówkę wynosi:

$$A \dotplus \frac{(33360 - 10 \times 12 \times 180) \times 0{,}00357\ A}{108}$$

co przy A = 2,00 zł wyniesie:

$$2{,}00 \dotplus \frac{11760 \times 0{,}005}{108} = 2{,}54 \text{ zł}$$

§ 14.

Opieka nad świeżo wykonanymi płytami.

1. Świeżo wykonane płyty mogą być zdjęte z podkładek nie wcześniej niż po upływie jednej doby od chwili ich wykonania. Dłuższe trzymanie płyt na podkładkach nie jest konieczne, a znacznie zwiększa ilość potrzebnych podkładek.

2. Płyty normalne i ich połówki, po zdjęciu z podkładek winny być przeniesione w sztable oddzielne dla każdego dnia.

Ponieważ wytwórnia zazwyczaj będzie posiadała dwa skrzydła (rys. 10) przeto z każdego dnia otrzymywać się będzie po 2 sztable płyt gotowych.

Każdy sztabel winien być zaopatrzony w datę wykonania płyt wypisaną olejno na jednej z płyt sztabla. Jest to konieczne ze względu na czas polewania płyt wodą i termin ich wysyłki na drogę.

3. Płyty specjalne i ich połówki należy po zdjęciu z podkładek ponumerować zgodnie z numerami zakładek. Numery te winny być wypisane farbą olejną po stronie czoła. Nadto wgłębienie boczne w tych płytach winne być dla wyrazistości również pomalowane. Takie opisanie płyt specjalnych ułatwi ich układkę na drodze.

Płyty specjalne i ich połówki winne być składane w sztable oddzielnie od płyt normalnych, przy czym dla ułatwienia w ekspedycji należy je segregować numerami.

4. Od chwili, gdy świeżo wykonane płyty zaczną wysychać, co można poznać po jaśniejszym kolorze betonu — należy rozpocząć polewanie płyt wodą. Polewanie wodą winno trwać 10 dni przy czym nie można dopuścić do wyschnięcia płyt w tym czasie.

W ciągu pierwszych 2 — 3 dni tężenia betonu należy chronić płyty przed działaniem słońca i deszczu. Dlatego najlepiej będzie wynosić płyty z pod dachu dopiero wtedy, gdy będzie brakowało miejsca na wyrób nowych płyt. Dobrze jest również przykryć na ten czas płyty w sztablach matami.

5. Przewóz płyt na drogę można rozpocząć w trzy tygodnie, zaś wykonywać nawierzchnię można nie wcześniej niż po 28 dniach od daty wykonania płyt.

§ 15.

Laboratorium wytwórni płyt.

1. W laboratorium wytwórni płyt wykonuje się następujące czynności i próby:
a) dobieranie korzystnych krzywych przesiewu kruszyw oraz ustalanie wielkości i składu mieszanek materiałów do betonu;
b) badanie ilości pyłów w kruszywie;
c) badanie obecności domieszek organicznych w piasku;
d) badanie ciekłości betonu;
e) wykonywanie próbek betonowych dla badania wytrzymałości betonu;
f) badanie wody pod względem przydatności do betonu;
g) badanie wytrzymałości cementu (w miarę potrzeby).

2. Opis metody dobierania korzystnej krzywej przesiewu dla kruszywa do betonu oraz ustalanie wielkości i składu mieszanek dla wyrobu betonu był podany w § 10.

Próba przesiewu kruszywa (a w związku z tym ewentualna zmiana składu mieszanki) winna być dokonywana przy każdej zmianie uziarnienia kruszyw, a w każdym razie nie rzadziej niż raz na każde 30.000 szt. płyt (tj. ilości, wystarczającej na około 0,5 kilometra nawierzchni płytowej).

Przyrządy, potrzebne do tych celów są następujące:

Waga kuchenna szalkowa do 10 kg	szt. 1
Odważników od 1 gr do 5 kg . .	kompl. 1
Łopatka (szufelka) dla dosypywania kruszyw na wagę	szt. 1
Kuchenka-piecyk żelazny na 2 fajerki	szt. 1
Rur kominowych do kuchenki . .	kompl. 1
Brytwanka blaszana 40 x 60 x 10 . .	szt. 1
Szpadelek do przegartywania suszonego kruszywa	szt. 1
Wiader	szt. 4
Łopata (szufla)	szt. 1
Szpadel	szt. 1
Sit normalnych (P. N. B. — 196) do przesiewów	kompl. 1
Skrzynka 1,0 x 1,0 x 0,25 do pomiaru ubitej mieszanki	szt. 1
Ubijak żelazny wagi 6—8 kg . . .	szt. 1
Młotek wagi 0,8—1,0 kg	szt. 1
Metr składany względnie ruletka 1-metrowa	szt. 1
Farby olejne do znaczenia płyt i wapna do bielenia przyjętych materiałów — w ilości dostatecznej . . .	szt. 1
Pendzel do farby olejnej	szt. 2

Nadto laboratorium winno być zaopatrzone w dostateczną ilość blankietów dla krzywych przesiewu. Wzór blankietu podaje rys. 27.

Blankiety te należy wypełniać starannie atramentem, lub tuszem i przechowywać w aktach, gdyż stanowić one będą podstawę zapisów w dzienniku robót oraz posłużą do sprawdzenia rozchodu materiałów o czym mowa w następnym paragrafie.

3. Pod nazwą pyłów Polskie Normy rozumieją ziarna mineralne o średnicy mniejszej niż 0,05 mm. Badanie ilości tych pyłów w kruszywie wykonuje się przy pomocy przyrządu jak na rys. 28.

Kreska „a" winna być zaznaczona na menzurce na takiej wysokości, aby pojemność menzurki do poziomu „a" wynosiła dokładnie 1000 cm^3 (jeden litr). Kreska „b" znajduje się o 35 mm poniżej kreski „a".

Doświadczenie wykonuje się następująco:
a) wziąć próbkę kruszywa w stanie wilgotnym w ilości nieco przekraczającej 500 gr;
b) wysuszyć kruszywo do stałej wagi i nasypać je do menzurki w dokładnej ilości 500 gr;
c) nalać do menzurki tyle wody, aby ona sięgała do kreski „a" po zmieszaniu z kruszywem;
d) po ukończeniu mieszania, pozostawić zawartość menzurki w spokoju przez 20 sek.;
e) po upływie tego czasu wylać z menzurki tyle wody, aby — po postawieniu menzurki na podstawce—woda sięgała do kreski „b". Celem zautomatyzowania tej czynności przyrząd posiada dwie podstawki, połączone na zawiasach. Do podstawki górnej jest umocowana menzurka. Podstawka górna może być odchylona tylko o tyle, o ile na to pozwoli sznurek, którego długość „s" jest tak wyregulowana, że przy największym odchyleniu podstawki wyleje się z menzurki dokładnie cała zawartość wody znajdująca się pomiędzy kreskami „a" i „b" menzurki.

Operacje od punktu „c" do punktu „e" należy powtarzać tak długo, aż woda w menzurce mimo mieszania jej z kruszywem pozostanie prawie zupełnie klarowna.

f) Tak wypłukane kruszywo należy wysuszyć do stałego ciężaru i zważyć. Procentową zawartość pyłów w badanym kruszywie określa się ze wzoru:

$$p = \frac{G-g}{G} \times 100$$

gdzie G = 500 gr—ciężar wysuszonej próbki przed płukaniem; g — ciężar wysuszonej próbki po płukaniu. Wstawiając w to równanie wartość G otrzymamy

$$p = \frac{500-g}{500} \times 100 = 0,2\,(500-g) \quad . \; . \; . \; . \quad (6)$$

Badaną próbkę — można podzielić na kilka części i płukanie wykonać dla każdej części oddzielnie, wynik zaś obliczyć dla całej próbki. Jeżeli grube ziarna kruszywa przeszkadzają w dokładnym mieszaniu w menzurce, to można je usunąć z menzurki po wymyciu, próbę zaś wykonać tak, jak to wyżej opisano. Usunięte ziarna należy ponownie włączyć do badanej próbki przy suszeniu i ważeniu po wymyciu.

Dopuszczalna ilość pyłów wynosi:

dla piasku . .	3%
dla pospółki .	1,7%
dla żwiru . .	1%

Doświadczenie to potrzebne jest wówczas tylko, gdy zachodzi obawa, że w kruszywie może znajdować się zbyt dużo pyłów, dlatego też przy-

rządy do badania zawartości pyłów znajdą się nie w każdym laboratorium.

Do badanią zawartości pyłów w kruszywie potrzebne są następujące przyrządy:

Menzurka z kreskami, umocowana do połączonych między sobą podstawek (rys. 28)	szt. 1
Zlewka	„ 1
Łopatka do mieszania kruszywa z wodą	„ 1
Szklana pipetka do dokładnego dozowania wody	„ 1
Libelka dług. 40 cm	„ 1
Przyrządy do suszenia kruszywa — jak wyżej.	
Waga techniczna do 1 kg o czułości do 0,01 grama wraz z kompletem odważników	„ 1

W razie nabycia tej wagi staje się oczywiście zbędną waga kuchenna, podana w punkcie poprzednim.

4. Badanie piasku na części organiczne wykonuje się jak niżej:

a) Butelkę z przezroczystego szkła o pojemności 0,3 litra napełnić mniej więcej do 1/3 wysokości badanym piaskiem wziętym w stanie niewysuszonym.

b) Nalać do tejże butelki 3 % wodny rozczyn NAOH (t.j. ługu sodowego) w takiej ilości, aby po wymieszaniu rozczynu z piaskiem butelka była wypełniona mniej więcej do 2/3 wysokości.

c) Po zakorkowaniu butelki i dokładnym skłóceniu jej zawartości — pozostawić butelkę w spokoju na 24 godz.

d) Po tym czasie zbadać barwę cieczy, widocznej nad jej piaskiem. Barwa ta nie może być ciemniejsza od barwy normalnej, którą otrzymuje się w sposób następujący:

Zmieszać w butelce:

2 procentowy roztwór kwasu taninowego w 10 procentowym spirytusie	2,5 cm^3
3 procentowy roztwór ługu sodowego (NAOH) w wodzie	22,5 cm^3

Mieszaninę pozostawić w butelce przez 24 godz., po czym dolać 25 cm^3 wody. Tak otrzymana ciecz posiada barwę normalną. Jeżeli próbka da zabarwienie cieczy ciemniejsze, niż barwa normalna, to o zdatności piasku do betonu decyduje próba wytrzymałości betonu wykonanego przy użyciu tego piasku.

Przybory i materiały do badania piasku na części organiczne są następujące:

Butelka z przezroczystego szkła o pojemn. 0,3 litr.	szt. 1
Butelka j. w. lecz o pojemn. 0,1 litr.	„ 1
Menzurka cylindryczna z podziałką do 25 cm^3	„ 1
3% roztwór wodny ługu sodowego	litr. 0.5
2% roztwór kwasu taninowego w 10% spiryt.	„ 0.1

5. Badanie ciekłości betonu wykonuje się przy pomocy t. zw. próby opadania stożka.

Forma do wykonania stożka betonowego oraz sposób pomiaru osiadania betonu uwidocznione są na rys. 29. Wewnętrzna powierzchnia stożka winna być pomalowana olejno i po każdej próbie oczyszczana starannie.

Beton do wykonania stożka winien być świeży t. j. wzięty z bieżącej mieszanki. Ubijanie jego w formie dokonuje się warstwami grubości około 10 cm przy pomocy 20 uderzeń drążka (rys. 29) dla każdej warstwy. Wierzch betonu w formie należy wygładzić, po czym formę natychmiast ostrożnie zdjąć.

Opad stożka betonu do wyrobu płyt betonowych nie może być większy od 2 cm.

6. Celem określenia wytrzymałości betonu należy wykonywać normalne próbki betonowe w formach, jakie podaje rys. 30. Na każde 60.000 sztuk płyt należy wykonać jedną próbkę betonu jak niżej:

Po dokręceniu śrubki poziomej — należy w formie ubić starannie w 2—3 warstwach beton z bieżącej mieszanki, z tym jednak, aby warstwy były między sobą związane. Wyrównanie górnej powierzchni próbki dokonuje się za pomocą liniału stalowego i kielni. W kilka godzin po zabetonowaniu próbki, należy jej powierzchnię górną wyrównać zaprawą cementową tak, aby obie podstawy walca były wzajemnie równoległe.

Do wykonywania próbek potrzebne są:

forma według P N B — 196 (⊘ 16 cm)	szt. 1
ubijak ze starej śruby 1" z główką .	„ 1
liniał stalowy	„ 1
kielnia	„ 1
konewka z sitkiem	„ 1

W dwie doby po wykonaniu próbki należy zdjąć z niej formę odkręciwszy uprzednio śrubkę poziomą celem uzyskania luzu „e". Próbkę należy przechowywać w temperaturze ÷ 10° do ÷ 20° pod zraszaną dwa razy dziennie płachtą aż do czasu wysłania do instytucji badawczej (np. do Drogowego Instytutu Badawczego przy Politechnice w Warszawie). Zgniecenie próbki winno się odbyć w 28 dni po jej wykonaniu; należy za tym wysłać próbkę do instytucji badawczej odpowiednio wcześnie. Opakowanie próbki do wysyłki winna stanowić skrzynka, w której należy otoczyć próbkę trocinami lub i t.p.

Każda próbka winna być wykonana w obecności kierownika wytwórni zaś po jej wykonaniu winien być spisany protokół według wzoru na rys. 31. Oryginał protokółu należy przechowywać w aktach, zaś odpis wysłać przy próbce do instytucji badawczej.

Każda próbka winna być zaopatrzona w indywidualny numer, wymalowany farbą na górnej powierzchni próbki.

Wytrzymałość próbki walcowej na ściskanie (t. zw. wytrzymałość walcowa) winna wynosić po 28 dniach normalnego tężenia 250 kg/cm^2.

7. Próby przydatności wody do betonu nie wykonuje się w laboratorium wytwórni, bowiem próba ta polega na analizie chemicznej.

Można również wykonać 3 betonowe próbki walcowe w sposób podany wyżej, używając badanej wody do zarobu betonu. Próba wytrzymałości takiego betonu zadecyduje o przydatności wody.

8. W wypadku niepewnej wartości cementu (gdy cement zbyt długo leży w składzie wytwórni) zdatność jego do betonu winna być skontrolowana przy pomocy zwykłej próby wytrzymałości cementu. W tym celu należy przesłać do jednej z instytucyj badawczych próbkę cementu wielkości około $\frac{1}{2}$ kg w naczyniu hermetycznie zamkniętym.

9. Przy laboratorium należy umieścić termometr w miejscu zacienionym i przewiewnym dla ciągłej obserwacji temperatury.

Najlepiej do tego celu nadaje się termometr „maksymalny“.

Termometr ten automatycznie notuje minimum i maksimam temperatury za dowolny okres czasu. Schemat termometru znajduje się na rys. 32. Składa się on z rurki szklannej wygiętej w kształcie litery U, zawierającej rtęć; nad rtęcią, w tejże rurce, znajdują się pręciki żelazne po jednym w każdym pionie rurki. Wzrostowi temperatury odpowiada podnoszenie się poziomu rtęci w lewym słupku i opadanie — w prawym; zaś obniżeniu się temperatury odpowiada opadanie poziomu rtęci w lewym słupku i podnoszenie się — w prawym. Rurka jest umocowana do deseczki, posiadającej dwie skale, odpowiadające słupkom rtęci w ten sposób, że idąc w górę, mamy na lewej skali wzrost temperatury, a na prawej — obniżenie temperatury.

Na początku obserwacji oba pręciki żelazne winny dotykać się swymi spodami do powierzchni rtęci. Gdy od tej chwili temperatura zacznie np. wzrastać — lewy słupek rtęci zacznie podnosić się, popychając przed sobą pręcik żelazny; w tymże czasie prawy słupek rtęci opada, zaś odpowiadający mu pręcik żelazny pozostaje na miejscu dzięki tarciu o ścianki rurki. Jeżeli, po pewnym czasie, temperatura zacznie opadać, to obniży się lewy słupek rtęci, pozostawiając swój pręcik żelazny tam, dokąd on został dopchnięty; natomiast prawy słupek rtęci, po podniesieniu się do swego pręcika żelaznego, zacznie go unosić w górę.

W miarę wahań temperatury — poziomy rtęci wahają się również, przy czym im większa jest amplituda wahań tych poziomów, tym wyżej zostaną wypchnięte pręciki żelazne. Jak widać — spody pręcików żelaznych wskażą nam w końcu okresu obserwacji to najwyższe położenie poziomów rtęci, do których one dochodziły w okresie obserwacji, to znaczy — zanotują wartości min. i max. temperatury w tym okresie. Max. odczytuje się na lewej skali, zaś min. — na prawej. Na rys. 32 widać, iż w danym wypadku mieliśmy temperaturę min. $\pm 0^0$ i max. $+ 10^0$.

Rzędna skali, odpowiadająca poziomowi rtęci w chwili danej, oznacza temperaturę w tej chwili. W dobrze wykonanym termometrze odczyty na obu skalach będą indentyczne dla danej chwili. Np. na rys. 32 — temperatura w danej chwili wynosi $\div 5^0$.

Po zakończeniu okresu obserwacji, należy „ściągnąć“ pręciki żelazne do poziomu wierzchu rtęci. Odbywa się to przy pomocy małego magnesu, który stanowi część składową termometru.

Ściąganie pręcików do poziomu rtęci winno odbywać się codziennie o jednej porze po zanotowaniu odczytów w dzienniku robót.

Najlepiej nadaje się na to pora, gdy prawie wykluczone jest max. lub min. temperatury. Należy zatem ściągania pręcików dokonywać o godz. 7.00 rano, zapisując zaobserwowane odczyty na stronie dziennika robót odnoszącej się do dnia poprzedniego.

W razie braku termometru maksymalnego należy temperaturę obserwować na zwykłym termometrze, robiąc odczyty o godz. między 2.00 i 3.00; między godz. 7.00 i 8.00; między godz. 13.00 i 14.00 oraz między godz. 19.00 i 20.00.

Obserwacja temperatury jest niezbędna ze względu na to, że zdolności wiążące cementu znajdują się w ścisłej zależności od temperatury. Im temperatura jest niższa, tym wiązanie cementu jest powolniejsze; wreszcie przy temperaturze 0^0 cement przestaje wiązać.

Wyrób płyt należy wobec tego przerwać z chwilą, gdy temperatura minimalna w ciągu kilku dni następujących po sobie będzie wynosiła 0^0.

Również wszystkie terminy, związane z twardnieniem betonu muszą być przedłużone o okres trwania temperatury równej lub niższej od zera.

§ 16.

Księgowość wytwórni.

1. W wytwórni płyt należy prowadzić:
   dziennik robót
   i książkę materiałową.

2. Dziennik robót winien być zatytułowany następująco:

Powiatowy Zarząd Drogowy w . . . . . .   Kolejny Nr
Wytwórnia płyt kamienno-betonowych w . . . . .
Rok budżetowy 19 . . / . .

Dziennik robót
przy wyrobie płyt kamienno-betonowych
dla odcinka od km . . . . do km . . . .
drogi . . . .

Kierownik wytwórni . . . . . .

Dziennik rozpoczęto dnia . . . . .
Ciąg dalszy w zeszycie Nr . . . .
Dziennik ukończono dnia . . . . .

3. Strony wewnętrzne dziennika winny być porubrykowane tak, jak to widać na rys. 33. Zapisy winny być prowadzone starannie i czytelnie. Omyłki tekstu zapisów należy poprawiać czerwonym atramentem.

Tytułem przykładu podany jest na rys. 33 zapis robót wykonanych w ciągu jednego dnia przy wyrobie płyt. W razie, gdyby w wytwórni wykonywano również inne roboty—należy je oczywiście wpisać do dziennika robót.

Nadto w dolnej części strony podano, również tytułem przykładu podsumowanie ilości płyt i ilości dniówek za cały okres pracy. Na podstawie tych danych zestawiono obliczenie kosztów wyrobu płyt, zakładając, że dzienna płaca zasadnicza wynosi: dla mechanika 3,00 zł; dla starszego robotnika—2,50 zł; dla zwykł. robotnika—2,00 zł. Premię dla powyższych robotników obliczono, jako średnią z premii dziennych dla poszczególnych partyj.

W końcu każdego okresu, zamkniętego listą płacy. należy zanotować w dzienniku robót zestawienie kosztów i ilości wykonanych robót, posiłkując się codziennymi zapisami dziennika.

Jasnym jest, że przy dokładnym prowadzeniu zapisów — zestawienie kosztów będzie identyczne z sumą należności robotniczych brutto. Takie samo zestawienie należy dołączyć do listy płacy, jako usprawiedliwienie poczynionych wydatków.

4. W dzienniku robót można nie wpisywać przychodu i rozchodu materiałów, gdyż te dane wejdą do książki materiałowej.

5. Strony dziennika robót winny być ponumerowane, dziennik zaś należy przesznurować i opatrzyć lakową pieczęcią oraz podpisem kierownika zarządu drogowego.

6. W książce materiałowej należy założyć następujące konta: cementu, tłucznia, piasku, żwiru, materiałów pędnych do motorów (z podkontami dla poszczególnych materiałów) oraz płyt.

7. W koncie cementu należy codziennie notować rozchód według przeznaczenia: do betonu i do zaprawy.

Konta tłucznia, piasku i żwiru należy prowadzić: po stronie przychodu — w miarę komisyjnego przyjmowania tych materiałów, a po stronie rozchodu—po wyrozchodowaniu poszczególnych pryzm. Nadto, dla sprawdzenia prawidłowości dozowania kruszyw i dla porównania z rozchodem rzeczywistym, należy codzień podawać w książce materiałowej rozchód żwiru, piasku do betonu i piasku do zaprawy, obliczony na podstawie rozchodu cementu t.j. na podstawie ilości mieszanek. Po ukończeniu produkcji płyt, należy pozostałości tych materiałów upryzmować i obmierzyć celem ustalenia ogólnego rozchodu materiałów.

Konto płyt winno być podzielone tak po stronie przychodu jak i rozchodu na cztery rubryki:

płyty normalne
połówki płyt normalnych
płyty specjalne
połówki płyt specjalnych.

Jako przychód należy wpisywać codzienną produkcję płyt, zaś za rozchód — uważać płyty wysyłane w ciągu dnia na drogę.

Saldo tego konta winno być porównane z pozostałą na placu ilością płyt, przy czym do ogólnego rozchodu należy doliczyć płyty pobite w trakcie produkcji.

8. Strony książki materiałowej winny być ponumerowane, całość zaś należy przesznurować oraz opatrzyć lakową pieczęcią i podpisem kierownika zarządu drogowego.

9. Po ukończeniu robót należy wykonać sprawozdanie techniczne, opierając się na zapisach w dzienniku robót oraz w książce materiałowej. Sprawozdanie winno zawierać następujące dane odniesione do jednego tysiąca płyt normalnych.

Rozchód materiałów: cementu do betonu,
„ „ zaprawy,
tłucznia,
piasku do betonu,
„ „ zaprawy,
żwiru,
materiałów pędnych,

Ilość robocizny w robotniko-godzinach na:
przygotowanie betonu i zaprawy,
wyrób płyt,
odnoszenie płyt gotowych i oczyszczanie, podkładek,
obsługę motorów,
polewanie płyt,
drobne roboty placowe.

Koszt robót drobnych i napraw narzędzi.

Procent płyt zniszczonych.

Wszystkie dane sprawozdania winny być uzasadnione liczbami, zaczerpniętymi z dziennika robót i książki materiałowej.

Ponieważ w trakcie produkcji będą wykonywane płyty różnych wymiarów — należy obliczyć równowartość wszystkich rodzajów płyt w porównaniu z płytami normalnymi. Można tu uważać, że płyty specjalne posiadają średnio takąż powierzchnię, jak płyty normalne, zaś połówki płyt normalnych i płyt specjalnych są dwa razy mniejsze od płyt normalnych.

Np. wykonano:

płyt normalnych	16 000 szt.	× 1.0 =	16.000 szt.
połówek płyt norm.	500 „	× 0.5 =	250 „
płyt specjalnych	160 „	× 1.0 =	160 „
połówek płyt specj.	10 „	× 0.5 =	5 „
co stanowi równowartość . . .			16.415 szt.

płyt normalnych.

Poza wyżej wymienionymi danymi, sprawozdanie techniczne winno zawierać:

Ogólną ilość wykonanych płyt.

Ilość dni od początku do końca produkcji.

Ilość dni pracy.

Dane dotyczące wytrzymałości betonu.

Krzywe przesiewu oraz inne dane, mogące scharakteryzować wykonywaną robotę oraz wzbogacić doświadczenie.

CZĘŚĆ IV.

WYKONANIE I KONSERWACJA NAWIERZCHNI Z PŁYT KAMIENNO-BETONOWYCH.

§ 17.

Przewóz płyt na drogę.

1. Płyty kamienno-betonowe można przewieźć na drogę nie wcześniej, jak w dwa tygodnie od czasu ich wykonania.

2. Przy przewozie płyt koleją można ładować od 1000 szt. do 1250 szt. płyt na platformę 30-tonową, zależnie od stanu wilgotności płyt.

Płyty posiadają w taryfie przewozowej własną nomenklaturę.

3. Przewóz konny płyt dokonuje się w wozach tego typu, jaki stosuje się przy przewozie cegieł.

4. Płaca za naładowanie płyt na wóz, przewóz ich na odległość do jednego kilometra i ułożenie w sztable wynosi dla jednej płyty normalnej w przybliżeniu 1/350 dniówki jednokonnej przy przewozie drogą o nawierzchni twardej. Za każdy następny kilometr przewozu dolicza się po 25% powyższej ceny.

5. Celem ułatwienia układki nawierzchni — należy płyty, dostarczono na drogę usztablować według następujących zasad:

a) Przyjmując, że do pokrycia 1 m² nawierzchni należy wziąć równowartość 11.385 szt. płyt kwadratowych (normalnych) — obliczyć równowartość tych płyt, przypadającą na 1 km nawierzchni przy danej szerokości. Np.

przy szerokości nawierzchni 5.0 m mamy do pokrycia 5000 m^2; zatem potrzebna jest równowartość R = 11,385 × 5000 = 56925 szt. płyt normalnych.

b) Znając ilość „n" płyt, jaka może pomieścić się w zadanej szerokości nawierzchni wyznaczyć potrzebną ilość płyt normalnych ze wzoru:

$$N = \frac{R\,(n - 0.5)}{n} \quad . . . . (7)$$

oraz ilość połówek ze wzoru:

$$P = 2\,(R - N) \quad . . . . . (8)$$

Np. przy szerokości nawierzchni 5.00 m mieści się w poprzek nawierzchni n = 16$^1/_2$ płyt. Ponieważ wyżej obliczona równowartość płyt normalnych na 1 km wynosi R = 56925, przeto potrzebna ilość płyt normalnych będzie

$$N = \frac{56925\,(16.5 - 0.5)}{16.5} = 55.200 \text{ szt.}$$

ilość połówek wynosi P=2 (56925—55200)=3450 szt.

c) Tak obliczoną ilość płyt należy rozmieścić w sztablach równej wielkości na obu poboczach odcinka, przeznaczonego do przebudowy. Rozstaw sztabli winien być wymierzony taśmą, przy czym środki sztabli należy zaznaczyć palikami. Jeżeli dany sztabel trafia w takie miejsce, gdzie nie można go ustawić (np. zagradzałby zjazd na drogę boczną) to ten sztabel należy odpowiednio przesunąć, inne zaś sztable pozostawić na wyznaczonych taśmą miejscach.

Prawidłowy rozstaw sztabli wydatnie wpływa na zwiększenie intensywności układania nawierzchni. Jeżeli sztable będą ustawione nieprawidłowo, to intensywność układki może spaść nawet do 50%.

Odległość pomiędzy sztablami na każdym poboczu winna wynosić 8—9 metrów, przy czym musi być dokładnie obliczona w założeniu, że wszystkie sztable mają być równe między sobą.

Przykład: Dla 1 km nawierzchni o szerokości 5,00 m potrzeba 55,200 płyt normalnych i 3,450 połówek, jak to obliczono wyżej. Płyty te rozłożymy w 230 sztablach, dając w każdym sztablu po 240 szt płyt normalnych i 15 szt płyt połówek.

Zatem na każdej setce będzie po 23 sztable: 12 sztabli na jednym poboczu i 11 sztabli na drugim poboczu. Rys. 34 podaje rozstaw sztabli na jednej setce w rozpatrywanym przypadku.

d) Płyty w sztablach należy układać w trzech rzędach wzdłuż drogi; wysokość sztabla nie powinna przekraczać 1,20 m. Połówki należy umieścić tak, aby przy ich wyjmowaniu ze sztabla nie trzeba było przekładać płyt normalnych. Np. sztabel składający się z 240 płyt normalnych i 15 połówek może być ułożony, jak na rys. 35.

§ 18.

Podłoże pod płyty.

1. W § 1 p-kt 4 powiedziano, że nawierzchnia z płyt kamienno-betonowych może być układana albo na starej nawierzchni tłuczniowej względnie brukowanej, albo na podłożu ziemnym.

2. W razie układania nawierzchni płytowej na istniejącej nawierzchni tłuczniowej ta ostatnia winna być uprzednio wyremontowana. Na łukach i odcinkach przejściowych istniejąca nawierzchnia tłuczniowa względnie brukowana winna otrzymać spadki peprzeczne zgodnie z odnośnymi przepisami Ministerstwa Komunikacji.

W miejscach przełomów wiosennych należy wykonać przebudowę podłoża i odwodnić je.

Na tak przygotowanym podłożu rozściela się warstwę piasku grubości 3—5 cm po ubiciu. Piasek ten ma za zadanie wyrównać nierówności podłoża oraz zwiększyć elastyczność jezdni.

Należy dążyć do tego, aby grubość warstwy piasku była możliwie jednakowa, gdyż w przeciwnym razie płyty będą nierównomiernie osiadały.

Piasek do tego celu winien być miałki i mułkowaty, aby nie mógł przemieszczać się pod płytami tak podczas wykonania nawierzchni, jak i podczas ruchu pojazdów na niej.

Rozchód piasku pod płyty wynosić będzie na 1 km przy 5-metrowej szerokości nawierzchni 150 — 250 m^3 w stanie ubitym, czyli 200 — 300 m^3 w stanie luźnym.

3. Jeżeli nawierzchnia z płyt ma być ułożona na podłożu ziemnym, to po dokładnym wyrobieniu koryta należy wykonać w gruncie nieprzepuszczalnym piaskową warstwę filtracyjną grubości przynajmniej 20 cm oraz drenaż w poboczach. Warstwa ta silnie ubita przy obfitym polewaniu wodą i doprowadzona do odpowiedniego profilu może służyć, jako podłoże pod płyty, o ile piasek do niej użyty nie jest zbyt sypki.

W wypadku, gdyby piasek warstwy filtracyjnej wobec swej sypkości nie mógł być pewnym podłożem pod płyty — należałoby przykryć tę warstwę cienką warstwą (3 — 5 cm) piasku mułkowatego lub zmieszanego z gliną (około 10% objętości piasku).

§ 19.

Materiały do wypełnienia spoin nawierzchni płytowej.

1. Spoiny pomiędzy płytami zalewa się masą bitumiczną, lub w wyjątkowych wypadkach — zaprawą cementową.

2. Zalewanie spoin masą bitumiczną może być dokonane „na gorąco" lub „na zimno". W pierwszym wypadku stosuje się mieszankę asfaltu z piaskiem, lub t. zw. „bitumiczne masy zalewowe", w drugim zaś emulsję asfaltową, zmieszaną z podżwirkiem lub drobnym grysikiem.

3. W wypadku zastosowania asfaltu do zalewania spoin należy przyrządzić masę asfaltowo-piaskową. W tym celu należy asfalt podgrzać w specjalnych kotłach-podgrzewaczach do temperatury 150° C, zaś piasek — w brytwankach do tem-

peratury 170° C. Materiały te bezpośrednio przed użyciem, miesza się w stosunku objętościowym:

$$\frac{\text{piasek}}{\text{asfalt}} = 1:3 \text{ do } 1:4$$

zależnie od stanu pogody i wilgotności płyt. Przy ciepłej pogodzie latem i suchych płytach przyjmuje się stosunek piasku do asfaltu równy 1 : 3. Im jest chłodniej i im płyty są bardziej wilgotne, tym masa musi być płynniejsza, a więc winna zawierać mniej piasku.

Rozchód asfaltu wynosi 5—6 kg/m² nawierzchni, zależnie od dodatku piasku. Latem więc rozchód asfaltu będzie mniejszy; niż na jesieni.

Do zalewania spoin nawierzchni płytowej masą asfaltowo-piaskową należy używać asfaltu drogowego penetracji 40 — 50 pochodzenia krajowego. Dla zapewnienia otrzymania asfaltu na termin należy zamawiać go zawczasu.

4. „Masy zalewowe“ są to fabryczne mieszaniny asfaltu z mączką kamienną. Mieszaninę taką należy przed użyciem podgrzać w kotle do temperatury, jaką poda fabryka.

Tego rodzaju masy zalewowe, aczkolwiek nieco (około 10%) tańsze od asfaltu, kalkulują się na 1 m² nawierzchni znacznie drożej niż asfalt a to z następujących powodów:

a) ciężar objętościowy asfaltu wynosi około 1,0 ton/m³ zaś ciężar objętościowy masy zalewowej wynosi 1,4 — 1,5 t/m³,

b) przy zastosowaniu mieszaniny asfaltu z piaskiem, wykonanej na budowie, czwarta względnie piąta części objętości spoin będzie zapełniona tak tanim materiałem, jakim jest piasek, podczas gdy przy zastosowaniu masy zalewowej cała objętość spoin będzie wypełniona kosztowną masą.

W związku z tym, koszt zalania spoin masą zalewową jest wyższy o 50 — 80% od kosztu zalania spoin mieszaniną asfaltu z piaskiem.

Dotychczasowa, zbyt krótka, obserwacja nie pozwala stwierdzić, czy techniczne wyniki zastosowania mas zalewowych do zapełnienia spoin w nawierzchni z płyt kamienno-betonowych usprawiedliwią tak dużą różnicę kosztów.

5. Zaprawę cementowo-piaskową o stosunku 1 : 1 można stosować do zalewania spoin nawierzchni płytowej tylko w tym wypadku, gdy droga będzie zamknięta całkowicie dla ruchu nie tylko na przeciąg budowy, lecz również na 10 dni od czasu zalania spoin zaprawą.

W ciągu tygodnia po zalaniu spoin zaprawą cementową należy nawierzchnię utrzymywać w stanie wilgotnym dla należytego związania cementu.

Co 8—12 m należy wykonać poprzeczne przerwy dylatacyjne, zalewając odpowiednie spoiny masą bitumiczną. Takież przerwy winny być zastosowane na początku i końcu ostrych łuków, nad krawędziami podpór mostowych, oraz z obydwóch stron odcinków z przepustami. Przy szerokości nawierzchni powyżej 6,0 m — winna być wykonana podłużna przerwa dylatacyjna.

Należy jednak zaznaczyć, że zastosowanie lepiszcza bitumicznego do zalewania spoin nawierzchni z płyt kamienno-betonowych daje o wiele lepsze wyniki, niż zastosowanie cementu.

§ 20.

Narzędzia do układki nawierzchni płytowej.

Do wyrównania i ubicia podsypki piaskowej, ułożenia płyt i zalania ich zaprawą bitumiczną służą następujące przyrządy i narzędzia:

teodolit	szt.	1
taśma stalowa 20 m	„	1
tyczki	„	6
sznur brukarski	m b	50
krzyże niwelacyjne	szt.	3
bale 10 × 20 dług. 5,00 m	„	160
trzpienie żelazne ⌀ 20 mm dł. 0,5 m	„	2
młotów płytowników	„	2
szablony od Nr 1 do Nr 3 (rys. 36)	„	3
libelek dług. 0,40 m	„	2
łopat	„	12
oskardów	„	8
wałków betonowych (rys. 36)	„	2
beczkowóz parokonny z kranem	„	1
beczek na wodę	„	3
wiader	„	4
konewek i sitkiem (rys. 36)	„	2
ubijaków drewnianych do ubijania piasku	„	4
ubijaków żelaznych wagi 2 — 3 kg (rys. 36)	„	2
młotów dębowych okutych (dobni) (rys. 36)	„	7
drążków żelaznych ⌀ 20 mm dług. 1,00 m spłaszczonych na końcu	„	4
łopatek na krótkich trzonkach (rys. 36)	„	4
kotłów do asfaltu pojemn. po 500 litr.	„	3
siekier	„	2
piła poprzeczna do drzewa	„	1
taczek (w tym 2 szt. żelazne)	„	6
termometr do pomiaru temperatury bitumu	„	1
pogrzebaczy do kotłów	„	2
wygarniaczka do popiołu	„	1
ubrań drelichowych	„	2
okularów mikowych	„	2
brytwanek 0,60 × 0,80 × 0,15	„	2
czerpak do asfaltu (rys. 36)	„	1
kubełków do asfaltu (rys. 36)	„	25
łomów do bruku	„	2
rafka do przesiewania klińców	„	1
ubijaków do tłucznia	„	4
wideł do tłucznia	„	4
zgarniaczy do błota	„	4
łaty drewniane 1½" dług. 4,0 m i 2,5 m do sprawdzania równości nawierzchni	„	2
trójkąt drewniany do sprawdzania (rys. 36) prostopadłości spoin względem osi drogi	„	1
chorągiewek czerwonych	„	2
gwizdków dla stróży	„	2
latarni czerwonych	„	2
znaków ostrzegawczych	kompl.	2
zagród	szt.	2
tablic „objazd“	„	2
skrzynia na drobne narzędzia	„	1
buda na narzędzia 3,0 × 3,0 × 2,0	„	1
budek drożniczych dla stróży na objeździe	„	2

Narzędzia te służą dla partii 42 — 45 ludzi, która wykonać może dziennie 80 — 100 m b nawierzchni, licząc na całą jej szerokość.

Przypomina się, iż należy zawczasu zamówić wałki betonowe, gdyż one mogą być użyte do robót dopiero po 28 dniach normalnego tężenia betonu. Jeden z tych wałków potrzebny jest na robocie, drugi zaś będzie służył, jako zapas.

§ 21.

Wyrównanie i ubicie podłoża pod nawierzchnie z płyt kamienno-betonowych.

1. Nawierzchnię z płyt kamienno-betonowych można układać albo odrazu całą szerokością jezdni, albo po połowie szerokości jezdni. Układanie odrazu całą szerokością może być zastosowane tylko tam, gdzie szerokość korony drogi umożliwia urządzenie objazdu na poboczu, względnie, gdy przebudowywany odcinek można całkowicie zamknąć dla ruchu, Ponieważ najczęściej stosować się będzie układka połową szerokości nawierzchni — niniejsza instrukcja nadal zajmować się będzie tym właśnie sposobem układki.

Na końcu opisu wykonania nawierzchni zostaną podane pokrótce zmiany, jakie należy wprowadzić przy układaniu nawierzchni odrazu na całą jej szerokość.

2. Przed przystąpieniem do wykonania nawierzchni, celowym jest wytyczenie i zafiksowanie na jednym z poboczy prostej równoległej do osi drogi, tyczenie bowiem samej osi drogi przy odbywającym się na niej ruchu jest uciążliwe; nadto paliki zabite na osi drogi są narażone na zniszczenie przez koła pojazdów.

Wspomniana prosta służyć będzie za podstawę wszelkich pomiarów w poprzek drogi. Odległość tej prostej od osi drogi winna być większa przynajmniej o 1.0 m od połowy szerokości nawierzchni.

Na łukach należy wyznaczyć dokładnie oś drogi przy pomocy tablic.

3. Wykonywanie nawierzchni płytowej rozpoczyna się od ułożenia rzędu bali na środku nawierzchni, równolegle do osi drogi. Odległość krawędzi tych bali od osi drogi zależna jest od tego, czy w szerokości nawierzchni mieści się niecałkowita, czy całkowita ilość płyt („n"—rys. 1 i 2).

W wypadku, gdy w nawierzchni mieści się niecałkowita ilość płyt (rys. 1) — krawędź bali winna być odległa o osi drogi od 7.5 cm. licząc w kierunku tej połowy nawierzchni, która ma być w pierwszą kolej układana (rys. 37). Jeżeli w szerokości nawierzchni mieści się całkowita liczba płyt (rys. 2), to krawędź bali, przylegająca do tej połowy nawierzchni, która ma być układana w pierwszą kolej, winna leżeć dokładnie na osi drogi (rys. 38).

4. Omawiana krawędź bali winna być ułożona pod sznur, powierzchnię zaś bali należy wyrównać pod krzyże. Załamy powierzchni bali w profilu podłużnym nie mogą być rozmieszczone gęściej niż co 20 metrów (t. j. na długość 4 bali).

5. Gdy środkowy rząd bali jest już należycie ułożony, przystępujemy do ułożenia bocznego rzędu na poboczu. Odległość pomiędzy krawędziami obu rzędów winna być o 20—25 cm większa od połowy szerokości nawierzchni płytowej. Odległość tę oraz poziom bocznego rzędu bali w stosunku do rzędu środkowego odmierza się przy pomocy szablonu Nr 1 (rys. 36), jak to widać na rys. 37 i 38. Styki bali w obu rzędach winny, w miarę możności, leżeć naprzeciw siebie.

Jak widać z rysunków 37 i 38 — bale muszą być wkopane w podłoże piaskowe, przy czym piasek pod balami i obok nich musi być dobrze ubity, aby bale nie zmieniły swego położenia w planie, a zwłaszcza nie osiadały. W wypadku, gdyby nawierzchnia płytowa miała być układana na istniejącej nawierzchni — wkopywanie bali byłoby niemożliwe, wobec czego należy układać je na płask bezpośrednio na starej nawierzchni. Rys. 39 podaje sposób ułożenia bali na starej nawierzchni tłuczniowej w tym wypadku, gdy ilość płyt mieszczących się w szerokości nawierzchni płytowej jest liczbą całkowitą. Często zdarza się, że wobec nierówności starej nawierzchni, bale nie będą mogły do niej przylegać; w takich miejscach należy pod bale dać podsypkę z piasku silnie ubitą, aby bale nie uginały się podczas pracy.

6. Po wykonaniu nawierzchni na jednej połowie jezdni o czym mowa niżej, przenosimy bale boczne na drugą stronę drogi i układamy je, jak poprzednio przy pomocy tegoż samego szablonu Nr 1 obracając go w planie o 180°.

7. Nierówności nawierzchni z płyt kamienno-betonych mogą powstać z następujących przyczyn:

a) Bale mogą być nie równo wykonane, lub wypaczone i skrzywione od deszczów.

b) Podbicie bali może być za słabe, wobec czego podczas chodzenia i przeciągania po nich szablonów bale mogą osiąść lub uginać się.

c) Ubicie podłoża może być niedostateczne, co podczas pracy nawierzchni stanie się powodem jej osiadania.

Dlatego też należy:

a) Przed użyciem sprawdzić bale pod sznur celem przekonania się, czy trwałe ich odkształcenie nie jest zbyt wielkie. Strzałka tego odkształcenia nie może być większa od 2 mm dla tej płaszczyzny bala, po której będą przesuwane szablony. Najlepiej — płaszczyzny te zheblować pod sznur.

b) Po ustawieniu bali pod sznur i krzyże — podbić silnie piasek na końcach każdego bala i co najmniej w 2 miejscach pośrednich. Dobre rezultaty daje tu również pobijanie z góry samych bali ciężkim młotem żelaznym (min. 5 kg) lub dobnią, jednak wówczas bale łatwo rozszczepiają się na końcach.

c) Podłoże winno być silnie ubite przy obfitym polewaniu wodą o czym mowa w punkcie 12 niniejszego paragrafu. Ułożenie bali, oraz wykonanie podłoża piaskowego muszą być bardzo staranne, gdyż wszelkie poprawki po ułożeniu nawierzchni są kosztowne.

8. Przy układaniu bali zatrudnia się 2 — 4 robotników, zależnie od potrzeby większego lub mniejszego wyrównywania i ubijania podłoża pod bale. Przy przewozie bali zatrudnić można tę furmankę, która będzie dowoziła wodę na robotę.

9. Długość odcinka, na którym będzie ułożona nawierzchnia z płyt tylko na połowie szerokości nie powinna przekraczać 400 m b.

10. Na łukach należy układać nawierzchnię najpierw na tej połowie szerokości, która znajduje się od wewnętrznej strony łuku. Układanie bali w tym wypadku niczym nie różni się od układania na prostej z tą tylko różnicą, że styki bali będą mijały się. Po wyjściu na prostą, należy powrócić do rozmieszczania styków obu rzędów bali w jednym przekroju.

Przechodząc do wykonania drugiej połowy nawierzchni na łuku, należy ustalić, czy w danym wypadku będzie zastosowany spadek dwustronny czy jednostronny. Przy spadku dwustronnym układka bali wykonuje się przy pomocy szablonu Nr 1 odwróconego w planie o kąt 180^0 t.j. tak, jak na prostej. Jeżeli zastosowano jednostronny spadek nawierzchni na łuku, to układka bali dla drugiej połowy szerokości nawierzchni wykonuje się również szablonem Nr 1, lecz przesuniętym o połowę szerokości nawierzchni bez obrotu w planie.

W wypadku, gdy odnośne przepisy Ministerstwa Komunikacji wymagają zastosowania na spadku jednostronnym nachylenia większego, niż normalny spadek poprzeczny nawierzchni płytowej — zastosowanie szablonu Nr 1 do układki bali na łuku staje się niemożliwe. Należy wówczas wykonać szablon podobny do szablonu Nr 1, lecz posiadający wymagany spadek. To samo dotyczy szablonów Nr 2 i Nr 3.

Na rys. 40 podano przygotowanie bali dla układki nawierzchni na pierwszej i na drugiej połowie szerokości jezdni przy spadku dwustronnym i jednostronnym.

11. Za grupą I robotników, układających bale zgodnie z powyższym opisem i rys. 40 a, postępuje grupa II, składająca się z 2 robotników, których zadaniem jest rozgarnąć piasek na połowie szerokości nawierzchni (t. j pomiędzy balami) przy pomocy szablonu Nr 2 posuwającego się po balach.

Zależnie od konfiguracji terenu mogą tu mieć miejsce: miejscowe przerzucanie piasku, dosypanie brakującego piasku lub usunięcie jego nadmiaru. Spód szablonu znajduje się nieco wyżej, nad przewidzianą w projekcie powierzchnią piasku. Ta różnica poziomów powstaje stąd, że szablon Nr 2 daje powierzchnię piasku przed ubiciem. Po ubiciu otrzymamy powierzchnię piasku według projektu.

12. Gdy piasek zostanie wyrównany, należy go dokładnie uwałować wałkiem betonowym, zlać obficie wodą i ubić drewnianymi ubijakami (rys. 36). Do tej czynności przeznacza się partia III, składająca się z 10 — 11 ludzi. Do sprawdzania, czy powierzchnia ubitego piasku odpowiada projektowi, służy szablon Nr 3 głębszy od szablonu Nr 2 o wielkość osiadania piasku podczas ubijania.

Jeżeli grubość warstwy piasku w stanie luźnym przekracza 15 cm — należy wałować go w 2 warstwach.

Warstwa piasku pod płyty winna być tak silnie uwałowana i ubita, aby stojący na niej człowiek nie pozostawił śladów obuwia.

§ 22.

Układanie nawierzchni z płyt na odcinkach prostych.

1. Na dokładnie wyrównanym i ubitym podłożu piaskowym układa się płyty, rozpoczynając od krawędzi nawierzchni i kładąc płyty, w poprzek drogi (rys. 41). Warstwa tłucznia stanowi wierzch płyty.

2. Krawędź nawierzchni winna być odległa o 20 — 25 cm od wewnętrznej krawędzi skrajnego bala. Aby pierwszy rząd płyt mógł być ułozony dokładnie równolegle do krawędzi bala, należy pomiędzy krawędzią nawierzchni a krawędzią bala położyć deskę takiej szerokości, aby ona wypełniła odstęp pomiędzy krawędzią nawierzchni płytowej a skrajnym balem (rys. 42).

Rozpoczynanie układki płyt bezpośrednio przy balu skrajnym jest złe, gdyż po wyjęciu bala piasek z pod płyty może się usunąć (rys. 43).

3. Podczas układki płyt należy dążyć do tego, by spoiny między płytami były jak najmniejsze; osiąga się to przez dobijanie dobniami (rys. 36) płyt świeżo ułożonych do płyt ułożonych poprzednio. Kierunki dobijania (dociskania) płyt wskazują strzałki na rys. 41. Sprawdzenie prostopadłości spoin względem osi drogi dokonuje się za pomocą prostokątnego trójkąta drewnianego (rys. 36), którego krótszy bok układa się wzdłuż krawędzi bala, dłuższy zaś wskazuje kierunek spoin.

4) Płyty nawierzchni układa grupa IV robotników w liczbie 8 — 9 zależnie od szerokości nawierzchni. Robotnicy ci sami dla siebie winni donosić płyty ze sztabli i, stojąc na ułożonych już płytach, układać poszczególne płyty w sposób wskazany na rys 44.

5. Po ułożeniu płyt w nawierzchni, należy sprawdzić łatą wzdłuż i w poprzek drogi, czy która z płyt nie wystaje z nawierzchni, lub nie jest położona zbyt nisko. Taka nierówność powierzchni może pochodzić tak od nierówności podłoża piaskowego, jak i nieprawidłowego wykonania płyty (nieodpowiedniej wysokości).

Wszelkie nierówności powierzchni, o ile one przekraczają $\pm$ 3 mm winny być usunięte przez dobicie płyt wystających z nawierzchni, lub przez wyjęcie z nawierzchni płyty nieprawidłowo ułożonej, dosypanie wzlędnie ujęcie piasku podłoża w tym miejscu, ponowne ubicie tego piasku i ułożenie płyty z powrotem. Tę robotę wykonać może 1 robotnik.

Spoiny tak wyrównanej nawierzchni płytowej winny być zalane masą bitumiczną, o czym mowa w § 24.

6. Gdy na połowie szerokości jezdni zostanie ułożona nawierzchnia płytowa na odcinku długości około 400 m b — należy przystąpić do wykonywania nawierzchni na drugiej połowie.

Ułożenie skrajnego rzędu bali przy wykonywaniu nawierzchni na drugiej połowie szerokości jezdni dokonuje się przy pomocy szablonu Nr 1 nie ruszając bali rzędu środkowego (rys. 40 „b").

Po ubiciu i wyrównaniu podłoża piaskowego, jak wyżej, należy, w miarę postępu robót, usuwać kolejno bale rzędu środkowego oraz zasypywać i ubijać przy polewaniu wodą wgłębienie podłoża, pozostałe po wyjętym balu. Gdy i ten pas podłoża będzie doprowadzony do należytego stanu, rozpoczynamy układkę płyt przystawiając płyty do wykonanej części nawierzchni z uwzględnieniem przekrycia spoin (rys. 45).

Wygładzenie tej części nawierzchni niczym nie różni się od wygładzania nawierzchni na poprzed-

niej połowie. Należy zwrócić baczną uwagę na prawidłowe ułożenie (pod względem poziomu) płyt na osi drogi.

7) Porządek, w jakim układa się odcinki nawierzchni z płyt, przy wykonywaniu jej połową szerokości, widoczny jest na rys. 46, gdzie numery wskazują kolejność wykonywania nawierzchni na poszczególnych odcinkach.

8. W § 21 pkt. 3 wyjaśniono, że oś środkowego rzędu bali nie pokrywa się z osią drogi, mianowicie przy układce nawierzchni po prawej stronie — oś bali leży na lewo od osi drogi, zaś przy układce nawierzchni po lewej stronie—oś bali leży na prawo od osi drogi (rys. 47).

W trakcie roboty — układka płyt na połowie jezdni będzie prowadzona naprzemian: raz po stronie prawej, raz — po lewej.

Wobec powyższego wypadnie zmieniać położenie osi bali w stosunku do osi drogi w tych punktach, gdzie układka nawierzchni połową szerokości zostanie przeniesiona na drugą stronę drogi. Punkty te zaznaczono na rys. 46 literą „a".

9. Przed przerzuceniem układki na drugą połowę jezdni, należy wykonać czasowy zjazd z gotowej nawierzchni rys. 48. Zjazd ten winien być wykonany na długości około 1.50 m z zaklinowanego i ubitego tłucznia (jak zwykła szabrówka), gdy podłoże stanowi stara szosa tłuczniowa, lub też winien być brukowany, gdy nawierzchnia z płyt układą się bezpośrednio na podłożu ziemnym, albo gdy podłoże stanowi bruk z kamienia łamanego.

Oczywiście, przed rozpoczęciem dalszej układki płyt po tejże stronie — należy zjazd skasować.

§ 23.

Układanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych na łukach.

1. Wykonanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych na łukach winno być bardzo staranne pod względem rozkładu płyt, zdarzyć by się bowiem mogło, że płyty ułożone nieprawidłowo na jednej połowie nawierzchni uniemożliwiłyby układkę płyt na drugiej połowie nawierzchni, wykonanie zaś poprawki pociąga za sobą duży koszt, ponieważ wyjmowanie płyt z gotowej nawierzchni grozi ich pobiciem.

2. Wykonanie nawierzchni z płyt na łukach należy rozpoczynać na połowie jezdni, znajdującej się po wewnętrznej stronie łuku.

Pierwszy rząd płyt specjalnych winien być ułożony na początku łuku, ostatni zaś — na końcu.

Wykonywanie nawierzchni poza łukiem może być rozpoczęte dopiero po całkowitym ukończeniu układki nawierzchni na łuku.

3. Z rys. 16 widać, że forma do wyrobu płyt specjalnych służyć może do wykonania 19 różnych płyt. Wszystkie te płyty, ułożone kolejno według numerów tworzą rząd klinowy, dzięki któremu uzyskuje się skręt drogi.

Jednakże rząd o 19 płytach odpowiada szerokości drogi

$$0.305 \times 19 = 5.80 \text{ m.}$$

Gdy szerokość nawierzchni ma być mniejsza od 5.80 m należy odrzucić odpowiednią ilość płyt, lub ich połówek po obu krawędziach jezdni tak, aby płyta Nr 9 (t. j. płyta wykonana przy włożeniu do formy zakładki Nr 9 oraz wkładki) swym bokiem najdłuższym (302.5 m/m) przylegała do osi drogi, lub była ułożona tuż przy niej. Na rys. 49 „a" podano układ płyt specjalnych w poszczególnych rzędach klinowych dla nawierzchni o szerokości 4.25 i 5.00 m przy czym ilość „z" (wzór 5) rzędów płyt normalnych pomiędzy dwoma sąsiednimi rzędami płyt specjalnych jest liczbą parzystą, zaś na rys. 49 „b" — układ płyt specjalnych w tychże wypadkach szerokości nawierzchni, lecz przy „z" nieparzystym.

Powyższe przykłady wskazują na znaczną różnorodność rozwiązań w tym wypadku. Dlatego też przed rozpoczęciem wyrobu płyt specjalnych należy dokładnie przestudiować sprawę układki tych płyt na każdym z przewidzianych do przebudowy łuków. Analiza ta da nam dokładną ilość płyt specjalnych całych i połówek według poszczególnych numerów. Co się tyczy połówek płyt specjalnych to tu nie wystarczy wiadomość, przy którym numerze zakładki należy je wykonywać; trzeba również podać do którego z równoległych boków formy ma ta połówka przylegać. Na rys. 50 „a" połówka przylega do dłuższego z równoległych boków formy, zaś na rys 50 „b" połówka przylega do krótszego z boków równoległych.

Ze względu na różnorodność wymiarów—płyty specjalne winne być ponumerowane olejną farbą na wierzchniej swej płaszczyźnie dla ułatwienia układki płyt w nawierzchni oraz jej kontroli.

4. Wykonanie nawierzchni z płyt kamienno-betonowych odrazu na całej szerokości jezdni na odcinkach prostych i łukach niczym zasadniczo nie różni się od wykonanią połową nawierzchni. Różnica podlega jedynie na tym, że układamy rzędy bali tylko na poboczach, rozstawiając je o 40 — 50 cm szerzej niż szerokość nawierzchni z płyt, a w związku z tym korzystać będziemy z szablonów o kształcie innym niż poprzednie (rys. 51). Jednak głębokość wcięć szablonów, którymi one opierają się na balach, oraz spadki dolnej ich powierzchni muszą być takie same, jak w szablonach, używanych do układki nawierzchni połową szerokości.

§ 24.

Zalewanie spoin nawierzchni z płyt kamienno-betonowych.

1. Rodzaje mieszanin materiałów wiążących z materiałem kamiennym, służących do zalewania spoin nawierzchni płytowej były omówione w § 19. Pozostaje tylko sprawa techniki zalewania spoin.

2. Przy użyciu mieszanki asfaltu z piaskiem, jako masy zalewowej należy baczyć, aby tak asfalt, jak i piasek nie były podgrzewane nadmiernie (ponad 170°), bowiem zbyt wysoka temperatura tych materiałów powoduje parowanie lotniejszych olejów asfaltu, co ujemnie wpływa na jego własności wiążące.

Asfalt i piasek w stanie gorącym miesza się w odpowiedniej proporcji (§ 19 pkt 3) bezpośrednio w kubełkach, służących do zalewania spoin. W tym celu należy do kubełka najpierw nalać asfaltu, a potem wsypać piasku, sprzyja to bowiem lepszemu wymieszaniu materiałów.

Celem ułatwienia kontroli zadanego stosunku obu składników — należy dążyć do tego, aby wszystkie kubełki do zalewania spoin posiadały jednakową pojemność, oraz aby pojemność czerpaków do asfaltu i piasku były we wzajemnym stosunku takim, jakim jest zadany stosunek składników masy.

Zalewać spoiny należy ostrożnie, by nie rozlewać masy na płyty. Zalewanie należy rozpoczynać tam, gdzie spoiny są szersze, przechodząc do spoin co raz węższych. W 15 — 20 minut po zalaniu, należy dopełnić masą te spoiny, których głębokość niezapełniona masą jest większa od 1 cm.

W czasie wylewania asfaltu z kubełka należy mieszaninę starannie mieszać, by nie dopuścić do osiadania piasku na dnie kubełka.

Po uzupełnieniu masy w spoinach — należy posypać nawierzchnię drobnym piaskiem w ilości około 5 litrów na 1 m^2 nawierzchni i bezpośrednio po tym oddać odcinek nawierzchni do ruchu. Posypywanie gotowej nawierzchni warstewką piasku ma za cel uniemożliwienie przyczepiania się masy do kół wozów. Po wystygnięciu masy, a więc w parę godzin po zalaniu spoin — piasek może być usunięty z nawierzchni.

3. Przy zastosowaniu specjalnych, gotowych, mas zalewowych do zalewania spoin (t. zw. mastyksów) odpada potrzeba dosypywania piasku i mieszania masy, gdyż masy te posiadają potrzebną ilość materiału kamiennego, zawieszonego w asfalcie w postaci mączki.

Zalewanie spoin odbywa się w tym wypadku tak samo, jak przy użyciu mieszaniny asfaltu z piaskiem. Po ukończeniu zalewania spoin i posypaniu nawierzchni warstewką piasku — można bezpośrednio oddać nawierzchnię do ruchu.

4. Zalewanie spoin „na gorąco“ może być dokonywane tylko podczas pogody i gdy płyty nie są zbyt wilgotne. Zalewanie spoin w czasie deszczu, lub bezpośrednio po nim jest niedopuszczalne.

5. Partia do zalewania spoin składa się zasadniczo z następujących robotników:

Podgrzewanie asfaltu lub masy zalew. 1 rob. wykwalifikowany.

Podgrzewanie piasku (w razie stosowania mieszaniny asfaltu i piasku) 1 rob. niewykwalifikowany.

Zalewanie spoin 10 rob. niewykwalifif.

W miarę potrzeby — czasowe zwiększenie tej partii uzyskuje się przez zlikwidowanie lub uszczuplenie partyj, wykonujących podłoże lub układających płyty.

Wszyscy robotnicy, zatrudnieni przy zalewaniu spoin i grzaniu materiałów winni być płatni dniówkowo, przy czym robotnik przy podgrzewaniu asfaltu otrzymywać może dniówkę do 25 % wyższą od od dniówki normalnej.

6. Przy zastosowaniu zaprawy cementowo-piaskowej do zalewania spoin należy tę zaprawę przygotować na sucho i w miarę potrzeby rozrabiać z wodą do stanu płynnego. Zalewanie spoin można wykonać przy pomocy kubków takich jak do asfaldu, mieszając stale zaprawą.

Po zalaniu spoin należy nawierzchnię przykryć warstwą piasku 3 — 5 cm grub. i polewać 3 razy dziennie w ciągu 7 dni. Po 14 dniach nawierzchnię możną oddać do użytku.

§ 25.

Księgowość kierownictwa układki nawierzchni z płyt kamienno-betonowych.

1. Kierownik układki nawierzchni winien prowadzić następujące książki:
dziennik robót
i książkę materiałową.

Obie te książki pod względem formalnym winny odpowiadać warunkom, podanym dla takichże książek, stosowanych w wytwórni płyt kamienno-betonowych (§ 16).

2. Zapisy w dzienniku robót winny zawierać, oprócz daty i stanu pogody, następujące dane:

a) pikietaż początku i końca odcinka, na którym przygotowano podłoże w ciągu dnia, z podaniem po której stronie drogi wykonano robotę;
b) pikietaż początku i końca odcinka ułożonych w ciągu dnia płyt, z podaniem po której stronie drogi wykonano robotę;
c) pikietaż początku i końca odcinka, na którym zalano w ciągu dnia spoiny, z podaniem po której stronie drogi wykonano robotę;
d) pikietaż początku i końca wykonanej w ciągu dnia opaski, z podaniem po której stronie drogi wykonano robotę;
e) dokładny pikietaż wykonania innych robót brukarskich, np. zjazdów na drogi boczne z podaniem szkicu zabrukowanej powierzchni, posiadającego wszystkie wymiary potrzebne do obliczenia powierzchni bruku;
f) dokładny pikietaż przyjętych w ciągu dnia robót ziemnych przy podsypywaniu poboczy i wykonywaniu zjazdów na drogi boczne wraz z potrzebnymi szkicami i przekrojami posiadajacymi niezbędne wymiary dla obliczenia kubatury robót ziemnych;
g) dokładny pikietaż przyjętego w ciągu dnia darniowania skarp z podaniem po której stronie drogi wykonano robotę oraz szkicem posiadającym wszystkie wymiary niezbędne do obliczenia zadarniowanej powierzchni;
h) dokładny pikietaż i opis wszelkich innych robót wykonanych w ciągu dnia z podaniem rozchodu materiałów i ilości wykonanej pracy (np. ułożono pod zjazdem w prawo na drogę gminną na km 125,015 — rury betonowe ⦰ 40 cm o łącznej długości 6,00 m);
i) ilość dniówek stróżowania na zastawach;
j) ilość dniówek konnych przy dowozie wody.

Przy każdej z wymienionych kategorii robót należy codziennie podawać ilość przepracowanych dniówek z rozłożeniem ich na poszczególne wysokości płacy dniówkowej, jak to było prowadzone w wytwórni płyt kamienno-betonowych. Umożliwi to skalkulowanie każdej robocizny tak pod względem czasu pracy, jak i jej kosztu.

Po ukończeniu okresu, odpowiadającego liście płacy, należy wykonać, opierając się na codziennych zapisach, zestawienie ilości i kosztów robót analogicznie do tego, jaki podano dla wytwórni płyt. Zestawienie to, zanotowane w dzienniku robót i dołączone w odpisie do listy płacy, winno zawierać następujące rubryki:

Wykonanie podłoża pod płyty,
Dowóz wody;
Układanie płyt wraz z poprawkami;
Grzanie masy bitumicznej i ewentualnie piasku;
Zalewanie spoin.
Stróżowanie dzienne i nocne na zastawach, przy czym w każdej z tych rubryk należy podać ilość pracy, wykonanej w całym okresie, ilość przepracowanych dniówek i koszt robocizny, wszystko na podstawie codziennych zapisów w dzienniku robót. Zgodność pomiędzy tak obliczonym kosztem robocizny, a sumą brutto listy płacy za dany okres, winna być kompletna.

3. Książka materiałowa winna zawierać następujace konta:

a) płyty, według rodzajów;
b) asfalt, względnie mastyks, lub cement;
c) drzewo opałowe względnie węgiel do grzania bitumu;
d) kamień na opaski.

Konto płyt. Po stronie przychodowej należy notować po każdym komisyjnym przyjęciu ilości płyt każdego rodzaju, a więc płyt normalnych, połówek płyt normalnych, płyt specjalnych i połówek płyt specjalnych.

Jako rozchód płyt należy uważać układkę ich w nawierzchni. Ilość rzeczywiście ułożonych w nawierzchni płyt każdego rodzaju należy dokładnie obliczyć w terenie po ukończeniu budowy.

Saldo tego konta będzie składało się z pozostałych po budowie płyt dobrych każdego rodzaju, oraz pewnej ilości płyt pobitych.

Konta pozostałych materiałów należy prowadzić po stronie przychodowej w miarę komisyjnego przyjmowania, zaś po stronie rozchodowej (prócz kamienia na opaski) — codziennie. Rozchód i pozostałość kamienia na opaski należy podać po ukończeniu robót.

4. Na podstawie danych, zawartych w powyższych książkach należy po ukończeniu robót zestawić sprawozdanie techniczne.

Sprawozdanie to winno zawierać:

a) Nazwę drogi i dokładny pikietaż odcinka, na którym ułożono nawierzchnię z płyt.
b) Daty początku i końca robót oraz ilość dni kalendarzowych w tym okresie czasu.
c) Ilość dni pracy rzeczywistej, oraz ilość dni świątecznych i deszczowych.
d) Ilość płyt dostarczonych do przebudowy według rodzajów płyt.
e) Ilość płyt rzeczywiście ułożonych w nawierzchni według rodzajów płyt.
f) Ilość płyt dobrych, pozostałych po przebudowie według rodzajów płyt.
g) Rzeczywisty rozchód asfaltu ewentualnie masy zalewowej, lub cementu do zalewania spoin.
h) Rzeczywisty rozchód drzewa opałowego względnie węgla do zagrzania bitumu.
i) Ilość robotniko-dni i koszt następujących robót:
wykonanie podłoża pod płyty,
dowóz wody,
układanie nawierzchni łącznie z poprawkami,
grzanie bitumu i ewentualnie piasku,
zalewanie spoin,
stróżowanie na zastawach,
inne dane mogące scharakteryzować wykonywaną robotę oraz wzbogacić doświadczenie.

5. Należy pilnie przestrzegać, by sprawozdania tak z wytwórni płyt, jak również z wykonania nawierzchni były jak najsumienniej wykonane, gdyż posłużą one, jako materiał kalkulacyjny dla przyszłych robót tego typu.

Wymienione sprawozdania przesyłać będą Zarządy Drogowe corocznie bezpośrednio po ukończeniu wykonania nawierzchni właściwym Urzędom Wojewódzkim.

§ 26.

Konserwacja nawierzchni z płyt kamienno-betonowych.

1. Zniszczenie nawierzchni z płyt może polegać na pękaniu płyt, lub na wykruszaniu się zaprawy z pomiędzy kamieni tłucznia, co pociąga za sobą wypadanie kamieni z płyty.

2. Wykruszanie się zaprawy z pomiędzy kamieni dopóty nie jest groźne, dopóki poszczególne kamienie tłucznia dostatecznie jeszcze są zakotwione w podłożu betonowym.

Z chwilą, gdy w płycie powstaną szczeliny świadczące o oddzieleniu się kamienia od zaprawy i podłoża betonowego, lub z chwilą pęknięcia płyty — szczelinę należy zalać emulsją asfaltową.

3. Miejsca po wybitych z płyty pojedyńczych kamieniach — należy wysuszyć, starannie oczyścić z ziarn betonu i pyłu, załatać grysikiem smołowanym o wymiarach ziaren 0 — 5 (np. termak, komdrobit i t. p.) i ubić lekkim ubijakiem żelaznym tak, by masa wystawała ponad nawierzchnię na kilka milimetrów.

4. Gdy zniszczenie płyty jest tak duże, że konserwowanie jej w sposób podany wyżej nie dawałoby już dodatnich wyników — należy taką płytę zastąpić przez nową.

Płytę zniszczoną należy kawałkami usunąć z nawierzchni, po czym oczyścić dokładnie boki płyt sąsiednich z masy wypełniającej spoiny. Po dopełnieniu, wyrównaniu i starannym ubiciu podłoża piaskowego, należy w to miejsce włożyć nową płytę tak, by ona nie wystawała z nawierzchni. Spoiny należy zalać masą bitumiczną.

5. Pracę konserwacyjną może wykonywać dróżnik przy pomocy jednego lub dwóch robotników,

SPIS RZECZY.

CZĘŚĆ I.

WSTĘP.

Str.

§ 1. Wiadomości ogólne 3
§ 2. Nawierzchnia płytowa w planie i przekroju 4
§ 3. Kształt, wielkość i struktura płyt 4

CZĘŚĆ II.

Organizacja wytwórni.

§ 4. Wielkość placu wytwórni 5
§ 5. Budynki wytwórni 5
§ 6. Formy do wyrobu płyt 6
§ 7. Podkładki pod formy 7
§ 8. Inwentarz wytwórni 7
§ 9. Materiały do wyrobu płyt 8

CZĘŚĆ III.

Produkcja płyt kamienno-betonowych.

§ 10. Przygotowanie betonu 9
§ 11. Przygotowanie zaprawy 12
§ 12. Wykonanie płyt kamienno-betonowych 13
§ 13. Normy płac robotniczych w wytwórni 14
§ 14. Opieka nad świeżo wykonanymi płytami 14
§ 15. Laboratorium wytwórni płyt 15
§ 16. Księgowość wytwórni 17

CZĘŚĆ IV.

Wykonanie i konserwacja nawierzchni z płyt kamienno-betonowych.

§ 17. Przewóz płyt na drogę 18
§ 18. Podłoże pod płyty 19
§ 19. Materiały do wypełniania spoin nawierzchni płytowej 19
§ 20. Narzędzia do układki nawierzchni płytowej 20
§ 21. Wyrównanie i ubicie podłoża pod nawierzchnię z płyt kamienno-betonowych 21
§ 22. Układanie nawierzchni z płyt na odcinkach prostych 22
§ 23. Układanie nawierzchni z płyt na łukach 23
§ 24. Zalewanie spoin nawierzchni z płyt kamienno-betonowych 23
§ 25. Księgowość kierownictwa układki nawierzchni z płyt kamienno-betonowych . 24
§ 26. Konserwacja nawierzchni z płyt kamienno-betonowych 25

CENA ZESZYTU WYNOSI 2 ZŁ 50 GR

Druk. „Popularna“ właść. A. Michalski i J. Rybiński, Lublin, Żmigrod 1